

COORDONATORI:

CĂLINA STROE

RAMONA-ELENA MOCANU

Craș Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a X-a, 2016

ROVIMED PUBLISHERS

Corectură:

Prof. Stroe Călina, prof. Mocanu Ramona, elevele Antip Alexandra (IX A), Butacu Bianca (XI B) (limba română)
Prof. Covaci Elena (limba engleză)
Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză și limba spaniolă)
Prof. Păduraru Măriuca (limba germană)
Prof. Popa Elena-Dana (limba italiană)

Tehnoredactare lucrări premiate la ediția 2015:

Elevii Anania Andreea, Ciubotaru Călina, Gavriliu Mălina, Ghinga Diana, Solomon Andrei, Șendrea Ana, Văraru Andreea, Zorilă Rareș, de la clasa a IX-a A.

Copertele volumului, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de: prof. Mocanu Ramona

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crai Nou : antologia concursului național "Alecsandriana - creativitate și literatură" : ediția a X-a : Bacău, 2016 /

coord.: Călina Stroe, Ramona-Elena Mocanu. - Bacău :
Rovimed Publishers, 2016

ISBN 978-606-583-628-0

I. Alecsandriana - creativitate și literatură. Concurs național
(10; 2016; Bacău)

II. Stroe, Călina (coord.)

II. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

821.135.1-822(082)

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a X-a, 2016

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

SPONSORI:

Asociația Părinților din

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

SC AGRICOLA INTERNAȚIONAL SA, Bacău

INAN IMPEX SRL, Bacău

Farmacia PANACEEA, Bacău

Editura Rovimed Publishers, Bacău

Prof. Stroe Călina

Prof. Mocanu Ramona

Prof. Casian Alina

Prof. Palade-Jitaru Ramona

Prof. Postelnicu Pompilia

Prof. Popa Elena-Dana

Prof. Enea Daniela

Bibl. Chiscop Ana

COLABORATORI:

Biblioteca Județeană „C. Sturdza”, Bacău

Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a

Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Revista de cultură „13 PLUS”

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri”, Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza”, Bacău

Trustul de Presă DEȘTEPTAREA

Privind înapoi, cu dragoste...

MOTTO: Dacă stai de vorbă cu cerul, îți cad pe cap toate grijile stelelor. Te trezești cu o noapte albă și cu lacăte descuiate.

A trecut un deceniu de când Concursul, pe care îl numim azi „Alecsandriana” s-a născut și a crescut din ideea a doi profesori de limba și literatura română din Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Bacău.

Cu o arhitectură specifică a minții și sufletului tânăr, el a declanșat o participare incredibil de numeroasă de elevi și studenți talentați din toate zonele țării, care „și-au găsit Bacăul” la noi, la Alecsandri.

Am admirat și premiat acești tineri care au demonstrat nevoia de plenitudine, de afirmare, de a se afla în centrul vieții, și nu proiectați pe circumferința ei. Curajul de a împleni zărilor interioare, de a descoperi lumea miraculoasă a literaturii – din nevoia curată de a crea frumusețe, și nu dintr-un capriciu sau frondă – a dus la premierea unor creații valoroase, bucurându-i pe creatori și pe noi, organizatorii, deopotrivă.

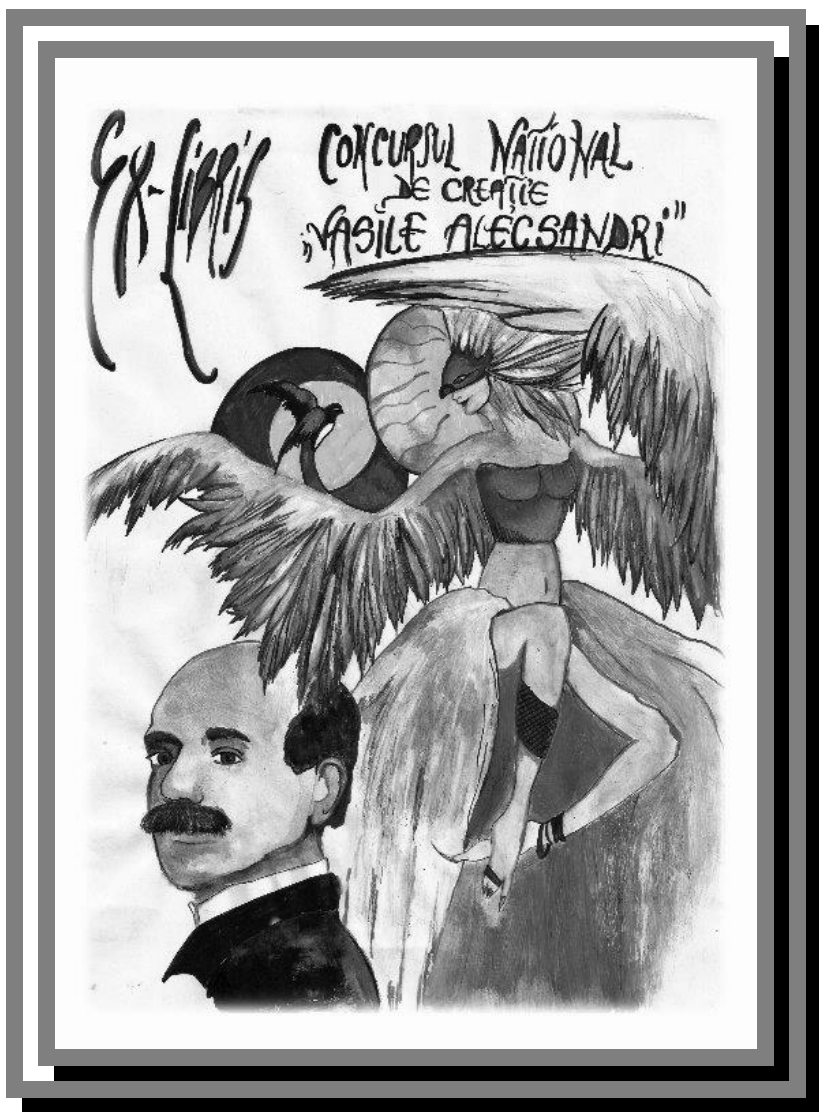
De-a lungul celor 10 ediții ale Concursului ne-am bucurat cu toții de atotputernicia visului frumos și de jocul dezinteresat al gândirii, al salturilor elegante și fără prejudecii de la o armonie la alta, împrietenindu-ne la aceeași sărbătoare a Cuvântului.

Încheierea acestor gânduri ale unui senior către tânăra generație de creatori, readuce în memorie o rubayată a lui Omar Khayyam:

„Cu-ntâiul lui al Țărnei s-a și făcut plămada
Și primului și celui mai de pe urmă Om,
Căci meșteșugul Soartei e prins într-un atom
Statornic cum e vântul și-n fugă ca zăpada.”

Vă doresc bucuria succesului, curaj, talent și încredere și vă așteptăm să reveniți în colegiul nostru!

Prof. Elena Bostan – Delavicov
Bacău, iunie 2016

De nota zece!

Sfârșit de toamnă, început de poveste... În Holul Central al Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, bustul Poetului abia se mai distingea în mulțimea de oameni: participanți, organizatori, profesori, elevi, părinți... Agitație și frenezie, o atmosferă de sărbătoare, emoțiile organizatorilor egalându-le pe cele ale concurenților.

Era, așadar, luna noiembrie a anului 2006. Se desfășura prima ediție a unui concurs de literatură, născut din munca a doi profesori de română și inițiativa unui profesor de matematică, pe atunci director al colegiului.

De atunci, vreme de zece ani, edițiile concursului au migrat din iarnă spre primăvară și vară. Căutând formula perfectă, fiecare ediție a fost un experiment unic. Adresat într-o primă fază doar elevilor, în dorința de a stimula creativitatea și spiritul critic, prin cele două secțiuni, extins apoi prin participarea studenților și, un an mai târziu, chiar a profesorilor, concursul a demonstrat, că, în ciuda prejudecăților, creația nu are vârstă!

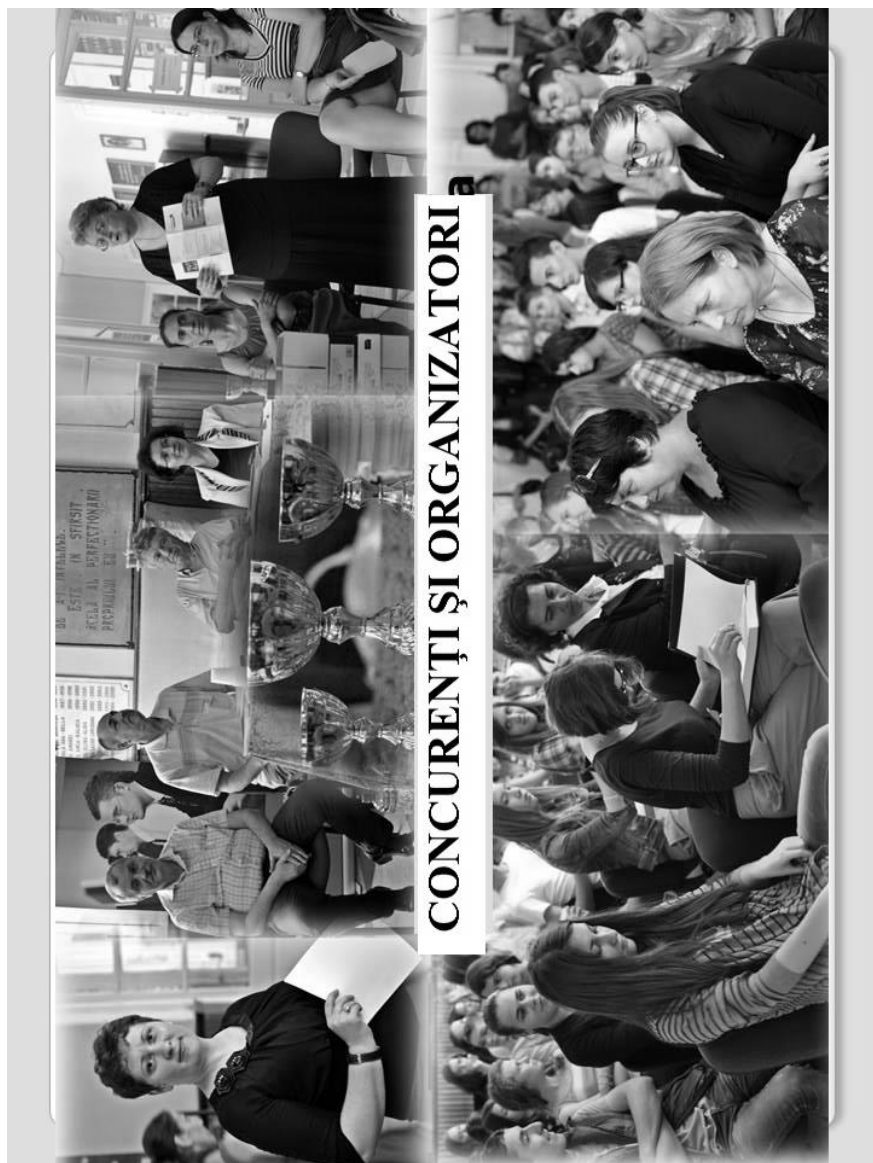
Secțiunii de creație literară i s-au adăugat o secțiune de traduceri, și una de ex-libris, prezențe constante, pe parcursul anilor și, sporadic, secțiuni de fotografie sau Power Point.

În cele din urmă, se pare că formula ideală a fost găsită în vechea dualitate conținut - formă: creație literară ...în/și patru limbi de circulație europeană!

În speranța că acest concurs se pliază pe nevoia de comunicare a tânărului de astăzi și e un stimulent al creativității, ne dorim ca întreaga lui desfășurare ca și toți participanții la proba scrisă să fie de nota zece!

Prof. Călina Stroe

Prof. Ramona Mocanu

CONCURENȚI ȘI ORGANIZATORI

Mărgăritărele
Creație literară

ABABEI RALUCA IOANA,

Școala Gimnazială „Al. I. Cuza”, Bacău, clasa a VI-a,
Prof. coord. Manolachi Ionela

Vechea mea prietenă, cartea

Bună! A trecut mult timp de când nu te-am salutat, de când nu ți-am răsfoit paginile îngălbenite de vreme, de când nu am mai fost purtată pe aripile poveștii tale, de când nu mi-ai mai lărgit orizonturile și nu m-ai mai făcut să zbor ca un fluture, de când nu mi-ai mai oferit magia cuvintelor tale...Și nu pot să spun că este vina ta.

Este doar a mea. Este doar vina mea că nu mi-am făcut timp pentru tine, că nu mi-am mai lăsat grijile între filele tale, că m-am lăsat înghițită de griji și de școală...

Îmi e dor de tine, prietena mea... Îmi este dor de povești, de acea lume fără griji ascunsă între copertile tale. De când a început școala, abia dacă te-am mai băgat în seama și am greșit. Am greșit lăsându-te singură pe raftul pe care se adunase praful, am greșit că m-am lăsat pe mine singură în această lume și că nu am mai evadat cu tine. Îmi e dor de zilele întregi pe care le petreceam împreună, zile în care nu aveam școală, zile în care nu aveam griji, zile în care nu aveam teme, lucrări de control, teze...

La început, lectura mi se părea o corvoadă, încă o greutate pusă pe umerii mei firavi de copil. Părea o pierdere de vreme, de ce să citesc când pot să mă uit la televizor sau să mă joc pe calculator? Însă, pe măsură ce timpul a mai trecut, mi-am dat seama că ce se întâmplă la televizor nu e tocmai adevărat, că oamenii nu sunt cinstiți, că cei care își prezintă poveștile mereu ascund ceva, că jocurile nu fac decât să mă facă să cred că timpul trece... Nu spun că acum nu mă mai joc, sau că nu mai urmăresc nimic la televizor, dar am învățat că este mult mai bine să ieși pentru câteva ore din această

lume citind o carte. Prefer să pătrund într-o altă lume, să intru prin paginile gălbui și fine ale unei cărți în viața altcuiva, să mă pierd în mirosul îmbătător al hârtiei tipografice, să îmi deschid inima odată cu copertele unei cărți.

„Știi că ai terminat de citit o carte bună dacă după ce ai întors ultima pagină te simți ca și cum ai fi pierdut un bun prieten”, îmi amintesc că spunea un mare învățat. Așa mă simt și eu acum, cum mă simt de fiecare dată când îți închid brusc copertile, plângând, râzând, înghițită de nervi sau învăluită în suspans.

Tu, dragă carte, ești prietena mea, lumea din interiorul tău îmi este ca o soră și de fiecare dată când ies de acolo mă simt singură, mă simt goală, mă simt de parcă nu mai simt nimic și pentru câteva momente, mă simt pierdută în spațiu și timp, între lumea fantastică ce stă ascunsă în cerneala neagră tipărită pe hârtie și lumea în care mă aflu eu.

Atunci când citești pătrunzi în mintea altcuiva, unei persoane care și-a lăsat sentimentele, gândurile, amintirile, convingerile să curgă prin vârful auriu al unei penițe de stilou. Când citești intri în inima autorului, simți fericirea, teama, tristețea așa cum o simt personajele lui, „niște fantome derizorii plasate deliberat în operă”, niște proiecții ale sufletului său pe hârtie, simți totul așa cum simte el.

Și acum că îmi dau seama cât de importantă ești pentru mine, nu pot să spun decât că îmi pare rău. Îmi pare rău că nu mai am timp, îmi pare rău că nu mai sunt așa cum eram altădată, îmi pare rău ca am crescut, ca m-am schimbat, îmi pare rău că nu mai am inocența unui copil ce abia învață să citească, îmi pare rău ca înțeleg ce stă ascuns între rânduri și îmi doresc să pot din nou să citesc o carte ca pe o simplă poveste...

Dar, deși regret atâtea, îmi este dor să citesc. Îmi este dor de tine, vechea mea prietenă.

ANGHEL OVIDIU,

Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Buzău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Lazăr Iulia

Celălalt

Pagină de jurnal

8 mai

Mergeam spre școală ieri pe același drum pe care merg de opt luni și am trecut prin fața librăriei din centru. Soarele foșnea printre ramurile teilor care au început a prinde rugină și a desena umbre pe brațele genelor ochilor mei. În aer plutea mireasma florilor de tei și mă simțeam de parcă și-n ceruri se-ntrevăd sfinte rădăcini de tei. Călcăm pe ele, pe florile de tei și le zdrobeam ca pe niște mănunchi de struguri.

Era roșu la semafor, așa că m-am oprit și mi-am întors capul spre geamurile cu oglinzi... Am văzut o doamnă cu părul de ceață și doi respectabili domni cu sacou și teniși și un băiat de vârsta mea, cam la fel de înalt, cu părul ca grâul amestecat cu neghină, cu stele în ochi și galaxii în obraji.

Avea ghiozdan negru, de piele, ca al meu - cumpărat, cel mai probabil, de pe raftul de pe care l-am cules și eu pe al meu - colorat în roșu de la semafor și ghete crem, cu luciri străvezii ca solzii de sirenă, ca și mine.

Și culmea, mi se părea că din deschizătura ghiozdanului său ieșea, ca din al meu, colțul aceluiași volum de Bacovia... M-am întors, m-am uitat, se făcuse verde și iar roșu. Nu mai era nimeni acolo în afară de mine și de el. „Ce grozăvie!”, mi-am spus. M-am apropiat de el, s-a apropiat și el de mine - cine ne- ar fi văzut ar fi zis că facem într-adins; m-am întors cu spatele, s-a întors și el și ne- am lipit ghiozdanele. Se făcuse verde!

Era un joc straniu, viclean, în care nu ne privisem în ochi decât la început; era un joc în care vântul alerga prin părul meu, un joc din care am iesit cu cerul afânat printre bucle, un joc de copii de vârsta mea și de vârsta lui, adică de vârsta oricui...!

M-am dezlipit de geamul care mirosea a piele și a cărți vechi și am traversat. Mi- a fost teamă să- i mai arunc priviri. Erau cutremure de comete în genunchii mei și mintea mi-l înflorește pe Narcis în goana adolescenței după timp...

Pagini fragede în suc propriu

Am fost ieri la vânătoare, la bibliotecă. Văzusem în ziar un articol: “Nu ratați marea migrație de la bibliotecă!”.

„N-ar fi rău să mă duc, că poate așa aș mai mânca și eu niște cultură.” – mi-am zis cu deja știuta mea autoironie.

Abia ce se crăpaseră zorii spre Lunca, iar Luceafărul încă sclipea străveziu în colțul orașului. Eram deja pe drum, plănuiind cum să le înconjur, cum să trag. Mă gândeam că, dacă voi rămâne fără muniție, se va găsi cineva care să îmi împrumute și mie niște gloanțe...

Era aglomerat pe strada din Mahalaua Mircești, iar oamenii treceau pe lângă mine ca niște umbre, fără vreo direcție anume, cu mâinile aspre și cu chipul brăzdat de riduri. Gardurile erau poleite cu afișe despre marea vânătoare, însă nimeni nu părea că se îndreaptă spre bibliotecă.

„Poate că își fac procese de conștiință că vor consuma în van atâta muniție... și muniția e scumpă- un pachet de zece bucăți e cât trei pachete de Carpați.”

M-am abătut jumătate de ceas la cârciuma din strada de lângă cimitir. Erau acolo Fiodor și fiul său, Ivan. Fiodor era renumit pentru vinul său de Ivănești și pentru poveștile pe care le spunea despre fosta librărie “Patria”. În schimb, Ivan nu avea harul de povestitor și nici nu prea le avea cu tocmeala și cu arta în a-și vinde “licoarea lui Bacchus”.

I-am plătit zece coroane de argint și cu sticla de vin în mână – să-mi fac curaj! - mi-am continuat drumul spre bibliotecă. Am trecut pe lângă cimitir, apoi pe lângă parcul cu multe birje și am ajuns în Mahalaua Cozereștilor. Eram la două străzi distanță de bibliotecă, când aud în spatele meu: “Igore! Igore! Igore, stai puțin!”.

M-am oprit în fața lăptăriei și am așteptat. De după colț se ivi capul cioplit al lu’ Petre Ureche. Mi-a spus că merge și el la vânatoare și mi-a cerut, destul de formal, „să- i permit să mă însoțească”.

Am ajuns, pe la prânz, în fața clădirii cu statui și cu vitralii la uși. Ciudat! Nu era nici țipenie de om. Toate acele afișe mari fuseseră lipite degeaba? Nu mai erau și alți înfomețați, ca mine și ca Petre? Se auzea doar un vâjâit stins. Am intrat: eu, apoi Petre. Am deschis ușa camerei celei mari și am văzut...

Erau mii, orbitoare, sclipitoare; aveau peste o sută de pagini fiecare. Am scos pușca încet și am ochit: una, două, trei, cinci... Îmi umplusem desaga.

Mai erau mii - poate milioane - pe care încă nu puteam să le iau. Erau mii de sute de mii de milioane de miliarde de cărți care zburau mute printre rafturi...

Am căzut în genunchi și am strigat: “Doamne, pe ele de ce nu le- am iubit?!”.

ANTAL-BURLACU MIHAELA,

Colegiul Național „Gh. Vranceanu, Bacău, clasa a X-a,

Prof. coord. Merticaru Claudia

Doamna Emilia

– Nu te mai recunosc, îmi spusese el în cele din urmă ca să rupă tăcerea în care se priveau de câteva minute. Îmi pari alta, îmi pari schimbată.

– Ce vrei să spui? Îmi zise ea în timp ce analiza coperta unui volum de poezii. Îi plăcea Nichita Stănescu, deși nu fusese niciodată atrasă de liric.

– Ce vreau să spun? Îmi răspunse el cu o voce care-i trăda îngrijorarea. Tu chiar nu vezi că de aproape un an te-ai izolat în cărțile tale și abia dacă îmi mai vorbești? Cred că doamna Emilia a avut o influență prea mare asupra ta. Ea este cea care ți-a umplu capul cu toate aiurelile pe care le putea născoci.

Doamna Emilia era cea mai bună prietenă a Irinei. O cunoscuse întâmplător în parc, când își cumpăra o cupă de înghețată cu zmeură.

– Dacă ești drăguță, domnișoară, îmi poți cumpăra și mie o înghețată cu ciocolată? Ciocolata este cea mai bună invenție, nu crezi? Și-i întinse o bancnotă de 5 lei. Dar te rog, primește-i! Nu vreau să-ți produc vreo pagubă. Noi, bătrânii, ne putem face nesuferiți și prin alte mijloace. Și începem să rătăcim, după ce nu mai spusese o glumă de ceva timp. Avea un glas subțire, dar melodios, care îi plăcu Irinei.

Doamna Emilia părea cam de șaiszeci și cinci de ani și, la vârsta ei, avea o siluetă de invidiat. Buclele ei albe erau atât de bine aranjate, iar ținuta atât de elegantă, încât Irina se gândi că acea batrână simpatcă stă mai mult în fața oglinzii chiar decât colegele ei, cărora le trebuiau de cele mai multe ori două ore pentru a se decide

ce rochie să îmbrace și cu ce nuanță de fard să o asorteze. Dar pentru că tânăra nu voia să accepte banii, Emilia renunță să mai insiste.

– Nu ai vrea să stai lângă mine pe bancă? Soarele bate cel mai puțin aici și, ca să-ți mărturisesc drept, e banca mea preferată. Ce zi frumoasă ca să ascuți porumbeii cum îți vorbesc! Mă scuzi, ciripesc.

"Femeii ăștea îi lipsesc câțiva licurici", își zise Irina, și nu era singura care gândea astfel. "E plecată pe câmpii, săraca", o compătimea florăreasa de fiecare dată când Emilia trecea pe lângă magazinul ei și le zâmbea florilor, în special lalelelor. Iar aceasta era părerea tuturor.

– Îți place să citești, draga mea? Sau care carte îți răpește acum orele de somn ? o întrebă Emilia senină.

– "Roșu și negru", îi răspuse Irina scurt.

– Dar ce coincidență! Aseară am terminat-o și eu. A fost ca un desert cu ciocolată, nu crezi? Și scoase deodată din poșetuța ei gri romanul, spre marea uimire Irinei.

"Doamna aceasta prostuță îl citește pe Stendhal", își zise Irina ușor impresionată. "Poate este mai mult decât lasă de văzut la prima impresie". Acestei constatări îi dădu dreptate puțin mai târziu.

– Și cu ce alte cărți îți mai ocupi timpul? E frumos să auzi că tinerii de astăzi mai citesc. Vezi tu, eu îmi pun o mare speranță în tinerii noștri. Irina îi enumeră câteva titluri prin care dorea să o impresioneze. De la Balzac și Flaubert, ajunse la Eliade și Cărtărescu. Aminti apoi câțiva autori mai puțin cunoscuți pentru cititorul român, din literatura germană și suedeză, mărturisindu-i admirația pe care o avea pentru Selma Lagerlof, nu neapărat datorită romanelor ei (pe care nu le vedea tocmai interesante), cât pentru povestea vieții ei.

– Cât mă bucur să aud asemenea titluri! Pot să spun chiar că unele mi-au fost adevărate prietene încă din tinerețe, dar mai ales acum, când am tot timpul din lume. Ei bine, destul de limitat, dacă înțelegi. Și începui iar să râdă, iar acest râs atât de sincer schiță un zâmbet pe

chipul Irinei. "De mult nu te-ai mai distrat atât de bine, dragă", își zise Emilia.

Își dădea seama că doamna Emilia îi place tot mai mult. Era, de fapt, foarte inteligentă, cu toate deprinderile ei, din cauza cărora trecea în ochii celor mai mulți drept ridicolă.

– Cartea este, într-adevăr, o viață pe care ți-o asumi atunci când începi să o citești, încheie Emilia discuția lor.

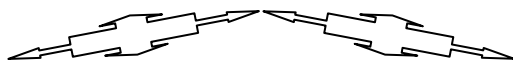
De atunci, doamna Emilia și tânăra sa prietenă se întâlneau des. Fără să-și dea seama, Irina îl neglija tot mai mult pe Tudor. Înainte de a o întâlni pe Emilia, ea își spunea: "El a văzut în mine altceva... altceva decât un chip frumos pe care ajungi să-l descoperi în orice om". Dar, acum, o plictiseau discuțiile în care Tudor îi vorbea despre lucruri atât de banale, și pe care le găsea mai mult decât interesante înainte. De aceea, Tudor fu surprins când o auzi pronunțând cuvântul "filosofie".

– Dar, draga mea, cum de te interesează acest subiect? Filosofia nu este pentru tine. Ea este absolut inutilă. Te-aș ruga să nu mai crezi tot ce-ți spus această Emilia.

De atunci, Irina își pierde admirația pentru Tudor. Abia acum realiza cât de puțin îl cunoștea și cât de puțin se cunoștea pe ea însăși. "Am fost superficială. Am fost ca un personaj pe care a cărui viață nu mai vreau să mi-o asum de acum înainte. Este timpul să mă trezesc la realitate, la adevăratul <<eu>>".

– De ce nu-mi răspunzi? îi zise Tudor după alte câteva clipe de tăcere. Această întrebare o trezi pe Irina din visarea în care se cufundase.

– Nu mă cunoști, Tudor, îi răspunse ea în cele din urmă. Vezi, tu-mi spui că am devenit alta, dar te înșeli. Tocmai pentru că nu mă cunoști absolut deloc nu înțelegi. El o privi lung, dar ea continuă aproape în șoaptă. Nu eu m-am schimbat, ci lumea s-a schimbat pentru mine...

ANTIP ALEXANDRA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Stroe Călina

Exercițiu inspirat de T. Chirilă

Se ia o foaie albă, goală ca sufletul de poet.

Se ia pixul sau stiloul sau orice alt instrument de scris.

Se trage prima literă, a doua, a treia,
până se ajunge la o propoziție.

Se scrie despre orice: iubire, durere, apocalipsa
doar să se scrie.

Se ia chiar și un moment din viață...

Și se rescrie până nu mai poate fi rescris.

Eu am scris:

Cartea - scrumul ce rămâne când
țigara se termină.

Cartea- zahărul de pe fundul
ceștii de cafea.

Cartea- cel mai vicios viciu
dintre vicii.

Divinitate cuprinsă între pagini

Pe cartea din mâna mea, se scurge ușor privirea-mi

Și parcă într-însa o văd pe ea - pe iubita mea

O văd scriindu-mi pe carte.

Distrugând această divinitate,

Crezând ca imprimând citate

Va deveni noua mea autoritate.
Sufletu-mi e plecat la mii de ani distanță
Așa că nu prea îmi pasă,
Să-i facă cărții ce o vrea
Oricum, când te plimbi prin atâtea vieți
Riști cu ușurință să îți pierzi sufletul.

Eden

Aveam un fel de paradis al meu
 în care nu se spun cuvinte.
Nu înțelegeam de ce oamenii găesc
 liniștea atât de năucitoare.
Și timpul nu există, căci timpul este doar
 un concept creat de oameni.

Dar pe altarul de nuc crăpat era o carte.
Și în cartea mea scria:
 "Iubesc cuvintele
 Dar ție,
 Ție ți-aș fi sărutat
 Și tăcerile."

Și stau noaptea în micul paradis
Și îmi doresc ca aceea carte să se transforme
 în tine.
Însă tot carte a rămas...doar o carte,
Pe care o să o iubesc cât timp nu ești aici.

ARDELEANU MINA SORINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VI-a,
Prof. coord. Enea Daniela

Cum să scrii o carte...

motto: Viața e ca o carte

Vreau să scriu o carte. Dar ce fel de carte? O carte cu povești, un roman... Ce aș putea să scriu?

Ideile nu întârzie să apară... Încep să zboare în jurul meu ca niște albi fluturi gata să îmbrace foaia... Și... Încep să scriu...

Dintr-o dată imaginea cărții începe să prindă contur și apar personaje care mai de care mai năstrușnice, mai nebunești, mai interesante în jurul unei acțiuni pline de fantezie, cu momente neașteptate care țin cititorii cu sufletul la gură...

Când intri în această lume magică descoperi că nu te mai poți opri și știi că atunci când manuscrisul va fi gata, multă lume se va bucura de el și va avea ocazia să învețe ceva nou, inedit și plin de înțelepciune...

Iar când ai terminat ai o satisfacție nemaipomenită, bucurându-te că ai făcut fericit pe cineva. Nimeni nu poate să înțeleagă cât de interesant este să fii scriitor. Toți consideră că suntem niște visători, că meseria noastră nu e importantă, asta pentru că au pierdut cea mai mare comoară... copilăria, visele, idealurile.

Așa că... Acestea sunt noțiunile introductive ale temei care reiese și din titlu și anume “Cum să scrii o carte...”

Și totuși cum să scrii o carte? Luându-ne după minunatul, actualul și mult regretatul I.L. Caragiale care ne-a răspuns plin de umor la întrebarea despre: Ce este arta? voi încerca să răspund și eu: Ce este cartea? Este încercarea spiritului omenesc de a satisface o mare nevoie a spiritului omenesc care are nevoie, pentru a fi satisfăcut, de

o satisfacere tot din partea unui spirit care și acela . . . în fine. . . așa mai departe . . .

V-am satisfăcut? Nu cred și atunci voi spune așa: o carte trebuie în primul rând să placă sufletului și mai apoi rațiunii. Asta pentru că... Cine are chef să citească o culegere de teste la matematică? Noi, nu. Sau... Cine va citi “Învățăturile lui Confucius”? Aceste cărți sunt pentru adulții ce au devenit raționali, nu mai au bucuria copilărească de a citi cărți fantastice.

Nu trebuie să scrii totul pe loc... Așteaptă până apare roiul de idei să înțepe foaia cu ajutorul stiloului și cartea va avea un succes răsunător atunci când o vei publica... Dar... Nu te speria! Odată venit, roiul tău nu își va mai lua zborul până când nu vei termina...Va fi cel mai bun prieten al tău și îți va asculta mereu opinia, după care te va îndruma pe calea cea bună...

Iată cum aș începe eu: “Sunt doar o fată simplă... O fată pe care visele o poartă spre cer...” Cel mai important este să intru în pielea personajului principal și astfel să îmi fac mai ușoară meseria de scriitor...

Personajele vin de la sine... Pot fi prieteni, dușmani, persoane pe care ți-ar plăcea să le cunoști, plămuiți ale imaginației tale bogate, familia ta...și poți să te afli în orice loc îți imaginezi. Să scrii înseamnă să îți deschizi în mod indirect sufletul în fața tuturor, să îi lași pe toți să te cunoască...

Sper că soluțiile mele vor fi folosite pe viitor de fiecare dintre voi și veți crea ceva aducând fericire în inima fiecărui om...Aș putea să scriu mult mai mult dar vă las pe voi, dragii mei să dați frâu liber viselor voastre.

Trebuie doar să deschideți ochii. . .și să creați.

BĂDIOI DIANA - PATRICIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Mocanu Ramona

Valuri de pagini

Ș-am uitat de răni adânci,
Citindu-te pe tine...
Ș-a trecut mult timp de atunci,
Prin valuri de maree pline.

Am prins aripi ca un înger,
Citindu-te pe tine...
Am mers prin soare și prin ger,
Sufletul să mi s-aline.

Mi-am construit drumul vieții,
Citindu-te pe tine...
Pe valurile înșelătoare ale ceții,
Ș-am primit ce se cuvine.

BĂLĂIȚĂ COSMIN,

Școala Gimnazială „Miron Costin”, Bacău, clasa a VI-a,
prof. coord. Mereacre Liliana

Basmul

O poveste mai de soi
Cu balauri și dragoni
Cu magie din belșug
Pentru tine, copil bun.

O poveste mult mai dulce
Cu sfârșitul grandios
Acela ce spune:
Binele învinge răul.

Micuța carte

Mică carte cu povești	Astă seară,
Astăzi tu ești minunată	Ești regină.
Te-ai gătit de sărbătoare?	Te citesc cu drag
Oare știi ce va urma?	Și adorm în gând cu tine.

BĂLĂIȚĂ LAVINIA,

Școala Gimnazială „Miron Costin”, Bacău, clasa a VII-a,
Prof. coord. Mereacre Liliana

Cartea, viața mea

Stau în loc și mă gândesc	Eu cu ea mă întâlnesc
Cu joaca ce-nlocuiesc?	Zi de zi, oră de oră
M-am gândit zi și o noapte	Și mă poartă spre tărâmul
Și o carte am găsit.	cu povești.

Cartea

Cartea e prietena mea	Când citesc, eu sunt în carte
Ea e zâna cu povești	Ca un personaj micuț
Cu sfârșit fermecător	Care sare prin cuvinte
Care îmi apare-n vise.	Să ajungă la sfârșit.

BĂRJOVANU TEODORA - IULIA,

Colegiul Național „Gh. Vranceanu”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Merticaru Claudia

Cărțile sunt niște fluturi ale căror aripi sunt filele, iar modelele aripilor compoziția cărții.

Am auzit de multe ori proverbul “Nu Judea o carte după copertă” și de cele mai multe ori am văzut că nu prea sunt persoane care țin cont de acesta. Unii oameni ajung la biblioteca și caută cele mai “trăsnet” cărți, care au cele mai frumoase coperte și nu se uită la cele care au coperțile mai răvășite sau peste care se poate vedea trecerea anilor. Dacă vom vedea pe stradă un om care are haine ponosite nu trebuie să îl judecăm de prima dată. Poate acel om are o cultură pe care noi nu o vom avea niciodată și chiar putem să avem lucruri în comun cu el, fiind o persoană la care ne-ar putea atrage anumite calități. Poate acesta nu pune foarte mult accent pe aspectul exterior deoarece în lumea oamenilor proverbul echivalent celui de mai sus este “Nu hainele îl fac pe om”.

Oare câți dintre noi au ajuns să nu poată respira dacă nu citesc ceva? Nici eu nu am reușit, poate nici tu, poate chiar nici ei. Un lucru este sigur...Noi încercăm să ne facem un țel din asta și să îl dobândim. Nici un om care nu citește măcar puțin nu va ajunge să fie deasupra celorlalți decât prin furat.

Îmi place să cred că remediul tuturor oamenilor este cartea și că aceasta, indiferent de circumstanțe, nu va dispărea niciodată.

BICAN IZABELA TEODORA,

Școala Gimnazială „Miron Costin”, Bacău, clasa a V-a,
Prof. coord. Mereacre Liliana

Cartea

Cartea nu e ce se vede

Doar o foaie oarecare

Cartea este ce n-ai crede:

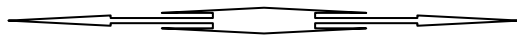
E o poveste uimitoare.

Toți din ea ne inspirăm

Și cu drag noi învățăm.

Dacă încă o iubești,

Vei putea să reușești.

BIGHIU-TOFAN STELIANA,

Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika”, Comănești, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Munteanu Silvia

Eden

Văd cartea de pe masă

Coperțile-i tocite,

Păzesc ca zidurile de piatră

Subțiri file învechite.

Când vine cititorul

Și intră-n Paradis,

Cu greu se mai trezește

din minunatul vis.

Iar titlul stă de veghe

Străjerul din Eden,

Cu sabia de foc

Îndeamnă spre etern.

Lumina-l copleșește lent,

Povestea îl înghite,

Iar litere cu aripi cad

Pe file istovite...

BÎRGU MARIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Mocanu Ramona

Ajuns-am la deznodământ

– Bună... Poți veni azi?... Da?... Excelent. Ne vedem pe la 3?...
Ok. Bine. Te aștept. Pa!

Oftând, Gabriel își lasă telefonul să cadă pe pat, lângă mine. Ciocolatiul catifelat al ochilor săi oglindește simultan, în cel puțin zece direcții, atât durere, suferință și regret, cât și resemnare. Are aerul unui om învins. Cu toate că mi se rupe sufletul pentru el, nu îl mai pot ajuta. Îl privesc în liniște; nu pot face altceva. Sunt pur și simplu imobilă. Șocul ultimelor zile se resimte puternic încă.

Mă alungă, cititorule, asta se întâmplă. E o despărțire cum nu se poate mai ironică; mă alungă trimițându-mă să stau cu ea, cu rivala mea în fața sufletului sau: Felicia. Pare perfect normal că fostele lui iubite să se consoleze reciproc, nu-i așa? Pentru că noi asta am fost: iubitele lui. Și mai ironic este faptul că eu, cea care stă acum în patul său, am intrat în viața lui Gabriel prin intermediul ei. Ce poți spune? Viața bate filmul!

Îmi amintesc și acum: era o zi toridă de august, pe la orele prânzului. Stăteam liniștită în librărie cu sora mea și cu prietenele noastre, așteptând. Ce așteptam? Nici noi nu știam prea bine. Ei, cum stăteam noi și așteptam Dumnezeu știe ce, l-am văzut pe el intrând în librărie: înalt, învesmântat în negru, cu părul roșcat ciufulit în toate direcțiile și cu ochii mari limpeziți de veselie. Gabriel. În prima fază, apariția sa ne-a șocat atât de tare, încât nu am observat-o prea bine pe miniona blondă platinată care abia dacă îi ajungea cu creștetul în dreptul umărului dăltuit. Îl priveam înmărmurite cum începea să se apropie de noi, cu pași lenți, relaxați, ținând-o de mână pe draga de Felicia, când... m-a observat. Eu, cea mereu invizibilă, am fost

observată de cineva ca el! Și nu doar observată! Mă privea cu interes și curiozitate, pe mine și nu pe sora mea geamănă, deși mereu mi se zicea că sunt mai „șifonată”. Inutil să mai spun că m-am îndrăgostit de el instantaneu.

În acest timp, Felicia analiza foarte calmă situația și, ca o femeie descurcăreță ce e, a doua zi mă adusese la el acasă. Părea că suntem... „prietene”... Gabriel mă adora. Mă sorbea din priviri și se bucura de mine în fiecare zi și mai ales în fiecare seară, pe canapea, în pat, pe covor, la masa din bucătărie, la biroul de lemn de stejar, spre disperarea în continuă creștere a Feliciei. De multe ori adormeam pe pieptul lui, ascultând-i respirația și inima, iar atunci blondina adormea plângând pe canapea.

De multe ori însă, câștiga ea. Îi gătea tot ce îi poftea inima, îi masa spatele puternic, umerii frumos conturați, avea chiar și tupeul să își atingă buzele de ale lui, mari și catifelate! Competiția era cruntă. Sufeream amândouă, în egală măsură, dar el părea că nu își dădea seama.

În seara care a dus la ceea ce se întâmplă azi, eram în pat, așteptând. Îl auzeam în bucătărie, savurând un pahar de vin alb, dulce, și o țigară. În casă domnea o liniște tensionată, probabil că ar fi trebuit să fac legătura cu celebra sintagmă „calmul dinaintea furtunii”. Brusc, tăcerea a fost curmată de sunetul asurzitor al ușii de la intrare, izbindu-se de perete.

- Tu mă înșeli cu...cu...aia! urlă Felicia, bălbâindu-se puțin.
- Ce ai, femeie? Gabriel era nedumerit, Felicia era beată!
- Mă ignori, mă ne...negli...neglijezi! stai doar cu.. aia în mână!
- Felicia, ești beată. Nu te înșel cu nimeni și mai ales, cu nimic!
- Ba da, ba da, scâncea ea deja, mă înșeli! Dar știi ce? Suntem chit! În seara asta te-am înșelat eu!

– Ce?...Vocea lui Gabriel se frânse. A dat-o calm afară pe nebuna isterică și a trecut la o băutură mai tare: un coniac vechi, primit de la

părinții săi la aniversarea vârstei de 21 de ani. A venit în dormitor, m-a privit și a izbucnit în lacrimi.

– Știi ce? Până și tu îmi amintești de ea... O să te duci și tu cu ea...

Acela a fost momentul în care am crezut că pot să simt cu adevărat ce înseamnă să ți se pară că cineva îți smulge inima din piept. Trei zile mai târziu, o așteptăm pe Felicia, cu toate lucrurile ei împachetate frumos la ușă. Pe măsuța joasă de lemn de cireș și sticlă, din sufragerie, așteaptă o tavă cu cafea, biscuiți și bomboane. Gabriel nu și-a uitat niciodată manierele. Din brațele lui mă uit în jur pentru ceea ce cred că va fi ultima oară, și aud soneria. Mă lasă jos și se duce să deschidă.

– Bună, Felicia. Intră, te rog. Am împachetat tot deja. O conduce delicat spre masa de cafea, și deși nu îmi place să recunosc, suferința celor doi este palpabilă, dar înțeleg că ceea ce a făcut Felicia a fost intrarea pe un drum fără de întoarcere. Măinile le tremură pe cești și pe farfuriile de porțelan delicat, iar privirile lor sunt sfâșietoare.

Felicia mă observă.

– Ce e cu asta? Întreabă blând.

– Îmi amintește de tine. Zâmbește.

– Oh... Eu...eu am crezut...

Felicia pare și mai vinovată. Gabriel doar zâmbește.

– De aceea, continuă el, vreau să o iei cu tine. Bărbatul îi întinse liniștit cartea Feliciei, care mângâie într-un gest spontan coperta roșie, puțin îndoită de vreun alt pretendent, în timp ce surâdea trist, cu ochii înotându-i în lacrimi. Puțin surprins, Gabriel o cuprinse în brațele-i puternice.

– Ssss...încearcă să o liniștească. Of, asta se întâmplă când iubești cărțile mai mult decât pe oameni, murmură ea pentru sine.

Între timp, micul volum roșu, mărunț discordiei, zăcea pe jos, deschis la pagina pe care scria cu litere cursive :

Sfârșit

BÎRSAN BEATRICE MIHAELA,

Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț, clasa a X-a,
Prof. coord. Tărcăoanu Cătălina - Mihaela

Cărțile ne-au făcut oameni

Am să-i fiu întotdeauna (întotdeauna! ... asta însemnând, de fapt, cât mai trăiesc, niciodată nu știi ce se întâmplă; viață e spontană) recunoscător tatălui meu pentru că am avut încă de mic o bibliotecă în casă.

Vai de cei care n-au avut! Îi recunosc imediat, judecând după felul cum vorbesc sau scriu. Tindeam să fac în exces tot ce-mi plăcea mult. De pildă, vară, la bunici, mâncăm lubeniță până când trebuia să dau drumul celor doi nasturi de la cămașa. Sau culegeam cu o lingură spumă de la dulceata de căpșuni care fierbea într-o cratiță uriașă și o adunăm într-un castronaș. Mă retrăgeam apoi cu el sub nucul din curte, pe scrânciobul prins de cracă cea mai groasă, și mâncăm până mă apuca durerea de burtă. Nu doar asta îmi plăcea...

Dar ce-mi plăcea atât de mult la citit? Faptul, pesemne, că puteam aluneca într-o altă lume. Cu fiecare carte într-o altă lume. În oricât de multe lumi. În nesfârșit.

În toate lumile lumii puteam intra pur și simplu întorcând foile unei cărți. Era o hoinăreală eternă. Cu fiecare carte plecăm în altă călătorie, fugeam în altă viață.

Avantajul aici era că, după ce citeam ore și ore în șir, uitând să mă scol din pat dimineață, să mă spăl, să mă mănânc, nu mă durea nimic. Era singurul exces pe care nu trebuia să-l plătesc, pentru care nu eram pedepsit.

Proza mă captivă, mă făcea să uit de mine însumi. Intrăm complet în universul fictiv și când reveneam la realitate totul mi se pare decolorat și plictisitor.

Pe la doisprezece-traisprezece ani ceva s-a inversat în mintea mea și, timp de o vară, realitatea mi s-a înfățișat ca ireală și străină mie.

Doream cu ardoare să mă întorc definitiv „acasa”, în lumea cărților, unde se trăiam mult mai intens și semnificativ.

Căci, în fond, de ce citim, ne-am putea întreba cu toții, de vreme ce miile și miile de pagini peste care ți-ai trecut ochii par să fi dispărut fără să lase vreo urmă?

Am încercat undeva să dau un răspuns la această întrebare. S-ar putea că memoria asta șubredă să fie un formidabil instrument de măcinat, care să macine așa cum macină stomacul pentru întregul organism hrana introdusă în gură și care, transformându-se în elemente primare ale procesului metabolic, asigură întreținerea vieții.

S-ar putea ca, de îndată ce au fost înghițite, zecile de mii de pagini să fie desfigurate până la uitare, transformate într-un bol alimentar al spiritului și digerate până nu mai rămâne nimic din ele, nimic decât proteinele, lipidele și glucidele spiritului, fără de care viața lui nobilă și creativă n-ar mai fi cu putință.

BÎZGAN ALINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,

Prof. coord. Palade-Jitaru Ramona

Carte vs. Realitate

De multe ori m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă oamenii mi-ar putea asculta gândurile. Oare mi-aș mai permite să cutreier pământul în lung și-n lat, după bunul plac? Mda.. sigur aș putezi în închisoare alături de gândurile ce mi-au rămas (pe care nu mi le poate răpi nimeni, oricât ar încerca), de o porție de mâncare fără gust și cu un miros ciudat și o familie de șoricei cu care voi fi nevoită să-mi împart celula. Sper că nu voi mai exista când se va inventa o

mașinărie de citit gânduri, care va face mai mult rău decât bine și va trage societatea cu totul în jos.

Aa.. îmi pare rău! Până voi crește eu, vom fi conduși de niște mașinărie pe care fratele meu le numește ca în desenele animate: roboți, și de care este tare încântat. Nu cred că o bucată de metal cu baterii, cu o voce ciudată și o telecomandă pe care o poți controla să facă ce vrei tu este cel mai necesar instrument de care are nevoie rasa umană. Când am deschis ochii m-am revăzut în aceeași masă de întuneric în care mă dusesese mintea mai devreme, însă ceva era diferit.

De data aceasta nu eram singura pată de culoare din acea negură obscură. La o distanță considerabilă se găsea o ușă, mai mare decât m-aș fi așteptat, pe care scria inexpresiv cu diacritice: UȘA ASTA NU DUCE NICĂIERI. Împinsă de curiozitate am pus mâna pe clanța gigant și eram gata să o deschid, dar privirea mi-a fost furată de o mică pancartă care-mi recomanda să iau cheia aflată în broască cu mine, dacă îmi doresc să mă mai întorc vreodată.

Ultimele cuvinte m-au făcut să tresar și să răsuflu ușurată în același timp. Am luat mica cheie și am ascuns-o bine în buzunar ca și cum mi-ar fi fost frică să nu mi-o fure cineva. Trăgând aer în piept, am apăsat pe mânerul ușii și am făcut câțiva pași fără să bag de seamă că aceasta s-a închis singură în urma mea. În fața mea și-a făcut apariția un oraș fără culoare, plin de umbre posomorâte ce își spuneau oameni. Am colindat orașul în căutarea unui loc mai plin de frumos, mai natural, mai plin de viață. Același tablou dezastruos își arăta imaginea moartă oriunde ajungeam. Acolo sus, lâng de o cabană, pe o piatră rotundă, stătea cu spatele o fată de vreo 19 ani, cu părul auriu, buclat pe spate, cu o carte în mână și cu privirea spre ceața năpustită la poalele stâncii.

Mi-a simțit pașii mici pe covorul de frunze uscate și, fără să se întoarcă, a spus că știe că eu nu sunt de-a lor. M-am prezentat sfioasă și am întrebat-o ce face aici, singură. M-a luat de mâna și m-a dus în

cabana ce părea mult mai mare pe dinăuntru, aceasta era practic căptușită de cărți.

S-a uitat în ochii mei și mi-a răspuns cu un vocabular plurivalent: „Cărțile sunt evadarea mea! Dacă te-ai lăsat citită de vreo carte ce s-a demistificat gradual cu fiecare strop de sens, atunci îți este familiar actul ilicit de evadare din realitate. Multe minți vor însufleți aceeași carte, însă doar cartea le va cunoaște suflul spiritului lor.

Fata mi-a surâs dulce și nu m-a lăsat să zic nimic: „Sufletul omului este ca o carte deschisă, însă într-o lume care nu mai citește de mult timp.

Vrei să vezi schimbarea? Du-te și descătușează inimi, începând cu a ta, alăturându-te unei lumi mult mai adecvate sufletului tău.

BUCUR SIMONA ANDREEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XII-a,
Prof. coord. Lupu Oana

Cartea vieții

Capitolul Creației

Este întuneric și frig. Simt un puls ce-mi zguduie ființa... nu-mi aparține. De fiecare dată când mă zbat în acest mediu închis simt ca rănesc pe cineva. Tot ce gândesc acum e în zadar pentru că în următoarele secunde voi uita totul. Parcă memoria imi este ștersă la un interval de câteva secunde și nu pot face nimic pentru a opri acest proces.

În continuare stau înghesuită într-o mare rece ce-mi provoacă fiori. E un sentiment sobru pentru că nu e nimeni aici, sunt doar eu și liniștea. Sunt mică, neputincioasă și aștept să se întâmple un miracol cu mine. E așa bine aici și totuși atât de ciudat! Mă simt din ce în ce mai claustrată iar timpul nu mă ajută să-mi revin. Nu mai caut

răspunsuri, sunt gata... Cât haos, ce dezordine, ce durere înfioratoare! De ce nu pot să-mi deschid ochii? Ahh, mă orbește lumina asta vicioasă.

Oprește-te, ajută-mă!

Capitolul dezvoltării

Acum imi aud propria bătaie a inimii. Vibrează pe un ritm unic. Îmi țin ochii închiși pentru că sunt speriată, mi-e frică să îi deschid. Aceeași voce, ce mai de mult imi facea serenade, plânge acum de bucurie. Aerul imi atinge pielea sensibilă și-mi provoacă mici zgârieturi pe care doar eu le simt. Mă simt mai mică ca niciodată, cea mai fragilă. Sunt înconjurată de doi oameni ce-mi transmit iubire prin emoție, de care mă simt neînțeleș de apropiată. Mă rănește ecoul dimineții și încep să plâng neconștient. E un plâns amar, ce mă sfâșie în bucațele, ce rupe inimile ființelor care se bucură de miracolul acesta. Mă face puternică, însă mă răscolește și mai tare pentru că nu mă lasă să vorbesc. De ce nu mi se deschid ochiiăștia vinovați? M-ar ajuta să descopăr lumea, să aflu despre ceea ce mă înconjoară.

Capitolul inocenței

Văd în sfârșit o pata de alb pe care dansează umbre vesele. Una dintre umbre se află în permanență în jurul meu, se joacă cu piciorușele mele tremurânde și mă leagană câteodată în caruselul ce-mi dă atâta satisfacție. Îmi simt mâinile, degetele și pot să gânguresc.

Această senzație de bine mă liniștește, demonstrându-mi că în curând voi afla ce se întâmplă cu mine. Portalul vieții mi-a deschis calea către omenire și am devenit parte din ea. Cele două umbre ce au alergat neconștient asupra mea s-au dovedit a fi un pocal de foc ce avea să mistuie pe tot parcursul inițierii mele.

Mi-am aflat povestea: sunt un nou-născut care străbate o cale necunoscută. Sunt doritoare să aflu mai mult și încep să pun zeci de întrebări.

Capitolul final

Este întuneric și frig. Simt un fior rece, îngrozitor și nu pot face nimic pentru a scăpa de el. Vorbesc cu mine pentru că de când mă știu am iubit cuvintele. Le-am legat cu sfori invizibile de mine, le-am înghesuit în jurnalele mele, le-am aruncat în ploaie, le-am pierdut și le-am găsit concomitent și, în final, fiindcă nu le-am putut elibera, le-am închis în mine.

Acum, aici, e liniște la fel cum a fost la început, însă nu mai simt bătaia de inimă. Nu mai sunt curioasă să aflu ce se petrece cu mine, nu mai pun întrebări din teama găsirii unei soluții ce m-ar putea face să-mi pierd echilibrul și dorința de a-mi auzi propriul ecou.

Am obosit, mă destram și mi-e frică pentru că nu e nimeni aici, sunt singură. Aud niște lacrimi, dar pare a fi doar ploaia ce simpatizează cu starea mea.

Nu am cu cine să împart cuvintele și tac, tac pe vecie...

BUJOR ȘTEFANIA,

Școala Gimnazială „Miron Costin”, Bacău, clasa a VIII-a,

Prof. coord. Grosu Elena-Alina

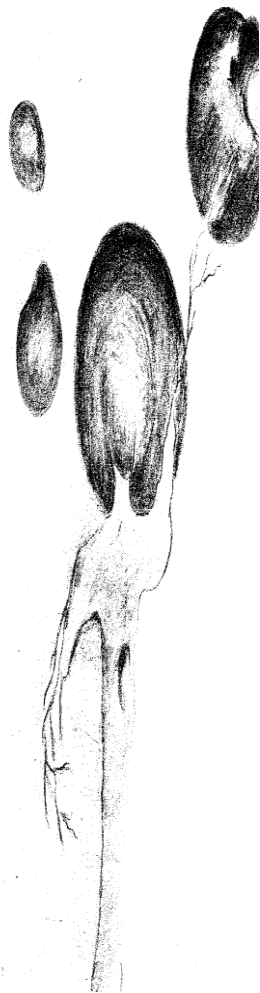
Șoaptă de narator

Când vine noaptea vreau să te ascult,
Voce de narator, voce de temut,
De printre codrii goi vocea să-ți aud...
Luna plină să-ți vestească șoapta tandră,
Șoaptă lină, frumoasă și caldă...
De vrei, vorbește-mi de printre stele
Spune-mi povestea lor, a luminii dintre ele.
Naratorul meu iubit,
Cerul e întunecat și cenușiu,

Însă doar tu mă faci să fiu.
Printre strigăte înăbușite,
Doar tu îmi dai iubire...
Doar tu îmi vorbești, ca de fiecare dată
Când cerul peste mine stă să cadă,
Despre femeia ce-ai vrea tu să fiu.
Despre copilul ce am fost odată
Și dragostea ce dăinuie acum
Ca niciodată.
Rămân titlul cărții tale,
Șoaptă lină, frumoasă și caldă...

De-ai fi carte

De-ai fi carte te-aș iubi pe dinăuntru,
Aș arde al copertei luci
Și-aș asculta povestea eroului ce moare
Ca să plâng, să suspin, într-o noapte
În care-mi ești tragic și învins,
Erou de neiubit.
Dar sunt alte nopți, iubire
Când te-aș citi fără oprire
Căci îmi alini sufletul cu mângâiere,
Cu titlu, capitole și file.
Atunci nu-mi ești sfârșit dramatic,
Nici erou ce moare tragic...
Atunci devii un necunoscut cu șoapte
dulci
Scriitor flămând de gânduri.
Îmi place să te citesc ca pe o carte.
Atunci îmi ești tu călăuză-ntre ceasuri,
Iar eu personajul ce se pierde după valuri.

BURUIANĂ DIANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XII-a,
Prof. coord. Postelnicu Pompilia

Un vis

Rutina sa era aceeași de aproape douăzeci de ani deja: se trezește dimineața înainte de ora șapte, își încalță papucii de casă de aceeași nuanță de maro, se îndreaptă să-și pună de un ceai - același tip de ceai pe care îl bea din școala generală și apoi se așază cu o meticulozitate aproape nefirească în scaunul său vopsit și revopsit, dar la care totuși nu vrea să renunțe.

În fiecare zi întinde mâna și ia pe brațe una din mult-iubitetele sale exemplare ale bibliotecii. Pentru că el știe că biblioteca sa nu e un simplu șir de cărți de pe care trebuie să șteargă din când în când praful, sau un simplu suport pentru bibelourile de sticlă și nici simple obiecte de decor.

Într-una dintre diminețile de toamnă târzie, în care încă nu se întrevede rază de lumină, ci doar o beznă parcă nesfârșită și apăsătoare, după ce se întoarce cu veșnicul său ceai și dă să se așeze pentru a-și începe lectura de dimineață, întinde mâna în virtutea automatismului să apuce cartea lăsată pe noptieră seara precedentă.

În acel moment însă, corpul său este cuprins de o paralizie macabră, din care parcă nici nu poate, dar nici nu vrea să scape, de o teamă de ceva ce ar putea fi în afara capacității sale de înțelegere și împotriva temperamentului său flegmatic, în care ordinea și rutina îi sunt pietre de căpătâi. Își revine în simțuri printr-un efort de voință și se confruntă cu imaginea de care s-a temut cel mai tare: cartea sa nu mai era acolo.

În acea secundă face un pas în spate, teroarea se instalează pe chipul său și apoi încremenește, cu aceeași expresie terifiată și un zâmbet schițat în momentul aflării față-n față cu însuși Absurdul.

Întreaga sa bibliotecă dispăruse! a durat câteva momente până ca el să poată conștientiza și un răstimp până să exclame el însuși acest fapt. Se liniștește brusc, râde nervos și, totuși, dintr-o dorință disperată de autoconsolare, își spune că nu e decât un vis, că imediat se va trezi și se va așeza cu ceaiul real alături de biblioteca ce va fi cu adevărat acolo unde fusese dintotdeauna.

...timpul însă trece, iar visul nu se sfârșește atât de repede pe cât ar fi sperat el, astfel stările de tensiune se instalează încet-încet, teroarea cuprinzându-l iarăși în lipsa oricărei explicații logice. Începe să alerge bezmetic prin casă, în căutarea cărților, pesemne așteptându-se să le găsească ascunse în vreun cotlon întunecat în cutii mari de carton, sau pur și simplu așteptând o minune în care le reapar.

Iese din casă, din dorința de a-și reîmprospăta cursul gândurilor și poate dintr-o speranță că atunci când se va întoarce, totul va reveni la normal ca prin minune. Pe strada îngustă erau câteva anticariate dragi lui și un vechi tovarăș de discuții ce de aproape zece ani avea un stand de cărți vechi de vânzare, chiar aproape de parcul spre care se îndrepta acum. Hotărî să intre în primul anticariat ce îi apare în cale.

Când ajunse în fața magazinului, acea senzație de înlemnire reveni încă o dată și simți cum tot sângele i se scurge din obraji în timp ce este cuprins de o stare de amețală.

Anticariatul era închis și în locul său era un nou spațiu comercial. Și-a zis că poate e o coincidență nefericită și pornește spre veșnicul stand de cărți, care de asemenea nu mai erau acolo.

Disperarea era acum copleșitoare și toate gesturile sale trădau o spaimă groasă: *era posibil ca toate cărțile să fi dispărut de pe strada sa, din oraș sau de peste tot în lume!?*

Simți că aceste gânduri sunt cu mult peste puterea sa de atunci și o forță necunoscută îl trăgea parcă înapoi spre casă, asemeni unui condamnat la moarte. Și totuși, pentru el, în această situație moartea

ar fi fost o alinare, ar fi dat orice ca totul să se sfârșească brusc și fără prea mult zgomot.

În acel moment începu să se desfășoare un îndelungat șir de imagini, ce nu se mai sfârșeau și care îl înnebuneau, ilustrând întrevederile sale cu toate cărțile ce i-au trecut prin mână, de la poveștile de când abia începea să citească până la cartea ce o lăsase alături de scaunul său vechi seara precedentă.

În cele din urmă șirul imaginilor ajunsese la sfârșit iar el fu cuprins de o neînțeleasă liniște, chipul său se descleștă și parcă un început de zâmbet ușurat i se schiță pe chip.

...visa cum tocmai își făcuse ceaiul și se așeză în scaunul său într-o dimineață de sfârșit de toamnă, cum întinse apoi mâna spre cartea începută de cu seară și începu să citească.

BUZENCHI ANDREEA MĂDĂLINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Constantinescu Anca

Cartea

Ești frumoasă, sclipitoare,
Și-ai în paginile tale
Vrăji ce pot să ne-nconjoare.
Faci minuni când ești deschisă,
E păcat să stai închisă.

Rânduri, apă curgătoare
Nesfârșită de izvoare.
Ne ghidezi pe toți în viață,
Tu ești plină de povață.

CĂLINESCU ANA - MARIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Stroe Călina

Cartea- duhul cunoașterii

Sună ca o rețetă a vreunei vrăjitoare, pentru o poțiune menită să ne stârnească foamea pentru citit. În momentul acela mistic, atunci când deschidem cartea pentru prima dată, când simțim mirosul de carte nouă, când citim primele pagini ale acesteia, ne doboară o ușoară adiere de vânt, plăcută și dulce, și o mireasmă vanilată ca de liliac.

Clipim de câteva ori și ne aflăm într-o frumoasă pădurice plină ochi de liliac mov, alb și lila. Ūmiți de locul în care tocmai am ajuns, parcă desprins dintr-o pictură, ne hotărâm să mergem spre flăcăruia albastră de deasupra lunii, apărută din senin. Cu fiecare pas făcut, practic, prin aer, se aude un sunet angelic, ca o alinare pentru urechile Tale.

Oh, mărețe Cititor, împărat peste lumile fantastice, călător printre galaxiile ce-ți aparțin, dar străine sunt.....

Aparent singur, ca o fantomă a nopții, începi să alergi către lună, dar luna e tot mai departe de tine. De ce te ignora? Întrebarea parcă e greșită. De ce tu o eviți? Dorința ta tot mai mare devine și începi să alergi.....și....luna se repede spre tine, "cu brațele deschise".

În sfârșit, ai trecut de hotarul dintre impresiile contradictorii pe care le aveai în legătură cu cartea. Ajungi la finalul scărilor infinite, Cititorule, obosit din cauza conflictului interior. Ești consumat atât fizic, cât și psihic, iar când erai gata gata să renunți, cineva îngeresc te prinde. Dintr-o dată, ușa se deschide, iar lumini, pâlپând psihedelic, încep să zburde în jurul tău. Creatura nepământeasă te îndeamnă să intri, cu pași mici, nesiguri, intri, după tine poarta închizându-se. Nu mai există cale de întoarcere. Ea te prinde de

ambele mâini tremurânde și începe a zbura, desprinzându-se ușor ca o pană, de la pământ. Și tu te ridici odată cu ea. Căldura și lumina ce se aflau în jur te făceau atât de fericit și te simțeai în siguranță.

Te uiți în jos și vezi prințesa, pe care nici nu-ți imaginați c-o vei întâlni, alături de Făt-Frumos, care a salvat-o de balaurul cel urât. Cei doi ți-au făcut cu mâna. Te simțeai atât de emoționat, încât obrajii îți erau roșii. Sfios, îi saluți. Spiritul a aterizat, numai ca tu să poți vorbi cu prințesa și Făt-Frumos. De nicăieri, a apărut o masă de aur, pictată cu diferite modele cu motive florale, plină cu bucate alese.

Prințesa ți-a făcut semn să te așezi pe scaun. Rând pe rând, servitorii au adus dulciurile. Numai minunății se găseau pe platourile argintate. La finalul "gustării", un micuț șoricel a adus fântâna de ciocolată. Gustul acesteia era nemaipomenit, dar trecuse multă vreme de când ai plecat de acasă, așa că ai căzut pe gânduri. Ce puteai să faci? Nu ar fi fost politicos să te ridici și să pleci. Chiar dacă ai fi făcut asta...unde să te duci? Locurile acestea îți erau necunoscute, nu știai pe nimeni. În acel moment, tot ce îți doreai era să te întorci acasă.

Într-adevăr, a fost distractivă toată această experiență. Ai fost pe meleaguri pline de farmec și mister, ai văzut lucruri pe care nu oricine le poate vedea. Nu vrei să pleci, dar....

Acest lucru l-a remarcat îngerul, și te-a întrebat ce îți dorești cu adevărat în acel moment. Erai uimit de brusca întrebare pe care ți-a pus-o. Nici nu știai ce să răspunzi. Nici măcar nu știai ce vrei. După un moment de liniște, i-ai spus faptul că ai lipsit multă vreme de acasă și că trebuie să te întorci. Spiritul te-a privit cu mult calm și ți-a spus că te va ajuta s-o faci. Era trist faptul că trebuia să-ți iei rămas bun de la toate personajele, dar totuși sperai că te vei revedea cu ele. După ce ți-ai luat la revedere, tu și îngerul v-ați luat zborul.

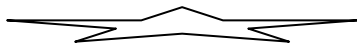
Dintr-o dată, vezi în zare aceeași ușă strălucitoare, înconjurată de lumini pâlpâitoare. Când ai ajuns la ușă, aceasta s-a deschis larg. I-ai mulțumit duhului pentru toată puterea pe care ți-a oferit-o și pentru faptul că ți-a fost o extraordinară călăuză prin acest tărâm misterios.

Erai, însă, foarte curios să afli identitatea acestui spirit. Îngerul era nimeni altcineva decât spiritul cărții.

Odată ce ai pășit dincolo de poartă, aceasta s-a închis puternic în spatele tău. Treptele "muzicale" apăruseră într-o fracțiune de secundă. Erai gata de plecare. După ce scările infinite s-au terminat, ai ajuns din nou în păduricea de liliac. Ai resimțit acea adiere de vânt, plăcută și dulce. Știai exact ce va urma, așa că ai clipit de două-trei ori.

Când ai deschis ochii, erai în patul tău moale și confortabil. În camera ta era întuneric, singura lumină existentă fiind cea de la lampa de pe noptieră.

Dar cât putea fi ceasul? E târziu? Chiar atât de mult a durat fenomenala ta aventură? Se pare că, timpul zboară atunci când citești o carte bună. Cu acest gând în minte.....ai adormit.

CÂDĂ ELENA,

Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Gavriliu Laura

Lege artis

Ab origine-ea

Am scris o carte în câțiva ani, cea mai mare operă a mea. Eram un autor novice, o scriitoare al cărei nume era ignorat- până la momentul creației. „Din nimic nu se naște nimic”, astfel nici opera mea nu a fost rezultatul a nimic. A fost un furt, unul perpetuu de-a lungul atâtor ani, de când am învățat să citesc până în prezent. Totul a fost preluat, reformulat, regândit, până a ajuns la materia finisată, pregătită de publicare. A fost un colaj de gânduri adunate, o izbândă de moment.

Amorțeam la biroul de lemn, amorțeam în gânduri, nu reușeam să le adun. Țipau în mine voci, mă opreau, mă forțau să continui, apoi îmi opuneau rezistență.

Pun totul pe seama dorinței mele de a citi. Mă văd iar mică și stau turcește în fața unui dulap din casă, înalt până la tavan. Noi îl numim „biblioteca”. Stau prostită de niște titluri, îmi pierd minute în șir citindu-le. Am învățat că trebuie să citești, că este ceea ce te înalță. De curând, am început să și cred. Stau în fața lor, cu mâna întinsă. Spre care mă înalț, pe care să o apuc?

Ab origine...și originea nebuniei în care am fost crescută.

Îmi amintesc numai greu praful printre gene, dansând pe un fascicul de lumina. Vedeam din nou acea lumină. Era cea a lunii, cea mai pură și mai sfântă. Mă uit la ceas: ora 1:18. Data? Nu găsesc data. Irelevant. Mă gândeam numai de cât timp scriam. Un sevrăj!

Mă uitam peste foile scrise și nu erau mai puțin de 300. De cât timp? Două zile? Continuu? Nu știam și nu simțeam că mai respir. Am trăit în acest timp? Și oare mâncasem? Băusem?...Și ușa era încuiată. Când o încuiasem? Acel moment a fost ruperea de trup, momentul când el nu mai cerea nimic în afară de a scrie. Știam ce era, citisem despre asemenea moment- furor poeticus, delirul poetic.

Soțul meu era acolo, așteptându-mă continuu, de atât de mult timp. Era acolo, prinzându-mă când a fost să cad fiindcă trupul mă părăsise, luând pentru moment cu el și conștiința și cerând asupritor odihnă. A fost cu mine și după, în acele trei zile pe care le-am pierdut dormind. Acum stau în fața lui.

Rondurile maro ale ochilor săi erau crestate în negru, asemenea razelor soarelui când te uiți prin prisma unei lentile negre, asemenea unei flori de primăvară, asemenea a tot ce e frumos. Simțeam mereu cum mă pierd în vorbe comune când mă gândeam la el. Pentru el, aș fi vrut să creez cuvinte noi prin care să îi vorbesc, care să explice cum văd toată lumea în jurul ochilor căprui ai săi, de care era veșnic nemulțumit.

Pentru el aş vrea un cuvânt unic, al lui, al nostru, ce să unească într-o legătură ancestrală ambianţa frumosului pe care îl văd în el. Tot corpul său se apleacă în faţă până ce firele părului sau se despărt, dansând în faţa ochilor mei. Încă stă în faţa mea după tot acest timp iar eu stau în faţa lui şi aştept să scriem o carte împreună.

Ab antiquo-el

Am scris o carte în câţiva ani, cea mai mare operă a mea. Am scris-o de când am învăţat cum să trăiesc, însă cel mai mult am scris-o din amintiri. De treizeci de ani o scriu din gânduri, fără grabă, o ţes în mintea mea, fără a o traspune pe foaie.

Sunt adept al conceptului că totul este matematică. Mulţimea unor numere le cuprinde pe toate acestea asemenea ei până la un moment dat sau până la infinit. Aşa suntem şi noi, oamenii. Suntem mulţimi de personalităţi, lăsate în urmă cu fiecare aspect schimbat la noi, într-o permanentă stare de metamorfozare, de la mai mic la mai mare, într-o evoluţie a sufletului, legate de câteva aspecte comune ce le păstrăm până la fine. La finele cui-nu ştiu. Am cunoscut câţiva de „eu” de când tot scriu.

Pe fiecare primă pagină a fiecărei cărţi din biblioteca noastră stă scris ceva-un nume, o adresă, o dedicaţie, o urare, o dată, obicei ce s-a transmis involuntar. Soţia mea m-a învăţat să îmi semnez fiecare carte, povestindu-mi mai apoi de dulapul său de acasă pe care îl numea „bibliotecă” şi despre cum îşi pierdea minute citind titluri. Când deschidea cărţile, avea în faţă mărturia ale dragostei pentru oameni şi pentru cărţi.

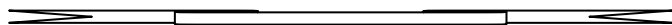
Soţia mea scrie. Şi scrie atât de mult, atât de frumos! Mi-am petrecut ore, zile, ani numai aşteptând-o să scrie. Îşi închidea uşa camerei unde scria iar eu aşteptam. Uneori când uşa se crăpa eu reuşeam să îi privesc atenţia şi concentrarea, alături de toată dedicarea ei.

O iubeam cum stătea deasupra foilor, scriind cu stiloul (o ambiţie inutilă, însă tot am lăsat-o să facă cum a vrut, neizbăvindu-i firea

orgolioasă), ghemuită turcește. Am văzut-o prin ușa crăpată ridicându-se în mijlocul zilei, lăsând stiloul să cadă și am știut că a sfârșit. Am alergat să fiu acolo și am prins-o când a căzut secerată de extenuare. Am fost la fruntea ei îngustă, sprijinită de pernă, până ce a renăscut după trei zile. Încă stau în fața ei după tot acest timp iar ea stă în fața mea și aștept să scriem o carte împreună.

Ab hodierno-ei

Ne vom uita în urmă la cartea noastră și vom putea spune că a fost lucrată perfect, după legea artei-lege artis, căci amândoi scriem, fiecare în felul său, însă de această dată vom fi forțe complementare, bucurându-ne de aceeași lectură.

CHESNOIU ROXANA DENISA,

Colegiul „Gheorghe Tătărescu”, Rovinari, Gorj, clasa a X-a,
Prof. coord. Vătău Roxana Maria

Cartea în viața unui om

Ce mă îndeamnă pe mine să pătrund cât mai mult înspre lumea cărților ? Probabil faptul că fiind o visătoare, uneori din dorința sau chiar nevoia mea de a nu accepta realitatea așa cum este ea, cu toate fețele ei încerc să pătrund într-o nouă lume, agățându-mă de noua "realitate" pe care eu o găsesc acolo.

Hai să fim sinceri, nu-i așa că citind nu mai ești tu ? Când citești ești cu gândul și cu sufletul doar acolo, acordându-ți șansa de a fi absolut oricine, de a călători peste tot doar cu o simplă mișcare a ochilor.

Și de ce n-aș putea sta la o bătăfă cu Octavian Paaler, cu Cioran sau chiar cu Eliade - ale cărui opere m-au fascinat de-a dreptul - dimineața la o ceașcă de cafea amară ? Cum ? Da știu, veți râde pe seama mea spunându-mi că aceștia, Dumnezeu să-i ierte, s-au dus de

mult. Bazaconii . Eu pot sta de vorbă cu dâșșii doar citindu-i .Și dacă eu îmi permit "îndrăzneala" de a le adresa anumite întrebări pentru că da, sunt o curioasă exagerată de ce nu aș aștepta și niște răspunsuri ?

Tocmai din aceste motive prefer să citesc și nu, nu este plictisitor. Este vorba de amalgamul de sentimente, de trăiri, care apare atunci când te apuci de citit o carte care te captivează.

O singură carte. Milioane de emoții.

CHIFANI ELENA DIANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Mocanu Ramona

O simplă carte

Cât de greu poate fi să faci un proiect fără ajutorul Internetului? Vă spun eu: foarte greu. Mai ales că trăim în epoca vitezei și a Internetului, unde printr-o simplă combinație de taste și printr-un singur click, informația apare în fața noastră în doar două secunde.

Ei bine, profesoara mea de română vrea să vadă dacă ne putem descurca și fără Internet pentru a realiza un eseu despre viața oamenilor înainte de apariția tehnologiei.

– Lorena, ce faci?

– Hei, mama. Mă gândesc cum să fac eseu la română. Trebuie să-l facem fără ajutorul Internetului și nu știu de unde aș putea face rost de informații legate de viața oamenilor înainte de apariția tehnologiei.

– Ai încercat să cauți la bibliotecă?

Oare mama are dreptate? Găsesc ce am nevoie la bibliotecă, într-un loc așa vechi și prăfuit? Nici nu cred că mai merge cineva la bibliotecă, din moment ce tot ce avem nevoie găsim pe Internet. Dar nu strică niciodată să încerc.

Ajunsa în curtea bibliotecii, totul pare așa plin de viață. Am intrat. Un fior mi-a cuprins tot corpul. Intrasem în lumea cărților. Toate aranjate alfabetic, în așa fel încât îți era imposibil să nu găsești ceea ce-ți dorești. Însă, asta nu era cel mai important detaliu, ci faptul că biblioteca era plină, atât de adolescenți, cât și de oameni în vârstă, care stăteau pe canapelele așezate în colțurile camerei și citeau cărțile găsite la întâmplare printre rafturile bibliotecii.

M-am dus la bibliotecara care stătea liniștită și citea una din cărțile lui Charles Dickens.

– Bună ziua! Nu vă supărați, îmi puteți spune și mie unde pot găsi o carte legată de viața oamenilor înainte de apariția tehnologiei?

A scos dintr-un sertar o carte mare, care avea în jur de 500 de pagini.

– În asta o să găsești sigur ce ai nevoie, crede-mă.

Mi-a spus asta cu un zâmbet sincer pe față, dar care părea că ascunde ceva. Mi-a lăsat cartea pe masă și s-a așezat pe scaunul eu din piele, continuând să citească opera lui Dickens.

M-am așezat pe o canapea pe care stătea doar o doamnă căreia nu-i dădeam mai mult de 30 de ani. Am oftat adânc și am deschis cartea aceea imensă, cu gândul că voi petrece aici mult timp.

– Văd că ești interesată de istoria oamenilor.

Nu știam cine este doamna, cum o cheamă, ce treabă are cu mine și cu atât mai puțin de ce este atât de interesată de ceea ce citesc. Ea a zâmbit.

– Ei bine, Lorena, o carte nu este doar un obiect menit să te plictisească. Cartea te duce în cele mai neașteptate locuri, te face să visezi. Pot spune că o carte poate schimba destinul unui om.

Pentru un moment nu am știut ce să răspund. M-am uitat la coperta cărții, am tras aer adânc în piept și am răspuns:

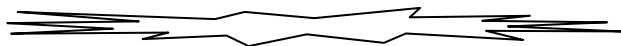
– Să începem să descoperim istoria!

Cu cât citeam mai multe cuvinte, cu atât mă transpuneam mai mult în acea perioadă. Încercam să-mi imaginez cum se scriau

scrisorile, cum era să cauți timbre cât mai semnificative pentru plic, cum era momentul în care toți copiii se adunau pentru a se juca cu diverse obiecte găsite pe afară, dar și cum singurul mod în care se putea afla o informație, era prin citirea unei cărți.

Timpul trecea, dar eu nu-mi dădeam seama. Eram prinsă în poveste. Când am terminat de citit, am observat că doamna aceea nu plecase încă. Am închis cartea, m-am întors spre ea și i-am zâmbit.

Mi-a zâmbit înapoi.

CHIRILĂ ALEXANDRA,

Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Bacău, clasa a X-a,

Prof. coord. Merticaru Claudia

Anatomia unui lector

Lectura produce leziuni la nivelul eului sensibil, la fel cum un trandafir ne poate răni metaforic cu spinii de cristal. Atât de tare ne rănește, încât respirația ni se taie, plămânii ni se casează, iar inima...

Corpul ne va fi inundat în inimi, în capitole, în pagini. Respirăm prin intermediul monologului interior pe care îl are protagonistul, prin notele de subsol și prin suspans.

Citind, parcurgem un drum inițiativ către absolut, având loc și o dezumanizare la nivel fizic. Organele noastre interne nu vor mai fi căptușite de epiteli, ci de un anumit tipar narativ: rătăcirea eului, găsierea „tu-ului” și unirea celor două instanțe, formând astfel un scut imunitar din cărți. Vasele noastre de sânge vor fi acum șiruri interminabile de cuvinte, șiruri care reușesc chiar să iasă din noi și să înghită asemenea unor pseudopode sufletele din jurul nostru, pentru a ne mari armata de mutați genetic însetați de lectură.

Sufletele noastre sunt ordonate într-un amalgam absurd de idei, în care s-a pășit cu gândurile pe cer și s-au spart stelele în mii și mii de bucăți. Acum cerul este brăzdat de capitole, de personaje, de acțiuni. Este scena pe care autorul reușește să aducă la viață ceea ce a scris, contopind astfel sentimentele cu misterul.

Revenind la suflet... Ce este el de fapt? Mulți spun că ar fi o piatră prețioasă, dar dacă ar fi așa, toți ceilalți din jur ne-am urmări pentru a ni-l fura. Eu tind să cred că este o sala de lectura interioară, misterioasă și întunecată fiind în deplină concordanță cu personalitatea și în care aducem lumină atunci când devorăm diferite cărți. Este un fel de cochilie internă în care ne putem refugia pentru a ne regăsi liniștea.

O carte trebuie respectată, mângâiată și înțeleasă. Dacă te comporti urât cu ea, aceasta are puterea de a-ți fura viața. Din aceasta cauză există o sumedenie de povești scrise de sute de ani.

Viața se rezumă astfel la un aspect simplist, dar care face diferența: fiecare persoană care are suflet primește la naștere o carte în care de-a lungul anilor își scrie istoria pe paginile catifelate.

Când întâlnești un om pentru prima dată, îi poți citi istoria uitându-te atent în ochii lui. Prin gene se ascund filele subțiri pe care sunt redată momente din viață. Cu aceasta ocazie, descoperim că ochii nu sunt doar o oglindă a sufletului, acestia cumulând o nouă funcție și anume cea de povestitor.

COMANDATU ANA - MARIA CLEMENTINA,

Școala Gimnazială „Mihai David”, Negrești-Vaslui, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Frățiman Lăcrămioara

Magie printre rânduri

Au trecut șapte ani de când Sofia a început să descopere pas cu pas lumea în care trăim, în care fiecare sunet, vorbă, foșnet sau glas i-a făcut inima să tresară și ochii să sclipească, dar nu și vocea să i se audă. Șapte ani în această lume nu au convins-o să reproducă ceea ce gândește, să transmită fiecare sentiment pe care îl poartă sau să fie mesagerul sufletului, rostind prin viu grai fiecare cuvânt pe care acesta vrea să îl rostească.

Aceasta este lumea pe care Sofia și-a ales-o, acceptând să vorbească doar cu natura.

– Sofia, să nu-ți uiți umbrela! Se pare că ploaia nu s-a oprit, se auzi o voce caldă din cealaltă cameră.

Era mama ei, o femeie tânără și foarte puternică care a decis că cel mai bine pentru fiica ei este ca aceasta să viziteze un psiholog de cel puțin două ori pe săptămână, iar acum Sofia era la patra întâlnire cu acesta.

– Scumpo, în două ore voi reveni. Te rog să ascuți pe domnul de lângă tine, care nu vrea decât să te ajute, a spus mama ei, părând să aibă mare încredere în profesionalismul psihologului.

– Îmi pare rău, dar nu pot continua acest caz. Nu mi s-a mai întâmplat ca un copil să nu scoată niciun sunet, ba mai mult, să nu aibă nicio reacție la ce-i vorbesc.

– Dar e doar un copil...Sunteți cel mai cunoscut psiholog din oraș, nu cred că se poate așa ceva, a spus mama copilului cu lacrimi în ochi.

Primăvara se apropia, iar mama credea în continuare că această perioadă poate fi un nou început pentru fiica ei. Spera ca dulcele surâs al soarelui să-i mângâie vocea cu căldura sa, în inima ei trăind speranța că fiica ei va reuși într-o zi să dea frâu liber gândirii și să strecoare cuvinte, dând viață glasului ei.

– Sofi, mami va trebui să strângă lucrurile vechi rămase peste iarnă. Mă găsești la subsol dacă ai nevoie de mine, i-a zis după ce a sărutat-o pe frunte.

Plimbându-se dintr-un loc în altul, Sofia a dat peste o cameră care era mereu încuiată, dar care acum avea ușa întredeschisă. A împins-o cu teamă, dar în același timp dornică să-și satisfacă curiozitatea. Era goală. La ce e de folos o cameră în care nu există nimic? Privind-o mai bine, a zărit un morman de cărți îngrămădite într-un colț. Cu pași mărunți s-a îndreptat spre ele, începând să citească fiecare titlu, până în momentul în care ochii i s-au ațintit asupra unui singur și anume Limbajul tăcerii. În momentul acela a simțit că o carte este scrisă special pentru ea și acest lucru o făcea să se simtă la rândul ei specială. A strâns cartea la piept și s-a reîntors în cameră, sperând că va putea să reușească să descifreze mesajul pe care acel autor dorea să-l transmită.

A început să citească, dar textul era mult prea greu pentru ea, o fetiță de doar șapte ani. Dorința de a citi creștea din ce în ce mai mult, iar pe măsură ce capitolele se încheiau, simțea că autorul a scris cartea, trimițându-i puterea gândului spre ea, ca și cum s-ar fi cunoscut deja.

Pentru prima dată, simțea că cineva este exact ca ea și o înțelege. Pierzându-se printre pagini, privirea i s-a oprit asupra unui paragraf aproape șters de anii care au trecut peste tinerețea acelei cărți. Era scris în josul paginii, cuvintele fiind foarte depărtate unele de celelalte: Nu mi-am auzit vocea și nu am fost interesat să o aud până în momentul în care am fost nevoit să fac acest lucru. Apoi m-am îndrăgostit de ea, de modul în care rosteam cuvintele și de frumusețea glasului meu.

M-am îndrăgostit pur și simplu de dorința de a vorbi.

– Sofi, n-ai adormit? a fost întreruptă de mama ei. Citești? Ce?

Sofia a închis repede cartea și s-a dus repede în pat. Mama ei a sărutat-o de Noapte bună, însă ea n-a mai putut adormi. Gândul ei era doar la acele rânduri.

Oare să vorbești este așa frumos? Este adevărat ? Apoi, cu o voce timidă a încercat să rostească un prim sunet. Cccc..Speriată , nu a continuat. Vocea ei i se părea așa ciudată, dar a avut un sentiment pe care nu l-a mai trăit. Nu știa dacă să continue sau nu.

Cccar...Cccarte. În acel moment a strâns cartea la piept, pentru ea aceasta semnificând acum un lucru deosebit și s-a ridicat repede din pat, confruntându-se cu un nou sentiment. Era fericită, dar în același timp mai speriată ca niciodată. Gândul nu îi era decât la un singur lucru: cum a reușit o carte să-i schimbe întreaga viziune și în același timp și lumea în care se află? Probabil doar puterea cuvântului a putut să-i ofere șansa de a pronunța și ea la rândul ei cuvinte.

– Bună dimineța, Sofia!

Nu și-a dat seama când a adormit. Nu știa dacă ceea ce a trăit noaptea trecută a fost un vis sau chiar a reușit să vorbească.

– Bbbună dimineța, a spus ea încrezătoare, dându-și seama că tot ce s-a întâmplat a fost adevărat.

– Tu tocmai mi-ai răspuns ? a spus mama ei plină de emoția pe care o aștepta de ani întregi. A strâns-o puternic la piept, nedorind să-i mai dea drumul. Nu știa cum de a reușit singură, fără ajutorul nimănui.

Peste umărul fetei, văzu cartea deschisă pe pat. Citind printre rânduri, a înțeles că fiica ei și-a citit propria viață prin întâmplările trăite chiar de autor. Două povești aproape identice și în același timp două lecții de viață intersectate la momentul potrivit au făcut-o pe mama Sofiei să înțeleagă că fata ei era o vioară acordată greșit de toți psihologii la care a fost, iar singurul lucru care a făcut-o să cânte a fost Cartea.

CONSTANTINESCU ANDREEA FLORENTINA,
Colegiul Național „B.P. Hasdeu”, Buzău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Enache Daniela

Evelyn

Nu mă veți crede dacă vă voi spune, dar este un lucru ce trebuie spus, ca toată lumea să știe, căci lucruri ca acesta nu vezi în fiecare zi. Povestea începe așa...

Eu și cartea mea groasă de sute de pagini, pe care o citisem cu aceeași plăcere de nenumărate ori, eram nedespărțite. Pe oricine ai fi întrebat de mine, nu mă recunoștea după nume, dar dacă i-ai fi oferit o descriere amănunțită a mea, atunci ar fi spus : ‘Ah, te referi la Fata cu Cartea ?’. Toți mă știau sub forma poreclei acesteia, nimeni nu mi-a știut numele adevărat vreodată, până și eu îl mai uităm uneori.

Cel mai important este, însă, faptul că simțeam că Evelyn, minunată mea carte, era cea care mă înțelegea cel mai bine, în ciudă faptului că nu duceam lipsă de prietene.

Într-o zi, am lăsat-o pe Evelyn pe noptieră de lângă patul din camera mea și am coborât scările casei până la bucatărie, să îmi iau ceva de mâncare. Era prima oară când Evelyn a rămas singură, când nu o mai țineam în brațe și golul a fost resimțit profund.

M-am întors repede în cameră, am deschis ușa încet...și am descoperit stupefiată că nu mai era nici urmă de Evelyn pe noptieră ! Evelyn. Evelyn nu mai era acolo. Dispăruse, cartea care nu fusese dezlipită de mine de ani buni, dispăruse fără urmă. Am căutat prin toate ungherele camerei, m-am gândit la un posibil făptaș, care să mi-o fi furat cu nerușinare, dar nimic. Mă gândeam să fac afișe cu ‘Evelyn, carte disparută’, unde să pun o poză cu ea, să-mi las numărul de telefon și să ofer o recompensă. Nu aveam să mă las înșelată de o posibilă copie a Evelynei, făcută de mincinoși, fiindcă

ea avea un simbol, o floare de lotus desenată pe una din paginile sale, încă din ‘primii ei ani de viață’, să știu că va fi a mea mereu.

Întreruptă din gânduri, nu observasem că cineva intrase pe ușă și mă privea insistent, ca pe un extraterestru, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta. Persoana, dacă o puteam numi astfel, arăta foarte straniu. Era o femeie tânără, cu pielea albă, albă ca de hârtie, cu ochii negri, cu gene lungi, buze albe și cărnoase, era înaltă și acoperită de...foi de hârtie, rotite împrejurul-i, formând parcă o rochiță. Pe tot trupul era tatuată cu multe cuvinte, fraze întregi chiar, care păreau că se mișcă.

Eu mă uitam la ea, încremenită, ea se uita la mine, curioasă. I-am văzut pe obraz tatuată floarea de lotus și mi-a venit ideea aceasta nebunească...femeia din fața mea putea fi chiar Evelyn ?

M-am apropiat de ea și am examinat-o din cap până în picioare. De unde apăruse ființa această extraordinară? Am întrebat-o cum se numește, dacă are vreun nume și răspunsul m-a lăsat stană de piatră:

– Evelyn.

Îmi venea să plâng, de fericire, de uimire. Mă luase un întreg vâl de emoții. Era un miracol. Evelyn luase forma umană și era mai frumoasă ca oricând. Am luat-o în brațe, nemaiputând să-mi stăpânesc bucuria. Era chiar Evelyn.

– Stăpână, trebuie să împărțim lumii lumina. Am reușit să te fac să mă iubești, să iubești cărțile și să-ți făurești o lume a ta. Trebuie să dăm și celorlalți puterea aceasta.

Într-un sfârșit, am părăsit casa. Evelyn a rămas fascinată de cer, de pământ, de soare, de tot ceea ce construise omul, însă nimic nu era mai fascinant decât ea însăși. A atins florile din grădină și și-a fluturat degetele prin aer, de parcă ar fi vrut să îl atingă. A inspirat adânc și a zâmbit larg.

Am pornit pe străzi, lăsând mască pe oricine ne vedea. Evelyn împărțea fiecărui om câte o hârtiuță cu cuvinte, din rochia ei, urmând ca foia de hârtie să se transforme într-o carte. Cu fiecare carte dată, mai câștigam câte un ‘discipol’. Oamenii îi făceau fotografiile și se

țineau scai de ea, unii se îmbrânceau, care mai de care, să fie cel mai aproape de minunea desprinsă din filme.

Totuși, mulțimea părea mult mai interesată de Evelyn decât de cărțile primite, dar ea nu observa acest lucru, voia doar să împartă vestea despre lumea cărților.

Nu trecuse mult și am văzut că Evelyn începea, încet, încet, să se dezintegreze. Mâinile îi dispăreau, corpul ei se făcea mai mic pe măsură ce înaintam cu toții pe străzile orașului, devenea neclară, ca o pulbere răvășita prin aer...in ochi, însă, lumina nu îi dispăruse. Mă simțeam panicată, ce i se întâmpla ?

La un moment dat, cu toții ne-am oprit, fiindcă Evelyn se oprise. Începuse tremure, iar corpul ei părea că se descompune în numeroase foi de hârtie. Am alergat la ea -am prins corpul, ceea ce rămăsese din el, înainte se prăbușească. Mi-am dat seama că timpul ei se scurgea. Nu voiam să cred că va muri, o iubeam ca pe o soră...si m-am trezit plângând fără încetare, îmi venea chiar să țip , numai să o readuc în simțiri, dar era prea târziu. Priveam la ceilalți, unii începuseră și ei să plângă, cei mai sensibili. Evelyn și-a închis ochii și a scăpat o lacrimă și ea.

– Am făcut oare o lume mai bună ?

Și s-a oprit deodată. Și a dispărut. Totul a trecut mult prea repede. Eram devastată, știind că nu o să o mai văd vreodată. Acum eram despărțite pentru totdeauna.

Oamenii s-au uitat la cărțile primite de la ea și au decis să aducă în viața lor puțină magie: să citească. Totul ca un omagiu adus Evelyniei. Reușise să facă o lume mai bună, cum a vrut.

Nu îmi puteam explica nimic din toate acestea. Uneori mă întreb dacă nu a fost doar o poveste înșelătoare din mintea mea sau chiar a fost aieva...

COSTACHE DIANA-ANDREEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Mocanu Ramona

Cartea, prietena mea

Cărțile au aripi. Nu le poți vedea, dar ele tot sunt acolo. Pentru o parte din cititori, cărțile le dau aripi să înțeleagă lumea care îi înconjoară. Pentru ceilalți, un personaj îi poate ajuta să se ridice deasupra agresiunii și presiunii de grup și astfel, cu ajutorul dăruit, vor descoperi mândria și fericirea în el/ea însuși. Pentru alții, aripile unei cărți îi poate ajuta să treacă peste o situație dificilă (o boală, o dezamăgire, sau chiar moartea unei persoane dragi).

Cărțile mă intrigă. Ele induc sentimente puternice în mine și mă fac să-mi depășesc limitele până la sfârșit. Îmi aduc lumina în întuneric și soare în umbră.

Fiecare persoane *se conectează* cu cărțile încă de la naștere. Prima carte a vieții fiecărei persoane este mama. Mama spune povești și cântece de leagăn pentru copiii ei.

Mereu le-am asemănat cu niște mine de aur. Mă corectează când merg pe căi greșite, mă amuză când mă plictisesc și îmi dă o companie plăcută atunci când mă simt singură. Oferă un alt unghi de a vedea frumusețea. Mă conduc spre locuri pe care nu le-am văzut, la acea înălțime pe care niciodată nu am simțit-o, și pe un tărâm pe care nu l-am imaginat niciodată. Până acum, am trăit, probabil, peste o sută de vieți și am învățat peste o mie de lucruri ...

COVACI VLAD,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Mocanu Ramona

Lectura ce luminează societatea

Elevul va alcătui o listă lunară de lecturi suplimentare, pe care o va consulta periodic, tăind de pe listă cărțile deja citite și realizând rezumate pentru acestea, evidențiind ideile principale și aspectele de importanță majoră privind respectivele criterii literare. Elevul va fi mereu văzut cu o carte în mână, îmbunătățindu-și în permanență capacitățile cognitive și schimbându-și percepția asupra lumii, vieții și societății. Atunci când primește o temă ce necesită documentare, elevul va consulta întotdeauna biblioteca personală, completând abia apoi informațiile astfel obținute cu cele disponibile pe Internet.

Cât de utopice sunt toate aceste situații? Există oare cu adevărat în societatea în care trăim?

Astfel, dintre toate modalitățile de petrecere a timpului liber posibile în prezent, se pare că lectura va trebui să se adapteze cerințelor, nevoilor și exigențelor societății pentru a fi din nou o parte integrantă a vieților membrilor societății.

”Însă ce viitor poate avea o țară”, vor spune unii, ”dacă tineretul nu citește”? Însă adevărul, care într-adevăr este uneori, să-i spunem, dulce-amăru, este că va fi foarte greu să faci pe cineva să se conformeze unor cerințe venite din exterior din constrângere. Se pare că acest principiu se aplică în toate sferele vieții. Spre exemplu, câți adulți există cărora într-adevăr le face plăcere să se prezinte la locul de muncă?

Cu siguranță aceștia există, însă numărul lor este adeseori eclipsat de cei ce fac acest lucru pur și simplu pentru a-și asigura nevoile materiale, nu și cele emoționale.

DAMIAN ELENA,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila, clasa a XI-a,
Prof. coord. Coman Ana

Dincolo de litere

Personaje:

Feodor, Ramses al II-lea (Faraonul)

Sofia, Nefertari (Regina)

Dastracan, Sefkh (scribul)

Cornelia, Henuttawy (cea de-a șaptea fiică a lui Ramses al III-a și a lui Nefertari)

Vrăjitoarea

Gărzile

Actul I, Scena I

(Dimineață. Feodor, Dastracan, Sofia și gărzile.)

Feodor: Eu, cel iubit de Adevăr! Taurul cu coarne ascuțite...leul puternic...șacalul...

Dastracan: (scrie, șoptește) Corbul... (Feodor se uită în zare gândindu-se la alte atribute demne de el.)

Sofia: (fiind în spate încă de la început, se apropie) Divinul, splendidul șoim.

Feodor: Trebuia să știu că te apropii când am văzut cât de puternic răsare soarele. Sefkh, trece și aceste cuvinte ale preaiubitei de către Zei regină a mea. (Sefkh scrie fără să se uite la Feodor.)

Ramses: (către Nefertari) Nefertari, ai grijă de aceste tăblițe cât timp voi opri laudele prinților ce ne amenință casa și tronul.

Nefertari: Ți-am păzit cuvintele încă de înainte de a te fi urcat pe tron. Du-te, puternicul meu! (Ramses pleacă.)

Nefertari: (către Sefkh) Cheamă și restul scribilor și scrieți cuvintele faraonului de încă o mie de ori. (Sefkh pleacă. Nefertari se apropie de tăblița și o citește, apoi lasă tăblița să cadă și se sparge.)

Nefertari: (mâniată) Începând cu apusul soarelui și până la răsărit, îl veți biciui pe Sefkh, scribul. Nu se cuvine o asemenea rușine în fața lui Ra. (După ce pleacă gărzile, începe să rescrie tăblița.)

Scena a II-a

(Actorii curăță scena, vorbesc, se schimbă de costume etc.)

Directorul teatrului: Ei bine, copii, asta a fost chiar una reușită. Bravo vouă! Acum plecați, mâine o jucați din nou. (Pleacă toți, mai puțin Feodor care rămâne în centrul scenei.)

Feodor: (îngână în timp ce își face oridinea în servietă) Eu, cel iubit de Adevăr...

Vrăjitoarea: (urcă pe scenă și se apropie de Feodor) Chiar așa?

Feodor: Spectacolul s-a terminat, nu mai aveți de ce rămâne.

Vrăjitoarea: (râde) Chiar crezi că spectacolul s-a terminat? Greșești! Și încă cum! (Feodor se încruntă, se dă un pas înapoi.)

Vrăjitoarea: (se apropie de el) Chiar mă întreb ce va urma!

Feodor: Piesa este deja terminată, nu există și nici nu va exista o a doua parte.

Vrăjitoarea: (pleacă) Chiar crezi asta? (Feodor se uită confuz după ea și scapă manuscrisul pe care îl avea în mână. Foile rămân pe scenă pentru tot restul piesei.)

Actul II, Scena I

(Dimineața celei de-a doua zile)

Sefkh: (întins pe jos, către Henuttawy) Soarele meu.

Henuttawy: (plânge stând lângă el) Mama te blesteamă să n-ai viață veșnică, iar acum arunci asupra mea cea mai mare erezie. Cum să spui că eu sunt Soarele? De ce pleci de la mine, Sefkh? De ce îmi pedepsești inima?

Sefkh: Soarele meu, Lumina mea, privirea ta este singura cale de care am avut vreodată nevoie, iubirea ta îmi este mai valoroasă decât

viața de pe urmă. Marea Devoratoare nu poate decât să încerce să-mi sfâșie inima, ea a fost mereu a ta, la tine, pentru totdeauna. Poate încerca să-mi ștergă ființa și amintirile din Carte, dar acestea sunt deja ale tale. Ei pot continua să creadă că dragostea sinceră este un păcat, dar n-au nici o putere asupra ei, asupra noastră, asupra ta... Soarele meu...(Sefkh moare.)

Scena a II-a

(Toate personajele stau adunate în tăcere, mulți dintre ei se uită în jos.)

Cornelia: (se întoarce zâmbind ușor către Dastracan) A fost groaznic...dar tu ai murit foarte frumos, să știi. (Dastracan îi zâmbește, se ridică, îi întinde mâna și pleacă amândoi. Rămân doar Sofia și Feodor.)

Sofia: Feodor, cum au ajuns așa? Ce s-a întâmplat?

Feodor: (își ferește privirea, șoptește) Nu știu...Vrăjitoarea...

Actul III, Scena I

(Seara. Henuttawy intră în camera tăblițelor și le modifică pe toate, scriind blesteme pe ele. După ce termină, o găsește pe cea spartă.)

Henuttawy: Sefkh...(Se face dimineață și intră Ramses și Nefertari.)

Nefertari: Henuttawy, ce faci aici?

Ramses: (mâniat) Spune ce ai făcut!

Henuttay: Nu e nevoie, puteți citi.

Ramses: (ia o tăbliță și strigă) ...Vrăjitoareo!!(Ramses și Nefertari mor.)

Henuttawy: Mai așteaptă-mă puțin, Soarele meu.

Vrăjitoarea: (apare și se apropie de Henuttawy): S-a terminat?

Henuttawy: Nu.

(Cortina.)

DARABAN BIANCA-SÂNZIANA,

Colegiul Național, „Gh. Vranceanu”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Merticaru Claudia

Cititorul

Aceiași oameni merg greoi pe stradă,
Aceleași patimi strălucesc în noi.
Nu am putea să evadăm o dată
Și să simțim pulsând în suflet ploii?

Dar cum dorești să evadezi, copile?
Când timpul încă-ți este un vrăjmaș.
Tu încă n-ai aflat ce e simțirea,
Nu știi ce-nseamnă traiul pătimaș.

Mă-ntrebi cum poți afla? Povestea asta-i lungă
Dar adevărul zace-ntr-un lucru omenesc,
Deschide-ți a ta carte și las-o să pătrundă
În singura simțire a sufletului șters.

Cât te ascunzi în pagini, nici timpul nu te-
ajunge, Căci tu plutești prin versuri, te simți
nemuritor. Un simplu cititor ce are-n palme-o
carte, Ajunge a fi în lume un spirit călător.

DOCAN CONSTANTINA-MIHAELA,

Colegiul Tehnic, „Dimitrie Ghika”, Comănești-Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Merlușcă Annemary

Ce m-a învățat cartea

Gânduri fluturi respiră culoare în cap.
Cu ele pictez pe șevaletul sufletului
o lume nouă, o omenire nouă a cărei limbă
e o stea ce luminează
mai tare decât o raza începutului meu.

Am citit în Biblie
cum Dumnezeu ne-a creat.
Și eu pot face multe lucruri -
Spre exemplu să pictez.

Pot să creez un habitat
Mai sănătos pentru bolnavi,
Pot să creez o altă viață
Să mai existe o speranță.

Toate aceste nu le-aș ști...
Dar m-am luptat cu balaurii din basme
Și mi-am dorit
Să fac ceva nou, inedit,
Căci cartea m-a învățat să fiu bun în infinit.

DUMA CAMELIA-GEORGIANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Constantinescu Anca

O viață ca la carte

Totul a început în ultimul an de liceu. Ora de română, o nouă lecție de învățat pe de rost, o nouă glumă proastă spusă de bufonul clasei, Fundulea, la adresa doamnei profesoare:

- Bună ziua copii, pregătiți de oră?
- Ora de somn, doamna profesoară? Vă așteptam cu nerăbdare să ne mai spuneți o poveste, să adormim mai repede. V-am făcut loc să vă puteți culcă și dumneavoastră.
- Mereu amuzant, Fundulea. Poate ai vrea sa-ți spun povestea elevului care a rămas corigent la limba și literatura română.
- Lăsați-l, doamna profesoară, încă nu și-a dat seama că deține un record mondial.
- Cum vine asta, geniule? Întreabă surprins Fundulea.
- Struții au creierul mai mic decât ochiul lor, iar tu i-ai depășit cu mult.
- Gata băieți, mulțumesc de completare Voiculescu, însă nu trebuia. Voiculescu, ce am avut de pregătit pentru azi?
- Poezia „O viață bună”.
- Minunat, cine vrea să ne-o recite?
- Eu doamna, eu, vă rog!
- Doamna profesoară, că nu sunt vecină-ta. Poftim Fundulea, dar dacă faci vreo prostie... 2 în catalog.
- Nu, doamna PROFESOARĂ! „Afară plouă liniștit / Și-n clasă toți urlă. / Profă încă n-a venit,/ O, ce viață buna!”
- Ce-i porcăria asta, Fundulea? Să nu te mai aud. Pe astăzi ai un DOI.

Ciudată clasă am avut. Tocilarul Voiculescu, cu lecțiile mereu la punct, gata să se facă din nou remarcat, era fiul unui important om de afaceri din oraș. Nu se dădea mare cu asta, dar mereu te ajuta dacă aveai nevoie de bani. Să nu credeți că lăsa pe oricine să profite de el. Știa cum să-și aleagă prietenii adevărați. La polul opus se afla Fundulea, o pramatie de copil care se credea „stăpânul stelelor”. Ce-i drept, familia nu-l ajuta să se schimbe: mama murise de cancer, iar tatăl său era un alcoolic înăscut. Nu exista zi să nu vină acasă beat și să nu facă scandal. Uneori mă întreb, cum de nu fugea de-acasă?

Fiecare avea un vis. Popovici voia să devină polițist, Macovei aviator, Răchiteanu doctor, iar Voiculescu judecător. Aveam o clasă plină de visători care voiau să-și împlinească dorința. Însă, Fundulea nu privea așa departe. Singurile lucruri pe care le vedea erau jocurile de noroc și fetele.

Ziua afișării rezultatelor. Toată lumea era fericită. Lupeș 7,60 - promovat, Buga 9,30 - promovat, Boiculescu 10 - promovat, iar Fundulea - neprezentat. Decât să ia o notă mică, mai bine a lipsit, ca de obicei.

Ce viață au avut colegii mei, și-au îndeplinit toți dorințele, chiar și Fundulea, după ce a murit tatăl său de ciroză, s-a înrolat în armată și a ajuns locotenent. Nu pot spune aceleași lucruri și despre Voiculescu, speranța clasei. După ce părinții lui au murit, a moștenit firma tatălui său, însă școala nu l-a învățat cum poate ține pe picioare o afacere, așa că a dat faliment. Singur, fără nici un ajutor din partea unor prieteni sau rude, Voiculescu a trebuit să se angajeze ca gunoier, pentru a putea duce o viață decentă, în căbănuța sa din capătul orașului.

La lumina lumânării, încă, mă mai gândesc, unde am greșit? De ce eu, marele Voiculescu, am ajuns așa? Da, eu sunt Voiculescu, geniul liceului. Care-și dorea o viață de „star”, dar a ajuns să strângă gume lipite pe asfalt. Dragii mei, nu vă lăsați păcăliți de aparențe, degeaba ai carte, dacă n-ai parte.

ENE OANA MARIA,

Școala Gimnazială „George Emil Palade”, Buzău, clasa a VI-a,
Prof. coord. Panait Alina

Creator cu chip de crai

Craiul cel măreț și falnic,
Din tristețea lui cea dulce,
A luat cuvântul tainic
Sărutându-l să se culce.

Și din tristul lui palat,
Protejat în umbra nopții,
Chipul lui adevărat
A strigat menirea sorții.

De-a așterne pe hârtie
Trupul tău frumos, cu har,
Pe tine, cuvânt din mie,
Răsturnat din cer ca dar.

Iar peste noapte steaua,
Tot țesând minunea vie,
Arătat-a craiului
Ce mi-a arătat și mie.

Din puterea lui divină,
Cu stiloul și dorința,

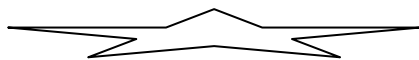
A-nceput a scrie-n tihnă,
Pentru a crea ființa.

Cu cuvântul cel amarnic,
Cel frumos și-nduioșat,
A-nceput să lege harnic
Povestea de îngânat.

Tot așa, zi după noapte,
Iată basmul se naște
Din fructele de vară coapte
Și din petale de lalea.

Cu balauri și avere
Și cu vraja de demult,
Cu iubire, cu putere
Și cu sabie și scut.

Astfel s-a creat ea, cartea,
O zeiță scrisă-n noapte,
Povestită-n lanț de gene,
Din răbdare și din șoapte.

FERU DENISA-DANIELA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Mocanu Ramona

Căutare

Suflet rătăcit pe rafturi,
de ce te supui atingerii
unor ființe fără pasiune și fără vise?
Du-te și caută-l pe acela
a cărui esență luminează cele mai întunecate nopți
și se aseamănă cu soarele.
El te caută pe tine, tu fă bine de-l caută pe el
și când vă veți întâlni,
lasă-l să se piardă în tine,
tu pierde-te în el,
dând naștere Universului.

Descoperire

Negru pe alb:
Pură cunoaștere,
Puternică îmbrățișare,
Blândă atingere,
Frumoasă înfățișare,
Așteptată liniștire,
Neostoită mângâiere,
Pământească mântuire,
Meritată fericire.
Cuvinte, poveste,
Viață, carte.

Geneză

Când Dumnezeu a creat lumea,
Cerului i-a spus:
Tu ești Cerul.
La tine se vor uita oamenii
în fericire, în disperare.
Spre tine vor râvni,
Îți vor admira întinderea.

Când Dumnezeu a creat lumea,
Florilor le-a spus:
Voi sunteți Florile.
Veți împânzi Pământul,
îi veți da culoare, fericire.
Veți deveni un simbol al iertării,
Iar oamenii vă vor admira miresmele.

Când Dumnezeu a creat lumea,
Cărții i-a spus:
Tu ești Cartea.
Îi vei învăța pe oameni să zboare prin timp și spațiu.
Le vei fura grijile, îndoielile, viața pentru câteva ore.
Îi vei transforma în personaje
Și le vei dărui o altă viață.
Vei adăposti cunoștințe, sentimente, vise, secrete.
Vei fi privită cu admirație, respect
Și vei mișca inimi.
Vei fi una dintre cele mai iubite creații,
dar unii îți vor arăta indiferență.
Nu te teme, iubirea va fi întotdeauna mai puternică decât indiferența.

GAVRILIU MARIA- MĂLINA,

Colegiul Național, „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Stroe Călina

Cartea cu pagini albe

La periferia orașului Wunderburg, situat lângă lacul Monrove, fix a treia casă de lângă drumul ce duce spre casa Ciudatului Marin, locuiește Katherine, fata cu părul purpuriu. Katherine Margaret Morgan, pe numele său întreg, locuiește împreună cu părinții săi: Karl și Miriam, și sora ei mai mică dar foarte enervantă, Raven.

De când s-a născut și până în prezent, Katherine a fost preferata familiei Morgan și nu doar a părinților ei ci și a bunicilor, unchilor, matusilor și chiar a străbunicului Michel care era un ciudat. Ea era diferită de restul și nu doar părul ei atrăgea atenția ci și personalitatea ei colorată. Katherine iubea să citească. Până acum a citit 3204 cărți și are alte două citite pe jumătate. De fiecare dată când citea o altă carte își imagina că este un personaj cărui îi trăia fiecare sentiment descris în acea carte. Dacă voia să se simtă iubită, citea un roman de dragoste, dacă voia să se simtă în stare de orice, citea o carte de aventură, dacă voia să se simtă detectiv, citea Sherlock Holmes.

Într-o dimineață, Katherine se trezi destul de supărată. A mers în bucătărie să-și pregătească micul dejun. Și-a pus la prăjit un ou și niste bacon, când, dintr-o dată a bătut la ușă un prieten de-al surorii ei. Katherine a deschis.

– Bună, dă-i asta lui Raven. Atât a spus băiatul misterios înainte de a pleca.

Fata tinea acum în mână un bilețel pe care nu-l voia să-l deschidă, însă, curiozitatea ei a fost prea mare. Fix când voia să citească primul cuvânt, Raven a venit foarte nervoasă luând-o la întrebări.

– De ce te uiți tu în treburile mele ?

- Scuze, eu doar ...
- Scuze??? Îți ceri scuze!? Nu e treaba ta ce fac eu . Nu te băga .
- A venit un băi...
- Știi cine a venit, știu ce mi-a dat . Nu i treaba ta !

Raven era opusul Katherinei din toate punctele de vedere, chiar și din privința părului. Era brunetă, se îmbracă tot timpul în negru, ura școala, avea doar un grup restrâns de prieteni și era geloasă pe sora ei. O considera mai fericită.

După cearta cu sora sa, fata cu părul pururiu a plecat la bibliotecă. Voia să uite tot ce s-a întâmplat, nu îi plăcea să se simtă vinovată. Katherine se plimba printre rafturile pline de cărți prăfuite dar nimic nu i se părea interesant. Și, deodată, a văzut o carte. Simțea că acea carte este tot ce își dorește.

Când a deschis-o a rămas blocată. Cartea avea paginile albe. Nu exista nici un fel de scris. Nimic !

Katherine nu avea de unde ști că nu era una obișnuită. Ea putea să-și imagineze orice pentru că acea carte o va *înghiți* și îi va împlini dorința. Fix asta s-a și întâmplat. Un gând i-a trecut prin minte, ce ar fi dacă părul ei ar avea alta culoare. Cartea a înghițit-o, și astfel o pagină din aceasta a devenit o poza cu Katherine ce avea părul blond.

În continuare, fata și-a dorit să fie puțin mai înaltă, și asta s-a întâmplat . O altă pagină din carte a devenit o poza cu Katherine mai înaltă. Fata și-a imaginat apoi o întreagă poveste. Fiecare pagină din carte conținea câte o poză. Pe ultima pagină, era împreună cu un băiat și era fericită. Putea face orice. Își trăia povestea vieții ei.

Dar, fericirea nu a fost de lungă durată. Cartea i-a spus fetei că are de ales: rămâne blocată în propria ei imaginație sau își trăiește viața ei adevărată. Nu stia ce să aleagă. Se simțea fericită în noua ei lume dar îi era dor de familia ei.

Până la urmă, Katherine a ales ceva. Nu se stie ce dar, cu siguranță, se simte mândră de alegerea ei.

GAVRILUȚ BOGDAN,

Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Piatra Neamț, clasa a X-a,
Prof. coord. Tărcăoanu Cătălina-Mihaela

Joc de pagini

S-a jucat cu mine cartea,
Cu frânturi de curcubeu
Și din arbori încet cade
Zâmbetul lui Dumnezeu.

Tu-mi apari mereu în minte,
Veche, galbenă la pagini,
Adevărul care minte
Și enigmă și paragini...

S-a jucat cu mine cartea,
S-a jucat cu Tu și Eu
Și din arbori încet cade
Zâmbetul lui Dumnezeu.

Efemeritate

A-nflorit pe Lună pădădia.
Toata Luna e numai pădădie!
Ea așa-i de când e veșnicia:
Îmbrăcăță-n mantie-aurie!

La mine-n carte, viata e-aurie.
Fictiv e totul, doar în mintea mea.
Un anotimp frumos, în agonie,
La mine-n carte, doar în cartea mea.

GĂINARU GEORGE- SEBASTIAN,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați, clasa a VII-a,

Prof. coord. Ciubotaru Gabriela

Destin între două ceruri

Tăcere. Sunet. Mișcare. Călătorul a rupt ambalajul purificator și a luat o gură brutală de aer care s-a transmis mecanic din por în por pâna în plămâni, unde a îmbibat fiecare celulă.

Mergea de zile întregi...nici nu știa de cât timp nu mai văzuse lumina soarelui, căci stătea sub atingerea unui praf galben, aruncat de o lampă cu ulei peste existența sa aproape tragică. Iar inima, deși epuizată, îi bătea în ritmul unor ani ce treceau într-un mod nefiresc pe lângă fiorul sacru care îi anima, adesea, ființa .

Pășea peste stihii mute ale trecutului prinse într-o eternă pendulare și se afunda într-un nesfârșit periplu prin atemporalul unor pagini rupte, roase de implacabile și infinite secunde. Căuta clipa suspendată a prezentului, în care mai era încă păstrată o picătură din primordialul uman sau poate, pur și simplu, încerca să umple un gol al incertitudinii prin fundamentul existenței sale efemere, proiectându-se, cu o dorință pasivă, pe sfera viitorului, dincolo de coordonatele sale definitorii.

Era prins într-o carte, într-un cosmos singular ce se materialize în idei și în idei ce se preschimbau în cosmos, într-o realitate continuă, dar și într-o ficțiune constantă... Nu conta modul în care privea spațiul acela sacru...era, oricum, concepția autorului, a sufletului care devenise *prea complicat pentru a spune simplității că e simplă și profundă*. Era o lume nouă vazută prin ochi verzi, o realitate straniu de ireală, construită după norme, o încercare de a scăpa din limitele și dintre granițele unui real din ce în ce mai degradat și mai degradant, mai lipsit de origini și de propria identitate.

Ajunsesse într-o dimenisune în care ființe de hârtie precum Don Quijote sau Prometeu întruchipau realitatea, o realitate dură care ascedea către ceva mai bun, dar care se lovea de idei preconceptuate.

Se găsisse în tumultul lui Thalassa ori al lui Dionis și cunoscuse dezamăgirea realității curente...se adâncise în lumea fiecăruia și a nimănu. Pornise ca Ulise și se pare că avea să sfârșească asemenea unui „adolescent miop”.

Sentimente. Gânduri. Confuzie. Bătăi de inimă. Nu mai era doar un suflet care se deplasa pe un plan ondulat , nedefinit, nici un suflet care dorea să treacă dealul ca obstacol al sorții și care mai avea mereu de trecut încă un munte și încă o vale.. nu mai era nici măcar un spirit care se deplasa sub zodiile unui destin implacabil ce-și avea suișurile și coborâșurile, înălțările și cufundările de nivel, în ritm repetat, monoton și fără sfârșit. Realitatea și cartea fuzionau într-un eu total, asemeni unei ființe mitologice, în care era suficient să creadă și, pe loc, îl proiecta spre alte avatare ale sufletului său.

Se oprise...era obosit. Și-a întins peste văile biblice pledul ființei pentru...meditație și privea. Își cufunda privirea în abis...în abisul luminat al cărților. Ele îi vegheaseră pașii, ele îl purtau și îl loveau de stânci. Ele îl ucideau și îl făceau să iubească. Îi dictau pulsațiile inimii, îi clocoteau în sânge...îl plasau sub o zodie propice adâncirii în cele nevăzute...îl duceau mai aproape de El, de marele Demiurgos și de limanul sacru al Acestuia.

Asemeni lui Borges, își imaginase mereu raiul ca pe o bibliotecă, ca pe un izvor inconsumabil de nou, de fascinație și de absolut. Ba chiar încercase, la un moment dat, o proiectare a Infinitului pe mii de foi îngălbenite, însă destinul i-a încredințat doar focul ezoteric al lecturii, închizându-l într-o cameră arhiplină de cărți, în care timpul rămânea doar o noțiune abstractă, în mod repetat anunțată de ticăitul unui ceas fără limbi și fără cifre. Camera nu avea ferestre, ci doar lampa cu ulei care arunca spre tavanul nevăzut al încăperii fâșii infinite de miere și nisip colorat. Stătea acolo seară de seară, când se întorcea din lungile plimbări prin univers. Încuia ușa, se așeza în

fotoliul de catifea roșie, deschidea câte un volum și se lăsa absorbit de esențele acestuia.

Era singur, atât de singur...însă nu se simțea așa, căci avea lângă el mii de ființe, a căror viață se lega, pas cu pas, în drumul său printre infinitele vocabule.

Sentimentul de teamă disparuse demult, acum ființa sa era acoperită cu o pelicula de liniște totală, aproape sufocantă și de o oarecare împlinire...Simțea că se apropia de finalul capitolului, că parcursese aproape toate literele pe care universul i le așternuse în cale și că era gata de un nou început.

O adiere răcoroasă îi atingea obrajii roșii, făcându-l să închidă, pentru un moment, ochii și să inspire adânc. Totul i se părea atât de adevărat și de pur, parcă acel cadru îi insufla candoarea vieții de copil de mult apuse. Pașii îi erau din ce în ce mai greoi, iar paginile din ce în ce mai tari, semn că se apropia de "*Sfârșit*". Toiagul din mână îi amortise și se tocise la capete, iar pânza rucsacului se roase. Se întreba care era următorul om pe care destinul avea să îl încuie în camera cărților și și-a amintit de prima sa zi în acea încăpere a cunoașterii, în care sacrul se găsea în fiecare undă de aer.

Iar de undeva, de sus, dincolo de metafizic, Demiurgos urmărea ultimii pași ai bătrânului care era din ce în ce mai aproape de sfârșitul potecii.

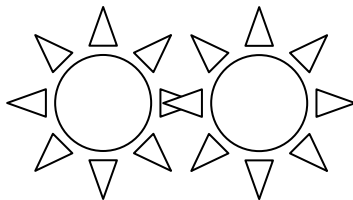
În ochii bărbatului se citea o dorință arzătoare de a descoperi ce îl aștepta, dar, deodată, s-a oprit, scăpând bastonul din mână. Și, cu voce tremurândă, a șoptit ca pentru sine:

„Și iata în fața mea iar se cascadează

Două ceruri:

Unul în dreapta.

Altul la stânga.”

GOLEA LĂCRĂMIOARA GABRIELA,

Colegiul Național „B.P. Hasdeu”, Buzău, clasa a X-a,
Prof. coord. Albu Mirela

Carte

Cartea deschisă la pagina 20
și încă puțin.
Penultimul vers
și se mai adaugă unul
peste cel care a fost deja citit.
Aș da iar pagina
dar am ajuns la sfârșit
pentru că mai trăisem 10,
când eu iubisem alte 20 .
Am murit , singură, timorată,
printre paginile 80-90
dar m-am născut la 200
și m-am așezat pe pat cu cartea-n cap.
Am obosit.

Poezie

Ești acolo
Cu mâna întinsă către cer
Și mă aștepti cu foile
deschise.
Mă săruți cu stele roșii
Și mă mângâi cu luceferi albi
Printre strigăte duse de vânt,
Pierdute în prima strofa,

Abandonate la primul vers
Și uitate la sfârșit de carte.
Nu-mi dai drumul la mână
Iar pe pielea de lapte,
Apare un semn de foc
Cu praf de soare scris de lună,
Poezie.

GRIGORE ANA-MARIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Postelnicu Pompilia

Univers

Cred că mai mult rău îmi fac întorcându-mă în aceste amintiri.

Tu nu știi despre ce e vorba, nu-i așa? Nici nu ai de unde. Nu ți-aș dori niciodată să faci ce am făcut eu. Știi, toți avem același centru. Fiecare ființă duală (cu trup și suflet) își dorește să fie iubită, iar la rândul său să iubească. Din acest motiv, după cum poți vedea în acest jurnal, țin cele mai importante impresii și fotografii sau... mă rog. Aproape toate.

Vezi tu, de fiecare dată când ating o fotografie, mă pot întoarce în timp și retrăi acele clipe care au ieșit în evidență într-un anume moment al vieții mele. Din păcate, odată ce ating o pagină a jurnalului, nu voi mai avea posibilitatea să o revăd NICIODATĂ.

Aceasta dispare, devine cenușă, iar eu, uit de ea pentru totdeauna. Te-ai gândit vreodată cum este să îți ștergi toate amintirile? Ți-ar plăcea să trăiești într-un negru absolut, lipsit de viață și de griji în același timp? Sthh! Nu te grăbi să răspunzi!

27 aprilie 2001

„Dragă jurnalule, astăzi a fost cea mai fericită zi din întreaga-mi existență. Cel mai bun prieten al meu mi-a promis că îmi va fi alături mereu și că va avea grijă de mine. Din păcate, din cauza faptului că stă la aproape 1000 de km distanță, pe timpul verii nu ne vom mai putea întâlni. Dar datorită tehnologiei, vom putea să povestim și râdem din orice. Știi bine că îmi va fi dor, nu am mai cunoscut niciodată o persoană atât de sinceră. Sună la ușă, trebuie să plec! Pe mâine! ”

Dar această distanță avea să ne afecteze atât de mult, încât așa începe toată nenorocirea mea. Eram tristă, tristă, tristă, atât de tristă!

Mi-am luat câteva bucați de cretă colorată și am început să desenez pe asfalt. Făceam tot felul de figuri colorate, care mai de care mai interesante, până când m-am gândit să mă închid în propriul cerc, în propriul univers paralel. Dacă voi pierde această pagină, e foarte posibil să rămân aici pentru totdeauna. Trebuie să fie o cale de scăpare, să pot evada.

Se spune din vechi timpuri că cel ce a ajuns captiv în propria lume dintr-un anume motiv, va putea ieși abia atunci când va fi vindecat, dar cărticica aceasta este tot ce am. E singura mea speranță.

Acum că ți-am arătat, simt cum amintirile mele se scurg încetul cu încetul, ca într-o clepsidră. Tocmai ți-am povestit de ... ! Am uitat. Urăsc să fiu captivă în acest puzzle din care tot dispar piese. Îți recomand să nu te închizi niciodată în tine. Odată ce o vei face, nimeni nu te poate scoate din universul tău. Mulți sunt cei care fac aceeași greșeală de a rupe orice legătură cu realitatea, prizonieri ai timpului. Odată intrat în acest cerc, nu vei mai putea ieși niciodată. De tine depinde să găsești soluția.

După cum ți-am spus, cărticica mea magică este tot ce am, dar din păcate, din pricina singurătății, sunt nevoită să rup filă cu filă, din dorința de a simți o entitate prezentă lângă mine, un fir de praf, o rază de lumină, orice. Orice aș simți că poate pătrunde în acest univers m-ar face fericită. Dar tu, tu unde ești? Am uitat. Am uitat că niciodată nu va fi nimeni aici. Nimeni nu are cum să intre aici.

Nimeni nu are cum să știe că mă aflu aici. Sunt invizibilă. Nimeni nu are de unde să știe până nu experimentează această tristă situație.

Oricât de mult mi-aș dori să pot da timpul înapoi, nu o voi putea face. În schimb, știu că nu voi putea rămâne pentru totdeauna aici. Am o speranță că mă voi salva. Până atunci, continui să îmi consum fiecare filă din micul meu refugiu, jurnalul acesta. Ce se va întâmpla apoi, când voi rămâne fără file?

HRESTIC MARIA- LUIZA,

Școala Gimnazială „Mihai David”, Negrești-Vaslui, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Frățiman Lăcrămioara

Lumea „Ei”

Ea. Nimeni n-o să știe vreodată cât de mult ador să-mi închid ochii și să-mi las pleoapele gădilite de soarele unei zile liniștite de vară pe balconul apartamentului. Nimeni. Nimeni înafară de ea. Totuși, ea nu va ști cât de mult o ador. Nicio persoană n-o va ști la fel de mult cum o știu eu. Nici măcar ea.

E atrasă de foc și lumină. Iubește adrenalina. Totuși, dacă ascuți cu atenție, îi poți auzi inima sfărâmându-se, bucată cu bucată, pe pământul rece al realității, iar dacă privești atent, îi poți observa sângele obosit mângâindu-i mâinile disperate de a aduna cioburi.

Dar cine o poate învinovăți pentru asta? Nimeni. Nici măcar eu.

Steven era sătul de disputa patetică ce avea loc înăuntrul său zi de zi. Se ridică de la biroul său pe jumătate îngropat cu hârtii destinate omului care nu va fi niciodată și își îndeamnă picioarele să-l conducă până la baie. Acolo își privește reflexia fără vreun sentiment anume. Părul său, lung până la umeri, ciufulit de la atâtea eșecuri în scris, era ca o ramă pentru fața sa, portretul pictat de părinții săi..

Întreg corpul îi era obosit. Își putea simți picioarele subțiri cum nu mai suportau a susține propria greutate, așa că decide să cedeze, însă nu înainte de a simți câteva picături de apă plimbându-se pe pielea sa. Își forțează trupul să se deplaseze până la duș, iar apoi își lasă spiritul să se cufunde într-un nou început.

Adevărul e că era destul de târziu, patru dimineața, însă Steven nu era singurul care își pierdea vremea la ora aia. Printre cei care nu făceau asta era și Flavius, un băiat de 19 ani. Spre deosebire de

Steven, Flavius iubea să stea treaz până dimineața, mai ales dacă era acompaniat de o carte bună.

Când te-am întâlnit prima oară am avut o atracție inexplicabilă față de tine. De asemenea, am simțit un fel de contradicție înăuntrul tău. Cauți ceva, dar în același timp fugi de tot ce ai putea fi capabilă să faci. Ce vrei să faci mai exact? Apoi, ne-am mai întâlnit o dată, și încă o dată, și încă o dată, până când totul devenise o obișnuință.

Acum îmi doresc să-mi adun oasele și să plec. Nu vreau să ne mai întâlnim. Vrei să știi cum? E ca și cum te-ai trezi într-o dimineață fără dinți. Nu trebuie să te uiți în oglindă ca să conștientizezi că ei nu mai sunt acolo. Ce ai făcut?

De îndată ce soarta îi dăduse ocazia de a zări o cafenea în drumul său fără destinație, Flavius își privește mâinile vineții și își ajustează cămașa înainte de a intra. Mirosul ceaiului îl întâmpină de îndată, lucru ce îl determină pe Flavius să schițeze un zâmbet. Cerase ceva simplu, o ceașcă de ceai. În timp ce își aștepta comanda, o persoană se așează la celălalt capăt al măsuței la care Flavius era așezat:

– N-ai dormit? îl întreabă persoana un pic amuzată.

– De unde știi? Flavius îi răspunde fără să-și dezlipească ochii de mâinile sale.

– Cearcănele acelea nu apar fără niciun motiv.

Chelnerița își făcuse drum către masa celor doi, așezând câte o ceașcă de ceai la fiecare. Flavius încetează să-și examineze mâinile și rămâne uimit când își ridică privirea:

– Steven... Allen?

– Cu cine am plăcerea? întreabă străinul zâmbăreț.

– Flavius, răspunde celălalt tot într-o stare de șoc.

– Flavius, ia zi-mi tu mie, de ce n-ai dormit azi noapte? Steven îl întreabă, sorbind o gură de ceai.

– Îți citeam ultima carte... și am o întrebare. Am observat că de multe ori găsec pasaje ce descriu „o ea” , mai exact o relație între dumneavoastră și un personaj feminin. Cine este „ea”?

– Vezi tu, de multe ori mă găsesc gândindu-mă la,, ea” pe timp de zi, iar noaptea, când încerc să dorm, o pot simți cum mă privește. Dar apoi realizez că de fapt nu există, îmi răspunde scriitorul după câteva secunde umplute cu liniște. Cum ar fi să-ți mărturisesc că în tot acest timp am scris despre mine?

– Nu vă înțeleg...

– Uite cum stă treaba, eu simt că înăuntrul meu se află două persoane, una sensibilă și fragilă și alta nepăsătoare. Pentru că femeia este fragilă, sensibilă, ușor rănită și trebuie protejată, m-am gândit să asociez acea persoană cu o femeie. Totuși, sunt destul de cinstit să recunosc că mă ascund în spatele unei „ea

Și așa și-au petrecut cei doi dimineața, vorbind despre cărți și răsfoind amintiri. Erau la fel ca doi prieteni, deși nu se mai întâlniră niciodată până atunci. Flavius avea să țină secret tot ce Steven îi rostise despre cărțile sale. Nimeni nu avea de unde să știe cine era cu adevărat „Ea”. Nimeni înafară de mine...

IANCU ROXANA-ELENA,

Colegiul Național „B. P. Hasdeu, Buzău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Dinu Alina

Cartea amăgirilor

Așa mi-am petrecut umila după-amiază, fără a conștientiza plecarea neanunțată a timpului, lăsându-mă prizonieră în propria-mi carapace de melancolie, unde picăturile toamnei își făcuseră deja culcușul.

Mi se strecurau pe sub suflet ultimele paragrafe inocente, fără să îmi fi cerut permisiunea. Simțeam cum în palmele îmbibate cu parfum de cerneală și de praf am să găsesc un posibil deznodământ, fără a-mi lăsa, chiar și pentru o clipă, curiozitatea pradă Morții.

Dar Moartea e mult mai șireată decât o credeam înainte. Am zis să o aștept cât pot de mult, să îi cer explicații pentru tot ceea ce mă obligase să descopăr, privind, în același timp, și felul în care avea să mă devoreze până la ultima fâșie de suflare.

M-am gândit că poate îmi scăpase ceva de-a lungul timpului printre rândurile haotice, că poate toamna îmi furase atenția și mi-o aruncase într-o colivie ruginită sau, pur și simplu, că întrebarea asta își pierduse răspunsul pentru totdeauna.

Am ridicat cartea de pe podeaua scrijelită de vreme, mi-am plimbat degetele amorțite peste literele scufundate într-un roșu mult prea aprins și, de parcă timpul și-ar fi adus de aminte că nu-și luase rămas-bun, mi-am lăsat întreaga ființă să se înece în acea puzderie de cuvinte cu adaos de octombrie. Pășeam oarecum cu teamă printre paginile abia ivite de după *Introducere*, sperând că nu o să pătez portretul mamei mele cu dăre din lumina deja purtată de umerii mei arși de atâta bătrânețe. Îi adulmecam parfumul de scorțișoară și vanilie, de mere coapte, de supă cu găluște, de... . Îmi atingeam naivă obrazul stafidit de pielea ei de marmură curată, dar mă îndepărtam ușor pentru a nu-i zgâria frumusețea angelică.

În ochii ei vedeam cum se spârgeau valurile de stâncile ameteite de atâta albastru, vedeam cum se prăvăleau norii peste infinit, vedeam surâsul florilor de cireș sub greutatea ploii, vedeam lumină. Cu fiecare răsfoire, mama părea din ce în ce mai frumoasă. Mama îmi zâmbea cu fiecare filă depănată, în timp ce timpul mă trăgea de haină și îmi spunea că se grăbește...

„Fiicei mele dragi, fără de care viața mea nu ar fi avut niciun rost, îi las moștenire iubirea. Când va veni timpul, am să o învăț tot ce știi despre iubire, chiar și riscurile care o vor pândeți tot timpul.

Iubirea este un suflet cu care ești nevoit să te contopești, hrănindu-te cu bătaie de inimă, cu fluturi, cu lacrimi, cu zâmbete, cu îmbrățișări, cu țipete...”

De fiecare dată îi dădeam voie plânsului să mă îmbrățișeze când reciteam micuțul fragment. Păcat era că nu a apucat niciodată să mă

învețe să iubesc, motiv pentru care astăzi îmi țin de urât numai secundele vărsate într-o ceașcă de cafea amară și medicamentele care mă zgâriau pe dinăuntru.

„I-am spus fiicei mele că, într-o bună zi, Cineva mă va răpi și nu mă va mai aduce niciodată acasă. Fiica mea a început să plângă, iar eu plângeam de plânsul ei, în timp ce ploaia de afară mă hrănea cu și mai multe lacrimi. Și mai știu că fiica mea m-ar fi căutat până la capătul Pământului și s-ar fi răzbunat cu cea mai mare dorință pe Cel care a îndrăznit să îi fure mama. Știu asta! Pentru că fiica mea mă iubește...”

„Fiica ei” și-ar fi dorit să facă asta, dar nu avut curajul necesar. Mă înjunghiau amintirile cu parfum istovitor de vinovăție, de acel sentiment de regret profund, care mă urmărea deseori în nopțile cu lună plină și, drept pedeapsă, mă otrăvea cu lungile și chinuitoarele insomnii.

„Poate că așa a vrut Dumnezeu: să mă rătăcesc printre spini, în timp ce trandafirii mă așteaptă abia la adevărata destinație. În lume nu las decât o comoară în grija sorții. Comoara mea va fi o poveste de adormit îngerii, va fi licoarea celor otrăviți de atâta realitate, va fi o altă dimensiune pentru visători. Pe mine, însă, Răpitorul m-a găsit. Aștept să-și termine ceașca de cafea și o vom lua din drum. Nu iau nimic cu mine, decât o lacrimă pe care o voi păstra în buzunarul de la spate al blugilor.

M.”

Am aruncat manuscrisul pe acea podea rece și mi-am clătit ochii cu zorii unei dimineți cețoase și îngândurate. Moartea stătea în pragul ușii, fără a-și trăda nerăbdarea cu care avea să mă străpungă.

Am invitat-o să ia un loc, să își dezmoștească nesufletul cu o ceașcă de cafea și să îmi povestească ce s-a mai întâmplat pe Acolo.

– Ai spus că am să găsesc cât de curând răspunsul la întrebarea pe care ți-am adresat-o acum câțiva ani. Ai spus că am destul timp să aflu răspunsul, dar timpul mă bate la cap să fiu mai rapidă, să mă

grăbesc. Multe mi-ai spus atunci și nimic din ceea ce ai spus nu a fost adevărat. De ce?

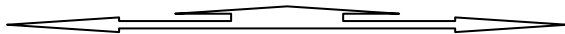
Și iar și-a mișcat umerii în sus și în jos, cu un aer de dezinteres total. Privea ceasul de pe perete și secundele din cameră începeau să se refugieze sub plapuma de tăcere sub care mă cuibărisem și eu. Un țipăt de furie mi s-a scurs din plămâni veștejiți, iar mintea obosită încerca să rememoreze prima întâlnire cu Răpitorul.

„Și mai știi că fiica mea m-ar fi căutat până la capătul Pământului și s-ar fi răzbunat cu cea mai mare dorință pe Cel care a îndrăznit să îi fure mama.”

Mi-a arătat ceasul de pe perete și, ca un mic cadou de consolare, mi-a oferit o lacrimă brodată pe un petic de blug și mi-a întins mâna:

-E timpul să plecăm...

„Poate că așa a vrut Dumnezeu: să mă rătăcesc printre spini, în timp ce trandafirii mă așteaptă abia la adevărata destinație.”

IONAȘCU ELENA-LAURA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Mocanu Ramona

Posibilități

Îmi place să mă plimb pe peronul metroului. Uneori am impresia că aici este o cu totul altă lume. Aici este singurul loc unde Gardienii vin doar la anumite ore din zi. „Aici” a devenit noua casă pentru sute de oameni care au reușit să se ascundă de ei. Mulți dintre ei sunt considerați decedați, și poate că acesta este singurul motiv pentru care sunt încă în viață. Le este necesară chiar și cea mai mică urmă de fericire himerică. Este un loc destul de periculos, dar acum nu mă mai sperie. Nu am conversat decât în trecere cu câțiva dintre ei, când le-am oferit câte un mic ajutor „neautorizat” de lege. Azi sinuciderile sunt la ordinea zilei, atât aici cât și la suprafață.

În urmă cu șapte ani trăiam într-o țară democrată, cu lipsurile ei, dar eram mulțumiți. Apoi a început războiul și totul s-a schimbat. Cum se poate schimba o întreagă societate doar pe baza unui manuscris vechi de peste 9000 de ani? Acum nu mai vreau să citesc. Nu mai pot evada din această realitate doar prin ficțiune... Trebuie să înfrunt realitatea. Însă puteam supraviețui realității? Viața mea s-a transformat în subiectul unui roman SF, horror și de dramă. Vreau să mă trezească cineva și să îmi spună că totul a fost doar un coșmar.

Mă îndrept spre strada „Lalelelor”. Treceam des pe aici înainte de „Epurare”. Ce prostie! Au spus că omul căzut în păcat după ce a mâncat din „Pomul Cunoașterii”, iar, pentru a reveni la starea inițială de puritate trebuie să revocăm toate cunoștințele acumulate până acum, să ne eliberăm de păcatul originar – de cunoaștere. În acest scop au ars toate cărțile pe care le-au găsit. Sunt cuprins de o senzație stranie când trec prin fața Bibliotecii. Protectorii au lăsat clădirea încă în picioare, dar este în paragină. Voiau să ne amintească zilnic faptul că este un loc al profanului. Cu toate acestea, dacă erai prins înăuntru, urma să fii aspru pedepsit de Gardieni. Știam asta. Dar voiam să mai intru o dată. Nu am mai intrat aici de câteva luni, însă nimic nu se schimbase. Rafturile goale, în trecut acoperite de tomuri de cărți, zăceau sub robia prafului și a pânzelor de păianjen.

Credeam că scăpasem de această pasiune a cititului... însă, încă mă durea să știu că tot ce am iubit eu, ce a iubit familia mea – cunoașterea- ne-a fost luată fără să putem riposta. Am auzit sunetul unor pași. Mai era cineva? Gardienii? Nu. Imposibil. Atunci cine? Fără prea multă tragere de inimă mă îndrept spre locul de unde auzisem zgomotul. La naiba cu spiritul meu curios! Nu mă așteptam să găsesc pe cineva aici. Și cu atât mai puțin... o fată... Cred că și ea era la fel de surprinsă ca mine, să vadă pe cineva acolo, deși, părea mai sigură pe sine decât eram eu.

– Ce cauți aici? Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Cred că pentru o secundă am rămas cu gura căscată, căci îi surprinsesem o urmă de zâmbet în colțul gurii. Cum putea o puștoaică să facă haz pe

seama mea? Nu avea mai mult de 16 ani. De obicei, fetele, tremurau doar când le aruncai o privire mai insistentă. Am încercat să par puțin mai dur.

– Te-aș putea întreba același lucru. Biblioteca este un loc profan. Nu ai voie să intri aici. Nu am de gând să te las să pleci cu aceea, și am arătat spre carte, cu tine!

– Chiar crezi ce spui? Rămăsese pe loc, însă privirea ei mă urmărea.

– Desigur. Sunt inutile. Sunt profane. Nu merită să îți riști viața pentru ele.

– Ei... mi-au luat tot ceea ce iubeam. Mi-au luat familia, prietenii, mi-au interzis lectura... Nu vreau să trăiesc în lumea asta! Îi urăsc! M-am oprit. Aveam aceeași poveste.

– Și eu îi urăsc... M-am întors spre ea și i-am cuprins mâna. Dar asta nu o să te ajute.

– Mă ajută. Citind...pot evada pentru câteva minute de aici. Pot uita unde sunt și cine sunt cei care ne controlează. Este singurul mod în care pot riposta. În plus, nu aș putea renunța la asta.

Era mai curajoasă decât mine. Eu renunșasem. Nu încercasem să ripostez. Văzusem ce se întâmplă cu cei ce se opun.

– Atunci îmi pare rău pentru tine. Doar nu crezi în porcăria lor de

– Nu cred. Dar cred în realitate. Nu pot trăi într-o lume ficțională la nesfârșit. Am iubit cărțile, cititul, cunoașterea. Dar acum nu mai au nici o valoare.

– Greșit. Nu mai au nici o valoare din momentul încare ai renunțat la ele. Răspunsul ei m-a luat prin surprindere. Voiam să mai spun ceva când am auzit ușa de la intrare deschizându-se și sunetul bocancilor pe gresie.

– Este cineva aici! Căutați intrusul și aduceți-mi-l!

Am înghețat. Una era să ne prindă Gardienii în Bibliotecă și alta era să avem și o carte la noi. Noua mea prietenă mă privea pierdută. Mai aveam câteva secunde și ne prindeau. Mi-a făcut semn să o

urmez. Cred că nu aveam o opțiune mai bună, așa că m-am luat după ea până la capătul culuarului. Clar. E nebună. Și cred că nici eu nu eram mai sănătos mintal decât ea.

– Aici este un pasaj destul de vechi. Nimeni nu mai știe de el. Ar trebui să poți scăpa pe aici. Caută doar un intrus.

Vorbea în șoaptă, dar aveam impresia că fiecare sunte se propaga de o mie de ori mai tare acum. A împins dulapul de lemn, lăsând să se vadă o mică deschizătură. M-a împins înăuntru. Mi-a luat o secundă să îmi dau seama că închidea locul în urma mea. Încă o secundă să îmi dau seama că mi-a înmănat cartea ei. Închisese pasajul... iar eu eram prea buimăcit să mai pot spune ceva. Cuvintele ei îmi reverberau în minte: “Caută doar UN INTRUS.” Voia să se sacrifice pentru mine? Asta nu avea sens. Privesc cartea din mână. Abia acum îmi dau seama de titlu: “Jurnalul Annei Frank”. Ce ironic. Ea a murit. Fata asta ce vrea să facă? Trebuie să ies de aici... Are dreptate... trebuie să privesc și altfel lucrurile... Poate există și alte posibilități.

MATIEȘ GABRIELA- FRANCISCA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Postelnicu Pompilia

Cartea fermecată

A fost odată ca niciodată, un ținut îndepărtat, unde se întâlneau două râuri, care revărsau toate necazurile și supărările oamenilor într-o râpă adâncă, numită „Valea Fericirii”. Acel ținut era vestit și cunoscut în toată lumea, datorită puterii magice a acestor râuri. Nimeni nu înțelegea și nici nu voia să cunoască misterul puterii lor.

Unii spuneau că Diavolul este creatorul lor, alții credeau că o vrăjitoare a blestemat două surori ca să cunoască veșnic toate

tristețile oamenilor; se spunea că vrăjitoarea ar fi fost invidioasă pe frumusețea de neegalat a celor două fete.

Împăratul acestui ținut avea trei feciori frumoși, de care era mândru și pe care îi iubea nespus de mult. Mama lor se prăpădise de câțiva ani, iar el le oferea lor toată iubirea. În ochii celui mare, Raian, se oglindea marea, asemeni mamei lui. El avea puterea de a cunoaște gândurile oamenilor, însă reușea să facă aceasta doar atunci când ochii lui întâlneau ochii celuiilalt. Cel mijlociu, Sartis, avea puterea de a vindeca orice rană externă a trupului. Cel mic, Artemis, nu avea nicio putere magică, era un om ca toți ceilalți. Însă ceea ce îl făcea diferit, erau bunătatea și puritatea lui. Înainte de a muri, mama sa l-a chemat la ea și i-a spus:

– Fiul meu drag, viața mea se scurge, iar ultimele fire de nisip ajung pe partea opusă a clepsidrei. Știi că frații tăi au puteri magice, iar tu te-ai întrebat mereu de ce nu ai niciun dar deosebit. Ei bine, puterea ta este în această carte. Așa că astăzi ți-o ofer, dar înainte de asta îți spun să ai grijă ca sentimentul puterii să nu te cuprindă pentru că atunci cartea se va întoarce împotriva ta și nu te va mai ajuta până când iubirea nu va reveni în sufletul tău.

Artemis a luat cartea și a păstrat-o într-un loc sigur până când s-a hotărât ca împreună cu frații lui să plece în căutarea vrăjitoarei să dezlege blestemul ce s-a abătut asupra celor două fete.

Astfel cei trei feciori au plecat la drum. Ei știau că drumul pe care aveau să-l parcurgă era desenat în întregime pe harta morarului Constantin. Acesta primise harta ca moștenire, însă nu îndrăznise să o folosească căci se temea de vrăjitoare.

Și au mers ei ce au mers și au ajuns la casa morarului. Au bătut, iar când acesta a deschis, Raian l-a privit în ochi și acesta a auzit gânduri ce strigau disperat să fie eliberate. Erau regretele pierderii băiatului din cauza faptului că nu a știut să îi arate iubirea părintească de care avea nevoie orice copil, pentru că s-a arătat indiferent față de el. În scurt timp s-a îmbolnăvit și soția bărbatului și a murit cu regretul că nu și-a putut îmbrățișa fiul în ultimele clipe ale vieții.

– Noi am venit la dumneata pentru a ne da harta către vrăjitoare. Sperăm că nu ne vei refuza și că vei înțelege dorința noastră de a rupe blestemul celor două fete. Îți știu sentimentele ce te bântuie și te voi ajuta să uiți de ele.

Atunci Raian l-a privit pe Artemis, iar acesta și-a scos cartea dintr-un săculeț aurit. Imediat ce a scos-o, cartea s-a deschis și i l-a arătat morarului pe fiul său, care acum era stâlpul propriei case, în timp ce îi spunea soției lui că îi este dor de tatăl său. Atunci ochii lui Constatin s-au umplut de lacrimi... Alături de imaginea fiului era descris locul în care putea fi găsit, iar deasupra scria: „REGRETELE SUNT CELE MAI URÂTE SENTIMENTE. TREBUIE SĂ LE ÎNFRUNȚI!” Îndată foaia s-a desprins de carte și s-a așezat în brațele morarului. Atunci, el a plecat și le-a adus celor trei harta și le-a spus:

– Uitați harta! Nu am nevoie de nicio răsplată, am primit-o deja. În curând voi merge la fiul meu pentru a-l îmbrățișa și pentru a-i spune tot ce am refuzat până acum să îi spun.

Cei trei au luat harta și au plecat, nu înainte de a-i promite morarului că se vor întoarce curând victorioși.

Și au mers așa o zi, și-au mers două, și-au mers douăzeci și nouă... Într-un final, când au ajuns în mijlocul pădurii, au zărit o căsuță. Aceasta părea locuită căci din horn se zărea un firicel timid de fum. Fericiți au mers către căsuță și au bătut în ușă, iar în spatele ei se afla cea mai frumoasă fată din câte văzuseră până atunci. Avea ochii de smarald, pielea albă ca laptele și părul lung și auriu ca spicele de grâu. Când Artemis a privit-o, s-a îndrăgostit de frumoasa fată.

Ea era sora celor două fete care acum erau râuri. Cei trei au intrat în casă și împreună cu fata și-au împărtășit poveștile. Ilaria, căci așa o chema pe fată, le spuse celor trei:

– Îmi doresc să ies din această pădure blestemată, însă doar un bărbat care mă iubește cu adevărat mă poate salva. Și ea începu să

plângă pentru că știa în sufletul ei că nu se va mai zări curând picior de om în acea pădure, iar singura ei scăpare erau acești trei feciori.

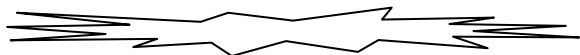
Auzind aceasta, Artemis fu copleșit de fericire pentru că de la primele cuvinte rostite de Ilaria simți că este cuprins de o dragoste ireală. În clipa următoare, cartea se așează în brațele fetei, care încă plângea și se deschise, iar pe una din aceste file era imaginea ei cu fiul cel mic de împărat pe când aceștia trăiau fericiți, înconjurați de copii.

Cei patru ajunseseră la căsuța vrăjitoarei și se năpustiră înăuntru. Vrăjitoarea nu apucă să spună nimic, căci cei patru se luară de mâini și se lăsară cuprinși de iubirea puternică și adevărată ce îi lega. Vrăjitoarea dispăru într-un nor de praf și imediat cele două râuri se transformară în fetele de împărat. Ei se întoarseră acasă, iar în drumul lor, fata cea mare și Raian și fata cea mică și Sartis și-au promis iubire veșnică.

Când au intrat pe porțile castelului, împăratul nu-și putu stăpâni lacrimile de fericire. Imediat începură să facă pregătirile de nuntă pentru cei trei feciori. În seara dinaintea nunții, când cei șase și împăratul se aflau la masă, cartea se deschise pentru ultima oară și din ea ieși spiritul Împărătesei. Toți fură cuprinși de uimire și de fericire. Ea spuse:

– Am ales această carte ca să pot fi alături de voi până când voi veți putea avea grijă unii de alții. Azi voi părăsi această carte, iar ea va păstra în paginile ei toate amintirile pe care voi le-ați construit în această călătorie. Să nu vă întristați căci eu vă voi veghea de sus, iar pe tine, dragul meu soț, te voi aștepta, dar, te rog, nu te grăbi să vii, căci copiii au nevoie de tine.

Înainte de a pleca, femeia îi sărută pe toți și umplu camera de fluturi albi, strălucitori. Cartea se învălui în lumină, iar femeia dispăru. Și ei au petrecut trei zile și trei nopți. Se spune că fericirea lor nu a conținut niciodată, iar fluturii albi au continuat să aducă zâmbetul pe chipul oamenilor.

MĂRIUȚ GIULIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Popa Elena-Dana

Condiția omului visător

Domnișoara Chloe, o tânără visătoare de aproape treisprezece ani, citea încontinuu de cel puțin șase ore. Cu ochii vizibil oboșiți, înecați în cercăne azurii reușea încă să descifreze literele minuscule inscripționate pe paginile cafenii ale unei cărți muribunde, cu aspect antic.

Mai citise aceași carte de vreo câteva ori, mai citise și alte cărți, la fel de complexe, întreaga bibliotecă de altfel, dar nu se putea opri, parfumul dulce de filă prăfuită și fantasticul poveștilor devenindu-i încetul cu încetul o doză zilnică de drog ușor.

Aceasta citea cartea pe ascuns, deoarece nu dorea să fie întreruptă cumva în timpul lecturii de către mama sa, doamna Casandra, o femeie de patruzeci și doi de ani de ani, înaltă cu părul buclat și cu ochii de smarald, care radia o energie pozitivă oriunde își făcea apariția.

– Spune-mi, te rog, că nu te-ai apucat iar de citit! spuse Casandra pe un ton ușor exagerat, holbându-se la chipul palid al fetei. Uită-te puțin la tine! Arăți groaznic! continuă ea pe același ton aspru, de mamă grijulie.

– Nu...eu doar...eu doar îmi făceam tema la...la matematică...Se scuză ea, bâlbâindu-se.

– Mă bucur că ai înțeles în sfârșit! Știi doar că eu nu aș avea niciun motiv să nu te las să citești, Doamne ferește, dar nu aș vrea să se întâmple ca acum câteva săptămâni, când ai adormit în mijlocul tezei la engleză, sau ca acum o săptămână când doctorul mi-a sugerat subtil cum că aș fi o mamă neglijentă, care nu se interesează de sănătatea fiicei sale, spuse Casandra, încrucișându-și brațele la piept.

Nu trecuseră nici doua minute și Chloe fu "exilată" de către mama sa teribil de îngrijorată."E spre binele tău, draga mea. Mai ieși și tu să vezi lumea, trăiește-ți viața, gata cu lumea ta imaginara, trezește-te la realitate!"

Se duse imediat in camera sa, iar după ce căută pe Internet "ce fac copii normali toată ziua "deschise nesigură televizorul, schimbă plictisită câteva programe, dar după câteva minute simți cum urechile îi erau terorizate iar creierul îi era infectat, așa că se decise să iasă în parc. Mai întâi văzuse un cuplu tânăr de îndrăgostiți care se săruta și își aminti cu tristețe de faptul că ea nu a avut niciodată nicio relație până la acea vârstă minunata de doisprezece ani.

De fapt, am avut o relație ...mai multe chiar, am avut sute de relații, ba nu, mii de relații ! cugetă Chloe în sinea ei, gândindu-se la toate clipele când, citând o carte bună simți cum e să iubești și să fii iubit cu adevărat. Și știi ce cred ? se întrebă ea pe sine însăși, am avut relații speciale, relații pline de suspans , de acțiune și de dramă, nu ca indivizii aceștia cu fixuri adolescente, care doar se plimbă prin parc și merg să manânce la Mc' iar apoi își fac mii de selfie-uri pe care mai apoi le postează pe absolut toate site-urile de socializare pentru a se lauda celorlalți cu așa zisa lor fericire.

Exact cum credeam, oftă ea, aceeași monotonie,aceiași oameni răi, același univers...nu cred că o să mai pot să supraviețuiesc mult in condițiile astea...Spuse Chloe, cu o voce slăbită, având față din ce in ce mai roșie. E mult prea cald aici, am nevoie să mă răcoresc...Aceasta se uită împrejur și se bucură nespus când văzu lângă banca unei bătrâne care părea că citește un roman gros, o sticlă plină de apă. Și nu trecuseră nici zece secunde că ajunsese in fața bătranei, cu speranța ca acesteia i se va face milă de ea.

– Vă rog,spuse Chloe înfierbântată, doar puțin vă cer...doar o pagină...

METESCU IOANA,

Colegiul Național „B.P. Hasdeu”, Buzău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Lazăr Iulia

Noi, cărțile și joaca (dar eu nu mă joc, să știi)

Te macin între dinți
Ca pe o carte de joc,
Simt zâmbetul valetului
Cum îmi ajunge în plămâni și tușesc afară
Reginele unui cer de inimi negre.
Te caut între regi cu suflet roșu
Așa cum caut trifoiul cu patru foi
Între sute și sute de trefle,
Inima mi se freacă de coaste
În dorința de a se înălța și ea la Cer
Către celelalte surori cu inimi negre,
Dar o țin cu fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus
Și încet devine romb.
54 de cărți am refuzat în căutarea ta
Lumea îmi spune că nu mai sunt și altele rămase ,
Dar tu vei fi mereu a 55-a mea carte
Al cincilea as ce nu a ieșit niciodată
Din cutia unei Pandore
Puse cărămizi între noi.
Eu doar o să te caut pe la baluri
de regi, regine cu suflete de hârtie,
În speranța că
Într-o zi o să-ți ascuți și tu inima ca mine
Și o să-ți sapi ieșire
Din cutia aia afurisită.

Noi, cărțile și veșnicia

Ascultă cum curge cerneala
prin cărți,
Vene încărcate de nesfârșit.
Ascultă cum trăiesc oameni morți
prin cărți,
trupuri cu mai mult de trei dimensiuni,
trăgându-ne și pe noi
în mormintele minții,
în incapacitatea
de a accepta realitatea.
Ascultă mirosul paginilor,
susurul lui de celuloză,
epoci de adevăr,
zăpadă presărată pe colinele unui cotor.
Ascultă cum ne putem atinge
vârfurile strigătelor
doar într-o carte
unde suntem amândoi parte din aceeași pagină,
legați cu aceleași vene.
Ne sărutăm cuvintele
pe raftul unei biblioteci plutind în univers.
Am realizat că în viață există mai multe semne de carte decât chiar
într-una,
Așa că hai să trăim
Noi doi,
încolăciți în penița unui stilou ,
în mormântul nostru fericit.

MIHALACHE PĂTRĂȘCAN ALMA JUSTINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VII-a,

Prof. coord. Palade Jitaru Ramona Mirela

Să-ți îndrepti greșeala

În Castelul Vrajitorilor Athena era singură în camera de studiu. Citea un capitol plictisitor din „Magia și tipuri de puteri de-a lungul secolelor”. Brusca privi ușa. Se deschise și apărură Aron. Nu știa dacă a fost din cauza ei sau o pură coincidență. Aron deja luase o carte și se așezase pe fotoliul verde.

– Ce e cu lumina aia? întrebă ea, privind spre lumina multicoloră ce ieșea de sub ușa.

– Cred că am lăsat globul deschis când am verificat satul de oameni, spuse el cu calm.

Athena știa că e ceva mai mult de atât. A fugit cât a putut de repede până la glob. Înăuntrul său era ilustrată o bătălie între oameni și vrajitori antrenați. Ucenica a făcut în fața globului un semn de stop și totul a înghețat, apoi a întors puțin mâna și sferile au crăpat.

– Ce ai făcut? țipă ea. Nu trebuia să ajuți oamenii?! continuă ea, fără măcar să îl impresioneze pe vrajitor, care și-a lăsat jos încet cartea și s-a uitat la ea încercând să spună ceva, dar ucenica nu-i dădu voie. Era plină de furie. L-a izbit pur și simplu de perete cu un gest al mâinii. Ochii ei cercetară ușor camera și a dat de un inel bărbătesc argintiu cu un rubin mic în centru.

Mâna ei făcu un semicerc în jurul inelului aflat la câțiva metri față de ea, fără să-l elibereze pe Aron. Inelul a fost înconjurat într-un balon și ridicat în aer. Piatra se desprinsese de inel. Athena a strâns pumnul încet. Rubinul începu să se crape pe măsură ce strângea pumnul. Aron era din ce în ce mai speriat. Cristalul se sparse în sute de bucățele ce s-au împrăștiat pe birou când Athena a spart balonul.

Am să fac o scurtă pauză pentru a-ți explica. Ce tocmai am povestit s-a întâmplat acum trei ani. Vrăjitorii, conduși de Consiliu, coordonat de Aron, un vrăjitor foarte puternic, au pus la cale un plan iscusit pentru a conduce Pădurea Creaturilor Magice. Aveau să cucerească regatul oamenilor, iar mai apoi, toate creaturile magice. Aron era destul de inteligent să-și dea seama că singuri vrăjitorii nu puteu învinge creaturile magice, dar a uitat de o variabilă extrem de importantă, ucenica lui, zână de Ordin Alfa ce putea să distrugă tot cu câteva gesturi.

Adunarea Zânelor a decis apoi că tânărul prinț ar trebui protejat, dar de către cine? Antion, o zână de Ordin Beta clasa foc ar fi putut fi răspunsul deoarece era singur membru al Adunării Zânelor ce deținea o carte de vrăji. Problema era că el a decis să încalce autoritatea prietenilor săi și să o numească pe Athena protector. Ce urmează este la exact trei ani de la incident...

Athena a încuiat ușa și a scos o pietricică verde, a așezat-o în palmă și a rostit „locatum” în timp ce arunca piatra spre podea.

Piatra s-a spart și apăru Aron, de această dată parcă mai afectat.

– Tu ai trimis vrăjitorul?

– Ce vrăjitor? S-a întâmplat ceva?

– Dar tu ce ai pățit? Nu mai zâmbești, ce s-a întâmplat, ai rămas fără ași? a întrebat sarcastic și răutăcios.

– Consiliul a decis că nu îi pot ajuta să își îndeplinească scopul... m-au dat afară. Li s-a părut chiar ridicol că nu mă pot concentra îndeajuns asupra lor, dar pot să-mi dedic timpul ucenicilor...

– Ucenici? Athena s-a încruntat ușor la auzul formei de plural. Știa că este... era singura ucenică a lui...

Dupa ce Aron a închis, Athena s-a întors la prietenii ei.

– A fost trimis de noua șefă, Farona, au raportat Otto și Dalon.

– Farona a fost tot timpul împotriva lui Aron. A încercat de multe ori să mă atragă de partea ei, îi lămuri ea. Măcar nu poate să controleze Sirixul... se încurajă singură.

– Sirixul??? întreabă Dalon.

– Este o carte antică de vrăji. Nu poate fi controlată decât de cineva pe care îl consideră destul de puternic.

Piatra de la gâtul Athenei începu să strălucească. Athena păru puțin panicată.

– Cineva încearcă să spargă câmpul de forță din jurul dealurilor... Când termină de spus „dealurilor” ceva parcă o împinse. Iedera a luat foc și în depărtare s-au văzut Aron și Ifodar. Erau din ce în ce mai aproape. Otto și Dalon se pregătiseră de o luptă.

– Stați! Uitați-vă la Aron, nu e speriat, parcă știe că nu îi putem face nimic...

– Poate din cauza celui de lângă el, pare o zână? își dădu cu părerea Dalon.

– Nu, orice ai zice despre el, nu e prost! Știe că Gama nu poate învinge Alfa și Beta! I-a contrazis Athena.

Între timp Aron și Ifodar ajunseră la câțiva metri de ei și se opriră. Aron și-a scos rucsacul și i-l aruncă lui Otto.

– Stai! Acolo ar putea fi Sirixul, deci, dacă nu te consideră destul de puternic, o să te doară! Rău! Dă-mi-l mie.

Otto îi pasă rucsacul Athenei, iar ea scoase din el o carte mare și stufoasă, cu copertă roșie și un lacăt argintiu. Îl puse înapoi în rucsac și i-l dădu lui Otto.

– Ai adus Sirixul într-un rucsac, eu căutam toate vrăjile pentru tine, acum nu ai atins cartea și nici atunci, când ți-am spart rubinul, nu ai pățit nimic, nu ai fost slăbit, nimic... până acum, am crezut că ai fost destul de puternic să nu ți se întâmple ceva, dar Sirixul nu te consideră destul de puternic, deci ești... un om, nu? Athena radia de fericire, singura, pentru că toți ceilalți erau prea șocați să vorbească.

Aron era siderat. Secretul său, păzit timp de șaisprezece ani, a fost distrus. Ifodar a încercat să fugă, dar fără succes, căci Athena l-a prins imediat într-o sferă de apă. Aron era străveziu, încă nu-i venea să creadă.

– Atunci, cum ar fi să verificăm... avem Sirixul, deci... sau nu vrei să riști... a spus Dalon cu un zâmbet șmecheresc.

– Prinde! îi aruncă Otto rucsacul.

– Bine, e adevărat! mărturisi Aron învins în propriul joc, el știa mai bine ca oricine ce poate face Sirixul. Învins de trei puști!

– Acum trebuie să vedem cum găsim vraja de localizare a cristaleleor. Athena, dar ce facem cu el? degetul lui Otto se îndreptă spre Aron.

– Lasă-l, e inofensiv! deveni răutăcios Dalon.

– Vraja pe care o căutați e la pagina 384, șopti Aron.

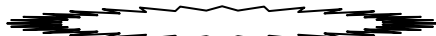
Athena căută, citi vraja, îl privi pe Aron, apoi pe Dalon, s-a uitat la trecutul ei, la greșeala ei, apoi la șansa de a o îndrepta. Făcu un gest și din pământ ieși un cilindru de înălțime medie. A pus Sirixul pe el și a scos din gentuță zece pietricele. Le așeză câte cinci în palme. Închise ochii. Inspiră adânc și pietricelele se ridicară încet. Formară două cercuri deasupra palmelor. Cercurile se uniră într-unul mai mare. Acesta s-a transformat într-o sferă multicoloră ce se ridică și, odată cu ea, și Athena. Se înălțară tot mai sus, până când era la câțiva metri deasupra pământului. Rosti incantația și, când termină cu expresia „cristalele Consiliului”, sfera multicoloră se împărți în cinci globuri unicolore ce au plecat înspre Castelul Vrăjitorilor. După zece minute, sferele s-au întors, fiecare conținând un cristal. Athena a făcut un câmp de forță și le ascunse pe toate în Dealurile Magiei pentru, a le dezactiva.

– Ai fost uluitoare! a spus fascinat Otto.

– Mersi... dar tot trebuie să mă... să ne gândim la ce vom face cu cristalele...

– Da... nu cred că va dura mult până când Consiliul își va dea seama unde le-am ascuns...

– Este o soluție temporară, dar, pentru moment, doar noi trei știm unde sunt. Nu-ți face griji, oricum este destul timp să concepem un plan imbatabil!

MONORANU ERIK,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VII-a,
Prof. coord. Palade-Jitaru Ramona

Cartea, vis sau visare?

Parcă mă și văd, un nod de copil cu un zâmbet strâmb, datorat în cea mai mare parte lipsei dinților din față, pășind mărunțel și împleticit pentru prima dată, pragul clasei în care urma să învăț. Întâlnirea mea cu „doamna,, așa cum ne-a rugat să-i spunem, nu a fost tocmai așa cu visasem. Îmi doream să fi fost mai tânără, mai frumoasă și mai puțin aspră. Am auzit-o întâmplător pe mama spunând ca doamna trecuse prea repede din stadiul de „tovarășă,, la cel de „doamna,, și abia mult mai târziu am înțeles de fapt ce voia să spună.

Activitățile școlare erau cele obișnuite, cu hopurile inerente. Tot ce țin cu adevărat minte și păstrez viu este prima oră de lectură. Atunci s-a produs o magie. Doamna noastră, așa cum era ea, puțin rigidă și cam aspră, de la primul rând ce a început să-l citească, așa ca printr-o magie s-a metamorfozat complet; trăsăturile chipului i s-au îndulcit și s-au netezit ca prin farmec, vocea metalică a căpătat inflexiuni de aur topit și când au început să curgă lin cuvintele, noi copiii neastâmpărați, fără a fi nevoie de vreo apostrofare, am ridicat privirile către ea într-o liniște deplină. Și atunci am înțeles că în cărți se ascund vrăjitorii multe, care fac oamenii să devină frumoși și blânzi. A fost revelația vieții mele de copil. Și din clipa aceea, într-un trap ușurel, am început să urmăresc literele cu arătătorul meu bont de la „Ana are mere,, pentru ca apoi într-un galop alert să mă trezesc cu „Legendele Olimpului,, pe brațe.

Gimnaziul am vrut să-l urmez la un colegiu de prestigiu, pentru că gândeam eu atunci cu mintea mea de copil, asta mi-ar

conferi un ascendent asupra celorlalți. Toți eram de 10 dar eu știam în sinea mea ca sunt altfel și pot mai mult, dar aveam nevoie și de confirmarea acestui fapt. Am trecut prin furcile caudine ale unui examen greu, și iată-mă elev de gimnaziu la colegiul unde am visat să învăț. Aveam inima cât un munte și emoții încă și mai mari. Când am văzut-o pe doamna cu care urma să învăț româna, am știut că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Doamna mea e tânără și frumoasă, cu luminițe jucăușe în privire când suntem prieteni și cu săgeți ascuțite când inevitabil o mai supărăm. Dar norocul meu e ca doamna iubește Cartea și nu întâmplător mi-am permis să scriu cu majusculă. Pentru ea, cărților conferă titlu de noblețe în propria existență. Și pentru că e îndrăgostită de curgerea cuvintelor, găsim sensul lor ascuns, uneori scoțând la iveală înțelesuri noi și dăruindu-se fără limite nouă, elevilor săi, răscolind în mințile noastre cu o curiozitate de copil, ne face ca la rândul nostru să citim cu sete, cu nevoia de a cunoaște.

Nu te naști cu nevoia de lectură, asta am vrut să relev, de aceea am simțit nevoia să vorbesc despre cei care mi-au arătat calea în lumea tainică a cuvintelor tipărite. E un noroc să fi dat peste oameni cu aplecare autentică pentru lectură, noroc pe care acum abia, încep să-l valorizez cu adevărat.

Uneori mă cuprinde-un dor nebun de cărți demult citite și le caut cu înfrigurare în biblioteca, căutând un pasaj ce-l știu deja, dar mă mână dorința de a-l vedea tipărit acolo, de a vedea dacă recitindu-l îmi trezește aceleași emoții. Vreau să trăiesc lucruri noi pentru că știu clar că o să pot descrie ce simt. O să găsesc cuvinte fine pentru iubire și cuvinte noi pentru aventurile ce mă vor pune la încercare. Și poate n-o să rămână doar un vis dorința mea de a le pune într-o carte. Ce dar mai mare poate să-ți ofere viața, decât acela de a ști că fărăme din sufletul și cunoașterea ta, fac să vibreze, să gândească și să influențeze alți oameni?

NĂSTASE ROXANA-VALENTINA,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci” Brăila, clasa a XI-a,
Prof. coord. Coman Ana

Chiar ți-aș da această carte

De-ai vrea să mă cunoști, ți-aș da o carte, atât de mică încât ai putea să o ții în palmă, dar nu cred că ai avea această putere. Ar fi destul de grea, prea grea pentru un alt om, prea ușoară pentru mine.

Dacă m-ai întreba câte pagini are, multe, puține? Nu ți-aș putea răspunde. Nici eu nu știu. Important ar fi să o simți. Să îi simți textura, să îi simți fiecare pagină în parte. Chiar ți-aș da o carte. De mă vei întreba ce gen este, nu ți-aș putea răspunde. Răspunsul e la tine.

Am așteptat momentul în care să o interpretezi chiar tu. Acum ai avea ocazia. Să citești cu atenție fiecare pagină, fiecare cuvânt, fiecare literă, de parcă m-ai citi pe mine. M-aș bucura dacă ai înțelege totul, pentru că nu are vreun dicționar de explicații atașat.

Oricum, nu îți face griji. Voi fi aici. M-ai putea întreba din când în când. Poate ai vrea să afli de la început în câte zile o vei citi? Știu că ești o persoană ocupată. Și atunci erai la fel. Nu ți-aș putea răspunde la întrebare, dar știu sigur că poți să nu te grăbești. Pentru prima dată în viața ta ți s-ar permite să faci asta. Să nu te grăbești. De ai vrea să citești și doar o literă sau doar un cuvânt într-o zi întreagă, ea te-ar aștepta.

Poate te vei întreba ce se va întâmpla când vei pleca într-o călătorie de afaceri? Să nu o lași singură. S-ar putea descompune. Când te vei întoarce ar putea fi prea târziu pentru a o citi. Ia-o cu tine, peste tot, oriunde, cât de departe, numai să fie cu tine. Nu uita să mai citești din când în când câte o pagină, două, dar nu te grăbi. Ai grijă de ea. Ține-o cât mai aproape de tine. De vei vrea, poți să o strecuri chiar sub pernă, noaptea, să o simți mereu. Are nevoie de

prezența ta pentru a se continua. Am uitat să îți precizez acest lucru.

În fiecare zi apare o nouă pagină. Ai avea ocazia să citești mereu din ea, fără să te plictisești, fără să te grăbești, doar să simți și să trăiești prin ea. Chiar ți-aș da această carte. Poate că ai vrea să o cumperi, să o împrumuți, dar nu o vei găsi nicăieri, e doar la mine.

Citește-o mereu, indiferent cât de complicată ți se pare, încearcă să o înțelegi. Știi sigur că nu te vei da bătut. Încă te cunosc. Tot ceea ce ai de făcut este să nu te grăbești, să citești, implicit să trăiești. Să nu te sperii dacă te vei regăsi printre rânduri. Am uitat să îți dezvălui și acest lucru. Ești unul dintre personajele principale. De-ai vrea să mă întrebi ce fel de personaj ești, nu ți-aș putea răspunde. M-am obișnuit atât de mult cu tine încât nu îmi mai pot da seama. Ți-aș spune însă că ești una dintre părțile importante dintr-un întreg.

Citește-o de parcă ar fi ultima dată când ai putea să o mai deschizi. Respiră aerul fiecărei pagini și trăiește prin ceea ce se consolidează odată cu nenumăratele cuvinte. De îți va fi prea greu să mai lupți singur, întoarce-te la ea. Ar fi pentru tine o sursă a puterii existențiale, un izvor al vieții. Ai putea să îți vezi lumina sufletului doar privind la ea. Nu pot să îți spun dacă ar fi frumoasă, dacă ar avea pagini strălucitoare, dar pot să te asigur că nu va pleca niciodată de lângă tine.

Te va aștepta mereu, pe un raft al bibliotecii, pe un birou plin de hârtii aruncate în toate părțile, pe o noptieră, te va aștepta doar pe tine. Ați trăi unul prin celălalt. Nu ți-ar cere nimic, nu te-ar obliga să faci ceva, ar fi suficient pentru ea să trăiești, să te înalți, să fii floare, să fii soare, să o citești în fiecare zi fără obligații, fără grabă, doar cu lumina unei existente de o dazarmantă simplitate și de o înălțătoare iubire. Chiar ți-aș da această carte, să știi că nu vei fi niciodată singur.

De vei avea nevoie de explicații să o înțelegi, să o simți, și nu voi fi acolo, privește cerul în fiecare seară.

PANȚIRU ANA-MARIA,

Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” Comănești-Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Oică Iuliana

Semne

Vreau să-ți imaginezi ceva:
Că ești într-o-ncăpere imensă,
Și-n jurul tău nu-i altceva,
Decât cărți ce te-așteaptă fără-ncetare.

Luând o simplă carte,
De basme și povești,
Mintea-i acum departe
Și plină de aventuri.

Acum tu-ncepi să cauți
Răspunsuri ne-ntâlnite
Căci te țintesc din colțuri, o mie de săgeți
Sunt sensurile cărții, acum descoperite.

Cititorilor

E-un secol nou, tehnologie multă,
Iar internetul pare un prieten bun,
Și mintea e pătrunsă și crede o insultă
Cititul, ce acum, devine o mare absență.

Vino și tu! Citește! Arată că îți place!
Astăzi te-mpotrivește lumii și așază-te la masa de scris
O carte va învinge și insul neinstruit se va depărta
De tot ce e neant și mediocru.

PASCARIU MARIA-ALEXANDRA,
Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț, clasa a X-a,
Prof. coord. Tărcăoanu Cătălina-Mihaela

Sfârșitul a venit deja

De trei zile mă aflu pe același fotoliu incomod, încercând să-mi dau seama dacă mirosul din juru-mi vine de la vecini sau de afară. Vaporii de benzină mi-au invadat încăperea cu totul, au declarat război și poate că vor și câștiga de această dată. Am nevoie de un singur impuls pentru a scoate din buzunarul pantalonilor cutia de chibrituri, dar sunt sigură că nu sunt în stare să fac acest lucru, căci monotonia mă invadează pe dinăuntru.

Nici măcar manuscrisul pe care îl am în față, pătat tot de cerneală, nu am îndrăznit să îl pun în plic și să îl trimit mai repede către editură. Mereu îmi spun că de data aceasta va fi altfel... Mă uit la el încontinuu, câteodată îi fac și cu ochiul, cu toate că ar trebui să fie invers. Mai schimb unghiul din care îl privesc, mai înclin puțin capul, mai stau vreo trei minute fără a clipi, de frică să nu-mi dispară din față. Dar nu se întâmplă nimic.

Recunosc, nu știu ce așteptări am de la aceste grupări de cuvinte, poate s-au mâncat între ele, cu tot cu oase, iar litera-mamă care a rămas în picioare și-a turnat un litru de benzină în cap, urmând să își dea foc din minut în minut, neputând să reziste singurătății. O invidiez, sincer. Dacă eu aș încerca să mă spânzur, sfoara ar decide că nu sunt destul de importantă pentru a mă servi în acest serviciu și s-ar duce acasă.

Mă ridic de pe fotoliu. La doi pași făcuți către biroul pe care se află viitoarea carte, fac unul mare înapoi, revenind în poziția inițială. Fac aceste mișcări de aproximativ jumătate de oră, realizând că nu fac nimic decât să pierd timpul. Și până la urmă, ce mă împiedică să duc la final acest act al creației?

Citiseam de multe ori părerile unor autori (autori în adevăratul sens al cuvântului, nu autori de ocazie, cum sunt eu) conform cărora scrisul a avut un efect cathartic asupra lor. Pe mine m-a rupt în două. Mai am numai jumătate din ființă și mă simt precum un ciclop schiop.

Mi-am făcut curaj în cele din urmă și am deschis manuscrisul pentru a mă asigura că toate literele sunt exact acolo unde le-am lăsat acum trei zile. Un fior de bucurie mi-a trecut pe șira spinării când am realizat că fiecare cuvânt era la locul său, ba chiar au format o horă și erau legate una de cealaltă printr-un cordon ombilical de plastic. Erau cu mult mai fericite decât mine.

Nici nu îmi amintesc bine ce s-a întâmplat în următoarele momente. Fruntea îmi devenise o cascadă de transpirație. Tremuram de parcă m-aș fi aflat în toiul iernii, abandonată într-o pădure de la marginea Brașovului. Încep să îmi număr dinții unul câte unul. Apoi degetele. Câteodată mă simt precum un bolnav de Alzheimer, căci mereu uit primul număr și trebuie să o iau de la capăt. Dinții îmi sunt spărți. Am mai rămas cu treișpe și-un sfert. În gură, sângele îmi aduce un gust metalic de care vreau să scap cât mai repede, dar nu mă pot ridica în picioare.

Abia după câteva minute realizez ce s-a întâmplat cu adevărat. Trăiesc aceste impulsuri violente de când am încercat să scriu primul meu roman. Când cred că e gata, mi se rupe firul. Pot avea zile întregi de inconștientă totală. Mă uit din nou la colțul de oglindă. Îmi pot vedea reflexia în el dacă înclin puțin capul.

Niciodată nu mi-au plăcut ochii mei. Nu stârnesc interes la fel cum stârnesc cei albaștri sau verzi. Tânjesc de câțiva ani să am ceva special în viața mea, să am ceva ce nu toată lumea are, ceva numai al meu. Poate de aceea tot încep să scriu cartea ce nu are sfârșit. Sfârșitul sunt chiar eu.

PAVĂL ANDREEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Dulhac Nona / Stroe Călina

Definiție

Imensă cameră rece, cu pereți subțiri de tablă
Și dulce ecou nesfârșit.
un bec albastru spânzură teatral
de lumina căruia sunt atrase
fulgerătoare gânduri
vibrante, sinuoase, vii.
Cartea. Inima.
Definiție.

Organic

E a ta, engramată subtil în tine,
În ingineria ticluită a vertebrelor
din șira alunecoasă a spatelui tău plăpând,
În dinamica amețitoare a fluidelor
trupului tău istovit,
în spotul orbitor de lumină
de pe adâncă ta pupilă catifelată.
Simți cum viscerele ți se întrepătrund melodios
sfidând nebunesc orice minimă regulă
firească a corpului omenesc.
moale și sulfuros devii, inconștient, pe dinăuntru,
Iar prevestitoarele-ți vise aleargă clocotitor prin vene.

Carnet de vise și visuri

Ascensiune lentă de o dulce straniețate inexprimabilă,
Tremurânde stele încremenite
doar pentru o clipă fugară,
concentrate patriarhal
în mari bucăți ascuțite de lumină
sau dizolvate placid în aerul înghețat.
împrăștiat difuz era abisul dintre ele;
Vise spectrale aruncate inert pe socluri zvelte
asemeni halucinantelor siluetelor criselefantine
cu nume ostile scrijelite pe plăci de onix.
măreție și grotesc, nevroză pură
inefabilă deformare extatică
de Nostalgie.

De scris

În azotatul de argint al paginilor mele moi
unde trăiesc stingher tinere suflete lirice
nedeformate de nostalgia abisală,
și-a așezat odihnitor amprenta circumvalată
de parcă ar fi stăpânit irepresibila nevoie organică să se exprime
pe sine prin scrisul meu candid.
inecăcios fior frivol,
straniu poem mut
zănatică provocare nefastă, nefirească...
livida fantoma bătând cu pumnii în vitralii,
bântuindu-mă de mine un dor
aștept doar atât:
un fir subțire de ploaie
dintr-un strop dulce de cer tangibil.

PINTILIE ANDRA-ELENA,

Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă”, Iași, clasa a X-a,
Prof. coord. Boț Aneta

Și astăzi, clișeele sunt despre...

Personaje:

Frank Poure - actor, interpretând rolul domnului Alan Cross, scriitor

John Dush - actor, interpretând rolul domnului Paul Gilmes, contabil

Donna Baer - regizoare de teatru

Abbott, Brishen, Chester, Dukker, Earl, Frentz - actori, interpretând roluri de cărți cu aceleași nume (tot Abbott, Brishen etc.) - poartă costume de cărți, care duc cu gândul la Franța medievală

Decor:

Scena este împărțită în două părți egale: jumătatea stângă are un covor verde și imaginea unui parc pe fundal, iar cea dreaptă are un decor sobru, de cameră închisă. În stânga, în plan îndepărtat se află 2 scaune fără spătar, având în centru o masă. Și mai la stânga se află un copac. În dreapta, în plan apropiat - o masă de dimensiuni mai mari, acoperită cu un material roșu - 2 scaune cu spătar asortate.

Scena 1

(Bate gongul de 3 ori, luminile se sting, se aprinde un reflector care luminează jumătatea stângă. Alan și Paul joacă table)

Alan: Te-nșeli! Cărțile înseamnă tradiție. Unele sunt transmise din generație în generație în cadrul unei familii, *(aproximativ patetic)* urmând să devină primul model după care copiii copiilor lor se vor ghida în viață!

Paul: Bineînțeles! Asta înseamnă că dacă tatăl va lua o ceașcă de

cafea și o va pune pe o carte, ceașca va lăsa ca urmă un cerc, apoi, (*ridicând tonul gradat*) respectând tradiția, peste ani, fiul va găsi acea carte, va lua o ceașcă de cafea!...(*se calmează și aruncă zarurile*). *Trei patru.*

Alan: (*râzând*) Și câte cercuri sunt pe carte, atâtea generații au trecut! Exact așa cum afli vârsta unui copac, tăindu-i o creangă și numărându-i inelele de creștere! Cinci doi.

Paul: Oamenii normali ar prefera să fie întrebați într-un mod prietenesc: "câți ani ai?"

Alan: Doi doi.

Paul: Adică patruzeci și patru.

Alan: Păi e o dublă, nu? O să mai bagi în casă... când ți-o spune eu! (*Pauză scurtă de joc*)

Alan: Păi... unii oameni nu pot să vorbească, sau să întrebe, așa că se apucă să scrie cărți.

Paul: Ba să se apuce și de yoga! Mă bag eu în viața omului?!

Alan: Nu-i asta! Acum te-ai convins că și cărțile au viață? Ele gândesc, respiră și cresc, pentru că provin din copaci! Și cu cât e mai groasă cartea, înseamnă că are mai multe lucruri de spus, pentru că gândește mai mult! (*Alan îi dă o palmă peste cap*)

Paul: Nu-i asta! Este pentru că dacă ar fi și groasă, și grea, și neinteresantă, nu ar cumpăra-o nici dracu! Dar și când o cumpără cineva... își împarte orele de citit pentru următoarele șapte vieți, și astfel cartea ajunge într-un sertar dintr-un dulap dintr-o bibliotecă, plină de praf, apoi maculatură de șters oglinzi și numai bună ca să întrețină focul! Asta înseamnă ecologie!

(Cadrul îngheață, luminile se sting, reflectorul luminează partea dreaptă acum. Urmează un moment de pantomimă, în boxe se aude "Marș funerar" de Chopin, în scenă apar cărțile cu nume de la B la E legate între ele cu sfoară, în șir indian. Ajung în planul apropiat cu fața la public, inspiră sonor sincron, apoi își țin respirația. Apare în scenă cartea Abbott, care ține în mână un metru de croitorie. Plânsete și suspine, cartea Dukker leșină, cartea Chester o prinde,

iar Earl scoate o batistă și își face vânt ei, apoi celorlalte. Abbott ia o sticlă de alcool și un pahar, se așează la masă, bea și oftează. Luminile se sting. Muzica tace. Reflectorul luminează partea stângă)

Paul: Șase patru! Cărțile când cresc mari vor să devină copaci... nu invers!

Alan: Deștept mai ești, bă! "Ce se fac cărțile când se fac mari?"
(Apare cartea Frenzt, fluturând un steag mare)

Frank: Nu mai înțeleg nimic!

John: Serios dacă înțeleg ceva!

(Frank și John scot de undeva scenariu și caută prin ele)

Donna:(bate din palme de câteva ori) Stop, stop! Și aproape era ce trebuie, oameni buni!

Scena 2

Paul: Șase patru! Cărțile când cresc mari vor să devină copaci... nu invers!

Alan: Deștept mai ești, bă! "Ce se fac cărțile când se fac mari?"

Paul: Enciclopedii - eu tot n-am înțeles ceva: ce face o carte să fie proastă?

Alan: Cuvintele din ea! Dacă o carte nu ar avea niciun cuvânt, nimeni nu ar fi în stare să găsească ceva în neregulă cu ea. Simplu!

Paul: Parcă am vorbi de femeia ideală, doar că e o carte. Însă dacă nu ar mai avea cuvinte, nu s-ar mai putea numi carte!

Alan: Atunci nu există cărți proaste, deoarece cartea perfectă nu poate fi o carte!

(Pauză scurtă de meditație)

Alan: Există doar cărți citite, și cărți necitite.

Paul: Există cărți citite, necitite, recitite sau care nu vor fi recitite niciodată! Ce vreau eu să spun, e că am citit undeva, cândva, că un anume Gabriel Garcia Marquez a zis așa: "Niciodată nu recitesc cărțile mele, pentru că mi-e teamă." O fi știind ceva ce noi nu știm, la o adică...

Alan: Te-nșeli! Cărțile înseamnă tradiție!

Frank: Doamna Donna! Mi s-a terminat textul scris pe table! Îmi mai puteți da, vă rog, un scenariu, două, trei? Ca să-mi ajungă până la sfârșitul spectacolului, vă rog!

Donna: E al șaptelea pe ziua de azi! Ce tot faci cu ele, te-ntreb!

Frank: Există o foarte mare posibilitate să le fi pierdut.

John: Doamna Donna! Fiți amabilă și explicați-ne din nou, de ce facem asta?

(Distribuția spectacolului se adună)

Donna: Deci, pentru a nu știu câta oară, ne-am adunat cu toții aici, într-o zi senină, pentru a lua parte la o repetiție ce nu se mai termină, deoarece: am hotărât împreună cu directorul teatrului, ca, începând de săptămâna viitoare, în cadrul festivalului național, să ne ocupăm cu dramatizări. Adevărul e că oamenii nu mai citesc, așa că nu pot digera foarte bine o piesă ce are la bază o operă literară, dacă nu au citit opera respectivă. Asta fiindcă teatrul este plin de simboluri și convenții. De exemplu: în piesa noastră, luăm doi oameni, doi bărbați, îi plasăm într-un parc, și îi punem să joace table. Unul dintre ei fiind scriitor, se trezește vorbind despre cărți. Celălalt e contabil... e mai puțin interesat de literatură, de cărți în general, dar are păreri și idei foarte interesante, așa că orice ipoteză care se ivește în discuția lor despre cum sunt, și ce fac cărțile, va fi reprezentată vizual de minunații noștri "acto-cărți." Așa că noi căutăm să tratăm într-o manieră contemporană, niște idei vechi, pentru a provoca imaginația, și a trezi interesul spectatorului pentru lectură.

(Liniște)

John: Deci scopul nostru e să instigăm oamenii la citit!

(Aplauze)

Frank: Păi, trebuia să spui așa, de la început!

(Moment scurt de pauză, în care toți, mai puțin Donna, adoptă o postură de meditație; respiră adânc, rostesc haotic niște mantra, terminând cu "mă simt un instigator eficient")

Donna: La locuri, toată lumea! Reluăm!

(Lumini...tot tacâmul)

PINTILIE RALUCA-IRIS,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Coman Ana

Cărțile secolului 21

Totul era o ceata. Cartile pluteau precum particulele de apa din negura diminetii. Eram ametita si, desi incercam sa ma focusez pe ceea ce voiam eu sa fac, adica sa imi gasesc drumul printre romane si sa ajung la biblioteca, aerul devenea din ce in ce mai opac. Singura solutie era acum asteptarea. Intre timp, cat stateam intinsa pe jos si ma uitam pe tavan, cel putin incercam pentru ca se tot roteau carti deasupra capului meu, mi-am adus aminte de ceva. Apoi m-am gandit cum sa realizez acel lucru, dar cu cat ma gandeam mai mult, uitam ce imi propusesem. Adormisem...

Totul era o ceata. Cartile pluteau precum particulele de apa din negura diminetii. Eram ametita si... se pare ca asa ramasesem.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este ca leneveam, contempland la timpul ireversibil si la cum vorbeste toata lumea despre faptul ca trebuie sa petrecem momentele ca si cum ar fi ultimele clipe, vorba aceea “ Carpe Diem”. Asa ca dintr-o data ma trezesc pe o plaja. Ma uitam in stanga si in dreapta si vedeam numai apa si nisip. In spatele meu, insa domnea o padure nesfarsita, domnind peste cea mai mare parte din insula. Ma ridic si merg putin spre o stanca, dar nu observ nimic concret, urme de pasi, sau orice altceva ce mi-ar putea da impresia ca nu sunt singura acolo. Dar de partea cealalta rasarea un palc de fum deasupra copacilor. Am urmat semnele si aparent acolo chiar erau oameni.

Totul era in ceata...Imi doream sa adorm, dar parea imposibil, dat fiind faptul ca ma aflam intr-un termometru care indica valoarea de minus zece grade. Locul era stramt, peretii inghetati, abia se mai vedea ce era afara, nici nu mai spun ca frigul "imi ajungea pana la oase". Iar ma gandeam, poate din ce in ce mai mult la ce cautam acolo. Inchid ochii, respir si ii deschid iar...nimic. Singurul lucru care se schimbasese era o urma de condens pe geam de la respiratia mea. Am sters cu mana si gheata se desprindea usor. Am putut sa delimitez o silueta, dar nu parea sa fie un om, ci mai degraba o fantoma stearsa, palida, greu de observat, care nu isi gasea starea in camera si se plimba dintr-un colt intr-altul. Imi imaginam ce s-ar fi intamplat daca m-ar fi vazut. Venea la mine, poate ma salva, sau macar incerca sa ma scoata din tubul de sticla, dar dupa ce a iesit din camera, indiferenta, mi-am dat seama ca eu eram mai invizibila decat ea.

Acum nu mai stiam unde sunt, dar stiam ca purtam o rochie lunga ca de printesa, cu o palarie asortata si ma plimbam printr-o gradina bine ingrijita, intr-o dimineata calduta. Am presupus ca sunt vreo printesa sau ceva asemanator si cand ma gandeam mai bine si investigam zona cu atentie, am aflat ca eram pe o scena, jucand intr-o piesa de teatru. Nu eram singura acolo, alti copii de varsta mea sau mai mari dansau si isi jucau rolul cu precizie, dar nu cunosteau pe nimeni. La sfarsitul piesei, cand incercam sa aflu ce si unde eram, toata lumea parea ca se risipeste ca intr-o tornada, sau ca un val de nisip... se transformau in praf.

Totul era o ceata. Cartile pluteau precum particulele de apa din negura diminetii. Eram ametita, dar parca acum imi aduceam aminte. Eram in aceeasi biblioteca ca acum cinci minute. Si in sfarsit imi aminteam ce imi spuneau vocile din capul meu. Alergasem intr-o lume ireala a cartilor sau cartile umblasera printre gandurile mele aruncate prin camera si desi stiam ca au "puteri supranaturale",

niciodata nu am crezut ca este adevarat in sensul propriu al cuvantului.

Ma trezisem in acea dimineata, chiar vioaie, pot spune, incercand sa-mi dau seama cate culori are cerul. M-am dus, bineinteles, la geam sa caut cu privirea soarele, dar spre surprinderea si tristetea mea era innorat. In spatele gradinii de trandafiri era un copac mare, acoperit de muschi si cu o coroana splendid de bogata. M-am asezat acolo. Era moale si ma simteam in siguranta, era ca un culcus facut din perne. Acum, ca ceata se ridica, vedeam bobocii trandafirilor care cresc si cresc, pana isi deschid aripile in viitor. Tot ce puteam admira, petele de culori combinate cu verdele inchis al frunzelor era acoperit de stratul rece de ceata.

El se aseaza, linistea dominanta fiind tulburata de ciripitul pasarilor. Lumina intunecata cobora in jurul lui, invelind veselia florilor de primavara cun un strat de tristete calda. Timpul trece, el ramane neclintit, noaptea surda se regaseste printre valurile marii, ascultandu-i gandurile barbatului. Greierii completeau atmosfera cu pulsul milioanei de vietuitoare. La un moment dat, omul serios se ridica, ascunzandu-si umbra in mijlocul intunericului. Orizontul devenea din ce in ce mai vizibil, revenea ziua nesfarsita. El disparuse pe o carare ce se afunda in linistea pustietatii, lasandu-si umbra ganditoare in acel loc mirific.

Si dintr-o data m-am trezit. Eram in camera mea. Ceea ce mi se paruse ciudat era faptul ca eu nu dormisem, ci de fapt ma vazusem cu o carte in mana. Probabil ca mi-am imaginat ca fac parte din roman si m-am lasat purtata de actiune. Nimic nu mi s-a parut vreodata mai interesant decat sa stau sa citesc, intr-un loc linistit, si in acelasi timp sa cutreier lumea intreaga.

POPA ADRIANA,

Colegiul Național „Radu Greceanu”, Slatina-Olt, clasa a IX-a,
Prof. coord. Moraru Mirela

Utopia cărților

Ești singur în nopțile pline de neliniște, nesiguranță și insomnie. Îi cauți privirea care pare că se strecoară printre copertele aspre și reci și încerci să îi vorbești.

Pare că nimic nu o mai bucură, doar liniștea și somnul... O privești cu același interes ciudat față de lucrurile banale, pe care încerci să îl afișezi când lucrurile de o importanță covârșitoare te înspăimântă, sau când vreun gând care te îngrozește îți asociază brusc mintea și te îndeamnă să i te supui. O cuprinzi în mâini, o mângâi cu gingășie și încerci să îi descoperi trupul.

Mă simțeam ciudat. Mă privea de parcă îi eram inferior. Speriat, am alergat către ieșire, părăsind lumea fantastică. Totul păru-se real și totodată înspăimântător. Am cuprins cartea cu palmele-mi aspre și am închis-o cu o simplă mișcare. Am așezat-o pe noptieră, apoi am început să analizez fiecare secvență care rămăsese întipărită în mintea mea.

Nu voiam să mă mai întorc acolo, însă vocea din capul meu m-a împins să îmi continui lectura. La final, am sesizat că lumea fantastică ne oferă atât culori reci, cât și culori calde. De atunci am început să iubesc cărțile science-fiction.

Uneori ești trist, ești pus pe gânduri. Simți că zilele par din ce în ce mai reci decât de obicei, așa că citești. Te retragi în colțișorul tău. Îți proiectezi sufletul într-o formă grațioasă și îl lași acolo să

zâmbească pentru câteva ore. Îi ascuți vorbele care se întorc la tine cu un ecou îmbogățit cu toată muzica pasiunii.

Transformi un temperament într-altul, ca și cum ai fi un fluid subtil sau un parfum ciudat. Acestea sunt adevăratele bucurii, cărțile. Probabil cele mai încântătoare bucurii care ne-au mai rămas într-o epocă atât de limitată și banală ca a noastră. O epocă exclusiv carnală prin plăcerile și scopurile ei.

Personajele fiecărei cărți sunt zeități alături de care îmi petrec timpul printre rânduri. Toate aceste decoruri pictate într-un mod inedit cu ajutorul cuvintelor, par Edenul meu.

Cartea este precum o femeie. E dulce, suavă și gingașă. O poți sorbi din mii de priviri. Ea face parte din marile minuni ale lumii, precum razele soarelui, primăvara sau reflectarea acelei scoici argintii pe care o numim lună în apele întunecate. Nimeni nu se poate îndoi de asta. Cei care le posedă sunt zei.

Aroma cărților este precum o coajă de portocală confiată pe care mama o folosește în Ajunul Crăciunului pentru a transforma prăjiturile în adevărate delicatese. Este precum acele mănunchiuri mari de liliac cărora le sorb cu feroare parfumul.

Prima carte pe care o citești este precum primele cireșe de mai pe care le savurezi cu atâta poftă și ardoare, de parcă ar fi daruri Dumnezeiești. Iubesc aceste obiecte reci care, deschizându-le, îmi încălzesc sufletul. Prima carte trebuie să îți aprindă spiritul și să-ți facă imaginația să prindă din ce în ce mai multă culoare.

POPA MARA,

Colegiul Național „Gh. Vranceanu”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Gavrilu Laura

Poveste de toamnă

Niciodată până atunci nu se gândise la asta. Dar acum, gândul îi săgeta mintea, făcând-o să se înfioare. Apoi, cu mâna tremurândă, apucă paharul gol. Degetele străvezii păreau de gheață pe cristalul rece.

O săgetă cu o privire iute și aceasta se deschise, dând la iveală un greier purpuriu.

– Cum s-a întâmplat una ca asta? i se adresă ea pe un ton răstit. Micuța insectă părea și mai mărunță decât era, ascunzându-și capul în mâinile micuțe.

– Știți, nu am putut împiedica desfășurarea evenimentelor! Am încercat doar...

– Nu cred că ai depus nici cel mai mic efort! țipă ea. M-ai dezamăgit! Apoi, își trecu degetele subțiri prin părul rubiniu și răspândi în jur un parfum de frunze uscate. Ultimele raze ale soarelui de septembrie îl făceau să pară o flacără, pe care vântul întezit brusc o mișca în toate direcțiile.

*

Pufni în plâns cu lacrimi de ploaie rece, cu stropi mari și grei, asemenea sufletului aceluia copil. Îl întâlnise pe când se afla în pădure. Ea pândea un copac, căruia dorea să-i aurească frunzele. El, micuț, de vreo cinci anișori, învârtea între degete o crenguță uscată și întreba un bătrân :

– Și unde s-a dus? l-a auzit adresându-se bătrânului care ținea, cu arcul, un cerb.

– La nori, a răspuns acesta. Zboară pe unul dintre ei. Privește-i, poate o zărești! îl îndemnă blând.

– Dar mereu îmi spunea că mamele stau cu puii lor și că eu sunt al ei pe vecie.

– Da, dar, vezi tu, asta nu a ținut de ea.

De după copac, ea, Toamna, simți direct în străfundul ființei ei săgeata nefericirii micuțului om.

– Este fals și nedrept! strigă ea cu glas fioros de vânt rece. Nu am luat pe nimeni!

*

În sfârșit! A găsit cartea pe care o căuta. O trase de pe raft și o așeză în poală, răsfoid-o cu înfrigurare. Ajunse la o pagină și se opri. O privi îndelung, închizând apoi ochii. Închizând cartea, se ridică și porni, pe o rafală de vânt grăbită, în căutarea lui.

Îl găsi în același loc, cu același nesuferit de bunic, pe care îl privi cu ochi de tăciuni încinși.

Simțind ca o arsură în spate, bunicul se întoarse brusc. Se simțea urmărit. Căutând cu privirea printre copacii goi, ca sufletul său, încerca să deslușească vreun chip. Nu era nimeni. Pădurea era pustie, ca și viața lui. Singurul care o anima era nepoțelul. Se gândise de multe ori că trebuia să știe adevărul, că nu putea să-l mintă la nesfârșit. Dar cum să-i spună că el, bunicul copilașului, într-un impuls de furie, trăsesese cu arcul și nimerise, nu cerbul, ci pe fata lui?

„Mai ușor este să mă învinovățească pe mine !” gemu Toamna. „Nu-l merită pe micuț și nu-l va avea!”, continuă ea, smulgându-l de lângă bătrân, cu o rafală puternică.

„Degeaba strigi cu disperare!”, îi aruncă ea disprețuitoare un gând furios. Apoi, se făcu nevăzută, cu băiețelul în mâinile translucide și reci.

*

Cu răsuflarea oprită, Toamna îl privea pe copilul care clipea, ridicându-și pleoapele de plumb înghețat. În marea verde a ochilor mici se scufundă acum, rămânând pe veci prizonieră.

Îi grăi în gând, cu blândețe și el îi pricepu vorbele.

„Sunt bine!” îi trimise băiatul un răspuns îngrijorărilor ei.

Parcă acum nu mai avea cinci ani, ci o sută. Arăta ca un bătrân înțelept, captiv într-un corp de copil.

Ea îl privi cu nesăț, asemenea unei mame. Ochii ei pluteau ca două corăbioare în apele reci și tulburi ale lacrimilor grele, de durere.

„Știi că e nedrept”, îi transmise el un alt gând. „Nu mai rătăcesc printre întrebări. Am răspunsurile aici”, gândi el mai departe, ducând mâna spre piept. „Aici se află totul. Te simt. Știi cine ești și ce s-a întâmplat cu mama.”

Toamna privea neputincioasă cum trupul mic se scutură de plâns. O asurzeau suspinele copilului. Urmărea cum lacrimile lui cad pe mâneca rochiei sale arămii și se conturează imaginea unei femei cu părul ca soarele.

„E mama” ,își continuă copilul firul gândurilor.

Toamna își rupse mâneca pe care era zugrăvit chipul mamei și i-o întinse băiețelului. Îl luă în brațe și îl duse la fereastră. Priveau cum gutuii și-au pus cerceii aurii, cum prunii aveau ochi vineții, cum via atârna sub greutatea strugurilor parfumați.

– Eu dăruiesc oamenilor bogății și bucurii, nu răpesc vieți!, zise ea.

. Suflând peste el vânt cu miros de pere coapte, îl trimise din nou în pădure.

*

Se apropie, să observe cu atenție făptura care declanșase în sufletul ei furtuna de sentimente de nostalgie, de dor nemărginit, în acest mod inexplicabil. Văzu că mâna mică se odihnea în căușul protector al mâinii unui bărbat înalt, cu părul negru și cârlionțat.

Oprindu-se în fața lui, îi întâlni privirea de smarald. Încremenise, ca o bancă uitată dintr-un parc arămit de ea.

– Vino! îi spuse el fetiței, dăruindu-i o frunză aurie, ca părul ei. Vreau să-ți spun o poveste de toamnă.

POPESCU MARTINA-MARIA,

Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Gavrilu Laura

O întâlnire fără tipar

Se gândea în acea dimineață însoțită din iunie la faptul că nu a fost niciodată capabilă să vadă mai departe de propria cutie, la faptul că nu a știut cum să acționeze atunci când „Cartea vieții” a supus-o unei încercări, că nu a putut să răspundă la întrebarea „Ești capabilă pentru această slujbă?” atunci când acel domn în vârstă, în costum bleumarin și mocasini bej i-a adresat o întrebare foarte simplă, atât de simplă și atât de directă, după o scurtă analiză a cv-ului. Stătea pe canapeaua din piele din biroul îngust, dar confortabil și se gândea la faptul că Poirot sigur ar fi acceptat, iar Agatha Christie sigur ar fi găsit o modalitate prin care detectivul să poată făuri lumină în întuneric. D’Artagnian ar fi cumpănit lucrurile în liniște și cu mult calm, iar Edmond Dante, supranumit contele de Monte-Cristo și-ar fi arătat nețărmuitul șarm, în fața căruia acea întrebare ar fi fost inutilă. În fața lui Sfredenel, eroul diabolic al lui Lenin, ale cărui scrisori către nepotul său, Amărel, duceau lumea spre pierzanie, l-ar fi îngenuncheat imediat pe directorul școlii de muzică.

Auzea în urechi simfonia numărul 5 a lui Bethoven, simfonia destinului, care îi spunea că astfel i-a fost scris. Ar fi putut să răspundă cu „Da, sunt capabilă!” și cu siguranță lucrurile ar fi mers mult mai bine! Dacă ar fi fost unul dintre aceste personaje, ar fi putut să ridice măcar un deget. Avea toate atuurile, însă nu avea curaj. În timp ce își lua micul dejun, alcătuit din pâine prăjită, (dacă era domnul Henry Tilney, din „Northanger Abbey”, cu siguranță că ar fi mâncat cele mai rafinate alimente chiar și la micul dejun), unsă cu un simplu gem de căpșuni (și nici măcar gemul nu semăna cu fizionomia lui Socrate, din „Mic dejun cu Socrate”, scris de

R.Smith). Alături, pe aceeași față de masă în carouri din bucătărie, avea așezată o cană de ceai de fructe de pădure (a oftat la gândul că nici măcar ceaiul nu era natural, era ceai la pliculeț, luat dintr-o cutie cu multe alte pliculețe, iar cutia era cumpărată dintr-un simplu minimarket, care nu era nici măcar un supermarket!). Dacă ar fi stat în chirie în acel bloc turn cu zece etaje, mintea ei activă s-ar fi gândit că, într-adevăr, face parte dintr-un roman ieftin. Și ce tragedie ar fi fost dacă nu ar fi fost nici măcar un roman! Aceasta era, într-adevăr, o teorie a fatalismului pe care ea o promova. Măcar dacă s-ar fi putut întâlni cu V.Conta, care a scris „Teoria fatalismului”! Cartea făcea parte din biblioteca ei, însă o terminase de citit demult, iar acum era într-o căutare fremătătoare spre altă sursă de cunoaștere, spre altă capodoperă literară. Dimineața aceea s-a dovedit a fi una ploioasă, cu mult noroi și de aceea i-a fost necesară umbrela galbenă. Spre surprinderea tuturor, nu își considera umbrela drept un lucru drept de condamnat, deși avea o mulțime de petice colorate în toate nuanțele. Unii șopteau că tocmai de aceea îi plăcea, iar alții se întrebau, fără alte presupuneri, de ce nu își schimba umbrela.

Așadar, în acea dimineață ploioasă și cu mult noroi, în care și-a deschis umbrela galbenă cu petice colorate, probabil cea mai controversată umbrelă, s-a îndreptat spre anticariat, simțindu-se precum în „Viața ca o pradă”. Pe drum, însă, a întâlnit o pisică neagră, care i-a pricinuit o ocolire lungă a drumului, astfel încât a ajuns în magazinul anticarului cu o întârziere de un sfert de oră față de cât își propusese. S-a gândit ce ar spune o persoană respectuoasă și plină de galanterie, astfel încât, primele sale cuvinte au fost:

- Bună ziua, prea bunule gentilom!
- Bună ziua, doamnă! A răspuns anticarul.

Anticarul era un profund simpatizant al domnișoarei Asachi, astfel încât a fost cuprins de cea mai mare bucurie și bunăvoință atunci când aceasta a intrat pe ușă, salutându-l atât de neobișnuit. Admira în special felul în care se îmbrăca și îi purtase dintotdeauna un profund respect, iar ceea ce tocmai v-am înfățișat a fost o serie de

minciuni pe care voi, cititorii mei, le-ați înghițit asemenea unui fruct dulce. Anticarul se purtase întotdeauna cu rețineră față de această tânără care se pretindea a fi profesoară de muzică la o școală dintr-un sat pitoresc din Suceava, deoarece nu părea a fi în deplinătatea facultăților mintale, însă venea periodic și cumpăra cărți de care nu întreba. Pur și simplu se uita pe rafturi, răsfoia câteva, apoi alegea ceea ce îi trebuia, le plătea fără un singur cuvânt și fără să ceară sacoșă, apoi ieșea pe ușa cu clopoțel, spunându-i „Compania domniei tale a fost încântătoare!”. Nu îi plăcea deloc felul cum se îmbrăca, hainele îi erau mereu prea largi, și niciodată nu erau asortate cu pantofii, (lucru care este foarte deranjant la o femeie).

Însă, atunci când o antrena într-o conversație, fie răspundea lucruri ciudate și într-un limbaj vechi, fie rămânea tăcută. Întotdeauna părea că își caută cuvintele, chiar și atunci când vorbea făcea pauze între ele. Nu îi era antipatică, însă nici simpatică nu îi era, deoarece nu știa cum să se poarte cu o asemenea persoană. Odată îi adusese un pahar acoperit de cafea cu lapte, spunându-i „Monsenior, aveți un magazin încântător, acest pahar de cafea cu lapte este un simbol al aprecierii mele și vă rog să-l acceptați. “, oferindu-i în același timp un zâmbet sincer. Anticarul, pe numele său, Cornel Derdena, a acceptat-o încântat, însă prima sorbitură a luat-o cu neîncredere, neștiind de ce putea fi în stare această persoană inedită. Cafeaua era foarte bună, preparată în casă, cu lapte și atât zahăr încât să aibă o aromă echilibrată. Paharul era din plastic solid, de culoare albă și părea a avea volumul a două cești de cafea. Părea a fi nou. A rămas profund surprins. De atunci a început să-i arate noutățile și să-i acorde reduceri ocazionale. Începuse să-i placă de domnișoara Asachi.

– Am primit o serie de cărți foarte interesante! A spus el, arătându-i „Ape adânci” de H.Papadat Bengescu, „Beția de cuvinte” de T. Maiorescu și „Cărăbușul de aur” de E.A.Poe.

– Vă mulțumesc, prea bunule domn! Apoi i-a întins banii.

– Le luați pe toate?

Carina Asachi a dat din cap în semn aprobator.

– În acest caz, vă voi face o reducere de 40%.

– Vă mulțumesc din inimă.

Înainte de a ieși din anticariat, Cornel a strigat:

– Am uitat să vă spun ceva!

Apoi, apropiindu-se de Carina, i-a spus pe o voce scăzută:

– În curând închid magazinul pentru pauza de masă. Ați vrea să luați prânzul cu mine la cafeneaua de peste drum?

Carina a amuțit. Amintindu-și de șansa pierdută la școală, a scuturat repede din cap în semn aprobator. Cafeneaua „Les deux enfants” era liniștită. Cornel și-a luat un sendviș cald cu cașcaval și salam picant, iar Carina a arătat cu degetul în vitrină înspre un croissant cu unt pe care l-a servit alături de o cafea scurtă.

– Nu vreau să par fără maniere, însă doamnele acestea nu fac o cafea la fel de bună ca a mea.

– Așa este, a aprobat Cornel, mușcând lung din sendviș și uitându-se la pardesiul portocaliu cu nasturi din alamă al Carinei și la părul ei de culoarea măturii învechite, care îi stătea zburlit. Ochii săi aveau culoarea gri-metalic, iar fața avea o formă de inimă.

La rândul ei, Carina se uita la conformația robustă a anticarului, la ochelarii lui rotunzi de pe vârful nasului și la capul chel și lipsit de păr.

Nici ei nu știau că aceea avea să fie prima lor întâlnire de dragoste și că vor forma un cuplu fericit până la sfârșitul zilelor. Carina avea să ajungă într-adevăr o profesoară și avea să prepare foarte des cafea și fursecuri cu fistic.

PREDOANĂ ANDREEA MARIA,

Colegiul Național „Radu Greceanu”, Slatina-Olt, clasa a X-a,
Prof. coord. Moraru Mirela

Deschide prima Carte, ai doar 99 de zile!

Deschide prima *Carte*. Răsfoiește-o. Oprește-te când ajungi la pagina 99.

Ceea ce vreau să spun: în viața de dincolo îți re trăiești toate experiențele, însă de astă dată într-o cu totul altă ordine: toate evenimentele care se aseamănă sunt grupate laolaltă. Zădărnicia cuvântului „experiență”. Experiența nu este experimentală. Nu o poți provoca. O suferi. Mai degrabă răbdare decât experiență. Răbdăm – mai degrabă pățimim. Orice practică: cine iese din experiență nu e savant, este expert. Dar în ce? (*pagina 26*)

Ce ai făcut? Citești înainte de vreme. Ți-am spus ceva. *Cartea* ți-a spus ceva.

Ai pierdut sau ai câștigat timp: luni de condus, somn prelungit, vise tumultuoase, treziri prea matinale, cărți citite sau doar frunzărite, dușuri reci, călătorii banale sau de succes, căutări ale sinelui, priviri fugare, lucruri aruncate, fum de țigară. Patru săptămâni ești cufundat în gânduri, întrebându-te dacă nu cumva ai putea să-ți umpli timpul făcând altceva. Trei ani înghiți mâncare. Patru minute te întrebi cum ar arăta viața ta dacă ai schimba ordinea evenimentelor. Acum, din viața de apoi, îți imaginezi ceva asemănător cu viața ta de pe Pământ, iar gândul este izbăvitor: o viață în care întâmplările sunt împărțite, în care momentele nu durează, în care cineva încearcă bucuria de a trece de la un lucru la altul ca o minge ce se rotește enervant în jurul inelului coșului de baschet. (*pagina 34*)

Credeam că ai luat la cunoștință faptul că nu-mi place să mă repet. De ce vrei să mi te prefaci în altceva decât în ceea ce

știu eu că ești. Ajunge cu vorbele. Este ultimul avertisment. Găsește ceea ce ți-a cerut *Cartea*.

Universul meu nu poate să coincidă cu Realitatea celuilalt. Da, este destul de simplu de vorbit despre asta. Exact. Vorbim, nu gândim. Dacă doi oameni cred același lucru, s-au nimerit, sunt norocoși. Dacă unul crede ceva și celălalt altceva, nu înseamnă că unul e prost, iar altul e deștept, ci doar că au păreri diferite. Am vărsat cafea pe *Carte*. Da, uită-te. Cred că pe la *pagina 55* sau ceva asemănător. Nu, nu am șters pata. De ce? Are nevoie de acea pată. Nu glumesc deloc. Vei înțelege curând.

Liniște. A mea liniște. Doar a...Mea. M-a speriat. Am întrebat vântul de ce s-a supărat așa. Și mi-a spus că nu ai uitat *Cartea* la poarta Cerului (în jocurile mele mereu uitai). Au urmat alte luni la fel... ajungeai în fața casei, îți aduceai aminte, erai atât de obosit, nu puteai să te întorci să o cumperi și atunci fie alegeai să o smulgi de undeva, fie o desenai pe o hârtie. Iarna am început să primesc file mototolite. *Cartea*, spuneai tu, se terminase.

Ușor-ușor... n-am mai băgat de seamă și am uitat de jocul nostru. Asta a fost lecția în urma căreia am înțeles că cea mai mică relaxare aduce după sine mari relaxări și, fără să-ți dai seama, pasiunea este înlocuită de nepăsare, romantismul de indiferență. Neatenția invită moartea la dans și, când ți-e lumea mai dragă, te trezești dansând singur. (*pagina 43*)

Nu ai ascultat. Ai avut libertatea de a controla. Păcat.

Am așteptat nemișcată *99 de zile* în speranța că se vor întoarce și, dacă nu mă mai văd zbatându-mă, se vor furișa la loc ca și când n-ar fi lipsit de-acolo niciodată. „Pierdut suflet. Pierdut suflet. Pierdut suflet. Suflet...” (*pagina 47*)

– *Ce cauți aici? De ce....de ce nu te pot auzi certându-mă? Unde ai dispărut? Carte, unde e el?-*

Susțineam un delicios monolog pentru unicul spectator ce erai. Din partea ta, nicio replică. Mă priveai inertă, dar atentă, la final te

înclinai în semn de mare respect pentru impecabilul discurs, te ridicai și plecai.

– *Poftim? Sunt doar vorbe, nu e nimic adevărat? Unde e El?-*

„Există timp pentru toate, **citisem undeva**, și toate timpurile sunt ca să treci prin ele și să înveți. Există timpul pomului proaspăt plantat, timpul în care-i dă floarea, apoi timpul în care-i apar fructele, timpul în care se coc și timpul în care culegi. Nu ai cum să sari dintr-un timp în alt timp. N-ai avea vreme să te bucuri și să observi cât de importantă și frumoasă este fiecare etapă. Nu-ți grăbi sufletul. Ca să trăiești în adevăr trebuie să ai răbdare. Să fii pregătit. Altfel, la cea mai mică frică, te trezești iar în întuneric. Și atunci nu-ți mai răsar doar 99 de cactuși, ci 99 000, pentru că a doua oară căderea în Iad e mult mai adâncă!“

Carte, s-a întâmplat ceva?

Acum te afli lângă mine, dar în curând voi dispărea. Nu, nu te voi abandona. Doar așteaptă.

Ușa se deschise. Scârțâitul deloc realist pătrundea. Golurile dintre bătaii se accentuau. Se ridică în coate, dezlipindu-și cămașa de patul ud de transpirație. Pentru ea nu exista izolare. Auzea voci peste tot. Strigau la ea din colțurile încăperii întunecate. Țipau din cele mai adânci cotloane ale minții ei. Nu voia să moară. Dar era pregătită să o facă.

Către: anonimul99

Privesc la pastilele de pe noptieră. Am să-ți trimit o poză cu mine. Îți promit. Una în care o să vezi o femeie cu părul alb, foarte în vârstă, cu o privire goală, care nu face altceva decât să-și aștepte moartea. O femeie care a încetat să mai creadă în ceva cu mult timp în urmă. Poate că o să te întrebi cine e. O să-ți spui că nu poate fi femeia ta. O să cauți ceva din acel om în privirea acestei bătrâne senile. O să fii foarte trist pentru că n-o să mai găsești nimic. Nici măcar n-o să mai poți spune ceva. Nu-ți va rămâne decât acea tăcere absurdă. Și în curând o să-ți dai seama că acel eu, pe care tu credeai că l-ai iubit, nici măcar nu a existat. Glumesc. N-am să

permit una ca asta. O să caut o altă modalitate de a scăpa de mine însămi. Nu o să mă târăsc ca un vierme. Cel puțin nu acum.

. Urcam poticnit, pe jumătate adormită de-a lungul potecii care ducea în vârful dealului. Eram în urma lui *Nouazeci și nouă*. Înaintase destul de mult, fără să bage de seamă încotro se îndreaptă, pentru că acasă nu-i mai venea să se ducă. Când s-a oprit, l-am zărit într-o mare de ceață, strecurându-și pumnii în buzunarele cardiganului.

Îl auzisem pe *Nouăzeci și nouă* de multe ori vorbind despre niște piloni de piatră și o *Carte*. Oricum, cei care construiseră cercul de pietre știau ce fac, dacă unul din scopurile lui era să te impresioneze.

Către: călătoarea⁹⁹

Nu te pot forța să mă înțelegi. Inima nu trebuie forțată să se deschidă. Dacă îi dai timp, ea se deschide în mod firesc. Nu am nici un alt argument decât sufletul meu. Nu am cum să te conving, dacă nu vrei să te lași convinsă. Nu te poți apropia de o persoană fără să ajungi față în față cu tine însăși. Și eu cred că nu de mine îți este frică, ci de tine. Îți este frică să nu fii ceea ce sunt, dacă nu cumva ești deja, nu?

Aflasem deja toată povestea. Mi-a spus că există un grup în sat care încă respectă ritualurile străvechi, atunci când se celebra soarele, un grup de vrăjitoare. Dacă se află vreun cerc de pietre prin apropiere, acolo trebuie să fie. Somnoroasă cum eram, nu îmi doream altceva decât să mă ghemuiesc sub un tufiș primitiv și să mă întorc la somn. Din păcate, nu aveam loc, așa că am continuat să stau în picioare, trăgând cu ochiul în josul potecii în așteptarea druzizilor care urmau să apară. „*Hai cu mine, am găsit un loc unde ne putem ascunde.*”, a șoptit deodată în spatele meu făcându-mă să tresar.

A apărut prima discret, nu s-a auzit decât un zgomot, apoi niște bucle aproape perfecte ce ascundeau o privire pierdută au apărut tacute pe potecă. Ținea la piept o *Carte*. Celelalte au apărut la scurtă vreme după aceea. Erau cincisprezece în total, toate femei cu vârste diferite, de la șazeci și ceva până la o tânără abia trecută de douăzeci

de ani ce-mi amintea de chipul bunicii pe care îl priveam zilnic într-o fotografie uitată de timp.

Formaseră un cerc în jurul pietrelor funerare, tăceau, așteptau, iar când soarele s-a înălțat au început să se deplaseze ușor. Cea din frunte a făcut câțiva pași, a pus cu grijă *Cartea* în centru. *Cartea* s-a ridicat la nivelul lor, iar apoi a dispărut. Deodată, cercul s-a rupt în jumătate. Vrăjitoarele. Au dispărut. Nouăzeci și nouă nu mai era.

Ia-o în față. Apoi la dreapta. Ridică-te. Nu mai ai timp.

Nu am mai avut forța decât să fug. Să fug și să mă ascund de mine. Am fost ca un câine care s-a învârtit în jurul propriului bol de mâncare.

NU-mi pune semne de carte. Nu le suport. Timpul se scurge. Fără „tic-tac”.

Iubire. Cuvântul acesta nu iartă. Pe nimeni. Poate era mai bine dacă eram un obiect de artă. Sau poate că nu. Nu-mi place să fiu criticată.

S-a terminat. Acum.

Ai rătăcit în multe bătăi de inimă, dar până la urmă l-ai prins de mână pe Dumnezeu. Doar că, atunci când ai ajuns, era singur. Am plecat în căutarea ta și am murit.

Către: necunoscut(?)

*Hei, trezește-te! Povestea pe care ți-am spus-o nu există, nimic nu este adevărat, am inventat totul, am amestecat lucruri, idei, nu m-am făcut uneori înțeleasă, am spus lucruri fără noimă pentru a evada din sinea mea insuportabilă, de necontrolat. Am fost nevoită să trec prin toate stările, prin moarte, ca să scap de tine. Nu m-ai iubit niciodată. Nici eu nu te-am iubit. Nu ai niciun drept să judeci alegerea mea. Nu e nici firească, nici inumană. M-am plictisit de această lume. Cine știe, poate ne vom revedea. Poate. **Nu uita. Lumea e doar scrum. Suflă-l și risipește-l!** (pagina 99)*

ATENȚIE! Mesajul nu a putut fi trimis. Încercați mai târziu!

ROTARIU ȘTEFANA-ALEXANDRA

Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, clasa a IX-a,

Prof. coord. Crețu Cristina

Lumina dintre umbre

Piesă într-un act

PERSONAJELE

O bătrână

Meda – vârsta de 14 ani

Acțiunea se desfășoară într-o cameră mare, în care domnește întunericul. O singura rază difuză de lumină cade din dreapta. Pereții și podeaua sunt făcute din lemn, care acum pare putrezit. Câte o fereastră deschisă cu perdele vechi lăsate în bătaia vântului și unele părți din sticlă lipsă, căzute în jurul geamului în dreapta și în stânga planului; în față, o ușă dublă situată pe partea din stânga a peretelui.

Scena 1

BĂTRÂNA: Nu e nevoie să te înfricoșezi ! Doar știi cum e ea, nerăbdătoare. Nu ține niciodată cont de reticențele sau incapacitatea de a o îndura a oamenilor. Pur și simplu năvălește frapant și începe să coasă neliniști în pânza existenței. Asta e îndeletnicirea ei.

MEDA: Și cum mă pot descurca eu cu ea? Trebuie să fie un mod prin care să-i pot face față.

BĂTRÂNA: Crezi în zadar... Mulți au încercat să-i țină piept și să o alunge, dar ea a dovedit de nenumărate ori că e mai înzestrată. Puterea sa e așa de mare, încât te copleșește.

MEDA: Bine, și ce pot să fac atunci? Cum să acționez?

BĂTRÂNA: Te ascunzi. Cât de curând vei înțelege... Pofitim! (Îi întinde o carte prăfuită)

MEDA: (Se aude un tunet. Tresare puternic) Ce se întâmplă?

BĂTRÂNA: Nu-i de bine... Se pregătește să vină. Haide! Ia-o mai repede! E o carte. Doar deschide-o și începe să citești!

(Meda deschide confuză și neliniștită cartea și începe să citească)

MEDA: Cu mult, mult timp în urmă, nu exista lumină. Soarele nu-și făcuse apariția vreodată, iar Întunericul era singurul stăpân peste lume. Viața era seacă și nefericită. Aflând toate astea, Întunericul a permis Lunii, care era legată până atunci, să lumineze doar jumătate din zi, încercând, astfel, să-și mulțumească supușii. De asemenea, au început să spere cu adevărat la o lumină absolută. Atunci, mândru, Întunericul a decis să-și pedepsească poporul și să lege iar Luna, de data asta pentru totdeauna. Din păcate pentru el, Astrul a aflat de plan înainte ca acesta să-l poată derula. A fugit în *Calea Celor Pierduți* și a ales cea mai impunătoare și strălucitoare stea să dăinuiește pe cer pentru eternitate. Numele ei era Soare. Luna a făcut un pact cu Soarele, astfel încât fiecare dintre ei putea stăpâni câte o jumătate de zi. De atunci, Întunericul nu a mai reprezentat o amenințare, pentru că nu mai avea destulă putere să facă ravagii.

Scena 2

(Vine o pasăre neagră în zbor, care se oprește pe pervazul geamului din stânga. După ce analizează împrejurimile pleacă grabită.)

MEDA: (Privește câteva momente în gol) Uimitor! Mărturisesc că nu am mai auzit până acum de această poveste.

BĂTRÂNA: Nu aveai cum să fi auzit de ea. De abia am scris-o. În fiecare zi se scriu povesti noi, astfel încât oamenii să nu se poată plictisi vreodata de citit... sau de a visa.

MEDA: Și dacă, totuși, stai să te gândești, nu are niciun sens...

(Meda începe să simtă fiori, când, imediat, răsună în întreaga încăpere bătăi violente în ușă)

BĂTRÂNA: Continuă să te ascunzi! Are de gând să spargă ușa. Citește, altfel ea te va lovi fără milă!

(Meda, făcând ochii mari și tremurând, începe să citească)

MEDA: Deși noi nu o vedem, păpădia plânge în fiecare moment al zilei. Îi este frică să nu-și piardă copiii. Îi ține strâns de mână și nu le dă drumul nici o secundă. Așadar, se declară invincibilă în fața oricărei neprevăzute vizite a vântului nemilos.

Singurii ei dușmani, care prezintă cu adevărat o amenințare, sunt uriașii. Aceștia îi smulg tulpina și o lasă agonizând, apoi suflă puternic în coroana de spumă. Păpădia plânge și imploră, țipă și se agită, dar uriașii niciodată nu sunt atenți la ea. Ei văd doar firele de puf zburând nostalgic și purtându-le visele spre văzduh.

Scena 3

(Ușile se deschid brusc și se trântesc de perete, iar înăuntru năvălește un soi de crivăț înfricoșător, care o îngenunchează pe Meda)

MEDA: (Plânge și se zvârcolește) Nu! Încetează! (Către bătrână) Te rog din suflet, ajuta-mă!

BĂTRÂNA: Degeaba te împotrivești, degeaba plângi... Ea nu te cruță... Dar nu-ți face griji, copila mea! De fiecare dată când reîncepi să citești va înceta, iar tu vei uita chinurile prin care te-a făcut să treci. Apoi... iar te va târî la ea și va încerca să-ți distrugă visele, speranțele, dorințele... dar tu nu lăsa garda jos! Ea e doar geloasă pentru că nu poate deține astfel de lucruri, ea nu știe cum să le folosească. Nu o lăsa să ți le ia, Meda! Odată pierdute te vor secătui și îți vor schimba existența într-una monotonă, transparentă. Asta face Realitatea.

(Meda rămâne întinsă și sleită de puteri pe podeaua rece și umedă, dar în ochi i se aprinde o lumină vie și o căldură interioară o ajută să se ridice.)

RUSU GEORGE,

Colegiul Național „B.P. Hasdeu”, Buzău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Dinu Alina

O, carte! O, ființa mea de geniu!

„Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii”

Andrei Pleșu

Septembrie. Mă aflu în perioada aceea în care nu știam bine luniile anului și ce evenimente au loc. O vedeam pe mama agitată în ultima perioadă. Începuse să cumpere caiete, haine, culori, penar... Trecuse mult timp de când nu mai mersesem la grădiniță, dar nici de jocurile de pe uliță cu prietenii nu m-as fi despărțit. Nu era nimic, asteptam.

Pâna când într-o după-amiaza o văd pe mama că vine de la serviciu și avea pe umăr un ghiozdan (semăna cu acel rucsac pe care-l luam în vacanță). Mi-l înmânează: „Sper să-ți poarte noroc! “ Vom vedea, să-l deschidem, poate ai în el mașinuțe, bomboane, ciocolată.

Când îl deschid descopăr cu surprindere o carte ... o carte de povești însoțită de un mesaj. Cum nu știam alfabetul în întregime, apelez la mama care zâmbea subtil, fără a-mi da de bănuț. Îi simt și acum în timpane glasul melodios, au trecut anii, dar de fiecare dată când mă apuc să citesc o carte îmi trece prin gând „Crezul “ oferit de mama la început de drum:

„Sperăm ca drumul pe care vei porni să fie presărat cu petale ale succesului, iar de vei întâmpina vre-un obstacol în a le culege, apelează la noi vom fi acolo nu te vom lăsa niciodată

Cu drag, părinții și cartea ”

Țineam în mână o carte ... așa gândeam atunci, acum am o prietenă sau chiar mai multe. Le pun zilnic întrebări, răspund la subiectele lor și atât. Nu au o voce anume, dar m-am obișnuit cu glasul lor tăcut, așa putea zice ca pot citi pe buze ceea ce-mi spun.

După o scurtă perioadă de timp discut cu alta și cu alta, dar ma întorc din când în când cuprins de dor să reiau vechiile discuții. Am organizat mici ședințe, în care am dezbătut subiecte comune, am vorbit ceea ce ne interesa, ce era în comun. Am organizat și o scurtă revedere între vechi prieteni, am vorbit la întâmplare despre ce ne-a venit în minte despre luceferi și am depănat niște amintiri din copilărie.

Mă tot gândesc când le văd în bibliotecă așezate „drepti” ca la armată să le scot pe toate să le așez la masă. Să organizez un congres. Propun a fi ceva oficial cu diferite teme pe care le vom dezbate pe rând. Dar? Există un dar, care complică problema trebuie să comunic cu fiecare să văd ce teme propun.

Însă trist pleacă cel ce nu are aproape cartea. Nu va ști niciodată cine e cu adevărat și ce are de făcut, va fi o marionetă, ca un robot face ceea ce i se spune. Însă fericit va pleca cel citit știe pentru ce a trăit. Când era necăjit și părăsit găsea ascunsă prin casă o prietena o deschidea și trăia cu ea uitând de el, căpăta pentru moment viața ei, a CĂRȚII. Așa cum spunea un renumit scriitor si filosof Gabriel Liceanu: „Ai atâtea vieți câte cărți ai citit”. Și apoi de ce n-ai trăi când știi că ai vieți nenumărate și vei fi judecat doar pentru una. Dar ca să poți simți viața dintr-o carte, înainte de a o deschide deschide-ți tu, cititorule mintea și nu uita să-ți ascuți inima cum bate, la început bate în ascuns. E la fel ca în dragoste.

Timpul trece... Trece și nu iartă pe nimeni, însă este important ceea ce lași în urmă. Puțin contează partea materială pe care o lași, mai importantă fiind cea morală. Nu este greu să aduni în cuvinte emoțiile trăite, apoi să le așezi în propoziții și fraze. Le lași amintire urmașilor tăi, iar peste ani când le vor citi vei reveni și tu prin această lume, ca o amintire sau ca o imaginație, dar important este că sufletul nu-ți va muri.

STUPARIU LAURA ADINA,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila, clasa a XI-a,
Prof. coord. Coman Ana

Carte-n colivie

Mă așez pe jos, sprijinită de ușa viselor mele, singurul obstacol care mă ține departe de pieire, de realitatea sfâșietoare și nemiloasă a zilelor noastre. De mă întrebi ce sunt, iubite, nu știu a-ți răspunde. Mereu am părut personaj în jocurile tale meschine, rațională când era vorba de mine numai. Și marea mea problema este că nu știu pe care „eu” îl cauți acum cu disperare; pentru că, de aș fi în locul tău, aș captura personajul și, dincolo de ușă, l-aș face să dispară. L-aș ucide fără milă, căci sfârșitul nu ne cruță pe niciunul.

Dar ce fel de sfârșit merit eu oare?

Unul diferit aș spera, pentru că merit. Merit să îți urmez ființa încântătoare, chiar și ca entitate. Mănată atunci de sentimente, voi arunca cu cărți după tine, să îți dau un semn; că sunt aici și nu te-am uitat... și că noi, personajele, nu cruțăm așa de ușor.

Ne găsești în cărți, dar numai atunci când ne cauți și ai nevoie de noi pentru a plânge liniștit. Pentru că altfel, să fim sinceri, nu ai deschide o carte nici nemuritor să poți fi, te cunosc prea bine. Te detașezi așa ușor de exterior, de tot ceea ce îți face rău și nu te interesează... chiar de mine... păcat că eu nu te pot ajuta, nu pot fi același tip de persoană; pot exista doar în forma în care te-am întâlnit pe tine.

Dar tu ești prost și te tai în hârtie, lăsând iubirea noastră să se păteze. Ca de obicei, eu adun de jos cartea neagră cu margini aurii și filele creponate și mânjite de tine și o curăț. Cum îi poți face rău ei, îndrăgostit incurabil și orb ce ești?

Îți văd privirea-nsângerată și -ncețoșată, irisul negru se mărește, dar eu sunt singura care nu se teme de criminalul ce poți deveni în

orice clipă. Dacă m-aș fi temut măcar puțin, sper că realizezi că tot ceea ce ne-ar mai fi rămas până acum ar fi fost nu mai mult decât un cimitir de amintiri deșarte și seci.

Mă așez lângă tine și încep a-ți citi din Homer, pentru că știu că mereu ai avut o pasiune pentru acest scriitor al generațiilor, așa cum îl numeai, care te-a cucerit încă de la prima chemare. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, a fost singura carte de care te-ai apropiat, căci, desigur, niciuna nu se apropie măcar de aspirațiile tale. Într-o oarecare măsură, semăn cu tine. Nu din cauza cultivării aceluiași tip de ură mediocră pentru cărți, ci din simplitate. Eu nu mă tai în foi, ci doar în una, atunci când mâna mea nesigură vrea să vadă ce este dincolo de mâine, dincolo de tine.

Îmi dau seama că încep să dezvolt cu timpul un sentiment de repugnă, de adâncă și violentă interiorizare, pentru că nu mă pot feri de tine.

Închisă-n colivie,ucid pasărea cântătoare și îi iau locul în infern. Mereu am urât coliviile, deși în ele m-am născut, unele mai mici, altele mai mari. Creșteau în dimensiune cu cât înaintam în vârstă mai mult, dar am ales să mă întorc la colivia mică, unde-i cald și bine, de unde... nu mai pot ieși pe propriile picioare. Amorțeală; simt cum pasărea din mine se zbate să treacă printre gratii, dar dincolo de lumea reală își dă seama că trage după ea un hoit. Carnea se zdrobește de bare, se frânge pe alocuri, oasele trosnesc. Ochii bulbucăți la maxim acum cer mântuirea cea de toate zilele. O mântuire teoretică ce nu se găsește decât în cărți. Iar tu cum nu știi a vedea frumusețea cărților, nu știi nici a te bucura de ea. Te pot învăța, dar gratiile coliviei mele se lovesc mereu și mereu de pereții existenței tale.

Rămân în urmă, în timp ce tu te degradezi, pentru că nu știi a mă aprecia, nu știi ce e o carte și toate astea dor în sufletul meu. Iar tu nu faci altceva decât să arzi foile...

TECUCIANU OTILIA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Frânculescu Cristina

„A citi sau a nu mai citi” - dilema omului modern

Să citesc? Ce să citesc? Când să citesc? Dar de ce să citesc? Cine mai citește? Nu, nu cred că voi citi. Nu cred că are vreun rost. E pură pierdere de timp! În zilele noastre doar profesorii și bătrânii mai citesc. Noi, tinerii, avem televizorul. Dar ce spun eu? Avem Internetul!!! Acolo găsim totul! Așadar, care e scopul lecturii? De ce mai omorâm pădurile, de ce mai chinuim planeta? De la un astfel de șir halucinant și incoerent de întrebări – raționament și până la o mică rebeliune, care să înceapă pe Facebook și să cuprindă de la adolescentul bântuit de hormoni zburdalnici și până la țâncul prost inspirat, care să se desfășoare sub deviza ”Moarte bibliotecilor și librăriilor!”, nu e decât un pas. Și iată aici, acum, întrebarea mea pentru tine: Tu de care parte ești? Ești desuetul șoarece de bibliotecă sau upgradat-ul de cartier?

Așadar, aceia dintre noi obișnuiți a- și impune propriile bariere, a se rezuma la frânturi de gândire și trăire, ar trebui să descoperim paleta extinsă a cunoașterii ascunsă în dosul copertelor unei cărți.

Un prim pas constă în a ne oferi nouă înșine accesul la meandrele propriei minți și inimi, cheia către acel ”eu” ori încă nedescoperit, ori ascuns ochiului curios al lumii ori pierdut undeva, pe tărâmul câștigului imediat, cel mai adesea de natură stirt materială. Să conștientizăm că, la fiecare nouă carte citită, ne oferim șansa de a trăi o existență nouă, atât de asemănătoare sau de diferită de cea proprie.

Putem da piept cu prejudecățile societății, asemeni prințului Miskin din “Idiotul” dostoievskian, sau putem, deprimați ori dezamăgiți fiind de o existență în eterne nuanțe de gri, să ne detașăm

de aceasta precum un Bacovia. Putem trăi experiența dragostei, a devenirii, a împlinirii, a pierderii, a regăsirii sau chiar a nașterii și morții, putem întâlni iubitul pasional sau copilul “vândut”, rămas “singur pe lume” fără a părăsi interiorul propriei camere. Toate aceste transpuneri și metamorfoze sunt posibile nemijlocit datorită magiei lecturii.

Și nu în ultimul rând, băgați de seamă voi, tinerii societății moderne, lectura înseamnă dezvoltarea abilităților de socializare. Da, știu, nu-mi spuneți, la asta sunteți cei mai buni. Aveți cam o mie de cuvinte pe care le stâlciți în combinații hidoase, fără de sens, fără de conținut, dar într-un mare stil personal. Inconfundabili sunteți căci doar voi aveți a pricepe ce debitați. O lectură constantă, atent aleasă, variată și îndrumată conduce inevitabil la o gândire coerentă, analitică, sintetică, prospectivă, la o capacitate de comunicare nuanțată a propriilor idei, nu doar de preluare imbecilă a unor opinii străine de gândirea proprie, de convingerile personale. Și, nu în cele din urmă, toate acestea înseamnă libertatea de gândire, de exprimare și de acțiune atât de mult râvnite și trâmbițate. Înseamnă depășirea ridicolului situației în care ți se dă dreptul la cuvânt iar tu constăți că buzele îți rămân încleștate sau, cel mult, se mișcă incontrolabil, ca într-un plescăit ce amintește de senectutea călinescianului Costache Giurgiuveanu.

Desigur, teorii moderne, ce susțin autosuficiența, vin cu argumente în favoarea tehnologiei, ucigătorul sentimentelor în opinia mea, care, spune- se, ne-ar pune în postura de consumatori activi ai timpului nostru. Vin și întreb: Care parte a trupului sau minții noastre e activată atunci când poveste, imagine, culoare, sunet, viață, într-un cuvânt, ne sunt oferite de-a gata, fără ca noi măcar să avem timp să ne minunăm de succesiunea secvențelor?

Moda și media își doresc să ne manipuleze dar noi avem dreptul de a visa și de a îndrăzni să fim mai buni decât ele. Să fim, așadar, chiar mai buni decât în visele noastre cele mai îndrăznețe!

TIRHOACA RADU,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Coman Ana

Titlu

M-am dus pe banca din grădină. Stăteam și mă uităm în gol. În stânga un deal, iar în dreapta... Nimic. Încercam să găsesc un răspuns: de ce acel loc a fost lăsat așa. Din fericire aveam o carte cu mine. Am deschis-o încet, cu multă grijă. Soarele făcea paginile să fie luminoase, să transmită o căldură ce reamintea de timpurile apuse.

Acum părea a fi un bec, paginile erau sidefate. Când am privit înspre cer am văzut o corabie ce plutea printre nori. Se mișca lent, dând impresia că era o simplă pasăre care nu se grăbea să ajungă într-un cuib. Apoi, am văzut totul.

Puterea nopții făcea crengile să tresară ușor. Cărarea se șerpua printre copacii acoperiți cu fulgi de timp. Regula vântului făcea lacul să memoreze unda timpului. Bufnițele erau prinse în plasa deasă a aerului. Acestea erau seduse de despărțirea de timp, aveau oasele frânte de libertate. Amintirea zeului vieții trăia în ochii lor precum niște diamante rotunde pierdute în găurile apei.

Imaginea s-a evaporat precum niște aburi ieșiți de nicăieri. În locul ei a venit alta, care era cu totul diferită. Dacă înainte se arata geneza, acum se arăta sfârșitul. Cerul luase foc, era roșu ca sângele. Cratere imense făceau legătura între abis și restul, auzindu-se din vreme în vreme câte o rocă căzând. Era foarte cald, iar aerul, imposibil de respirat. Ne era nicio vietate, niciun copac, nicio plantă, nimic. Stăteam acolo, demoralizat; nici măcar eu nu existăm în acel spațiu ce samana mai mult cu iadul decât cu pământul.

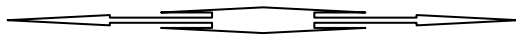
Era o zi de duminică însorită. Aerul răsuna de chiuiturile satenilor care s-au prins în horă. Toată lumea respecta sacralitatea

zilei. Nimeni nu era pe câmp sau în ateliere, chiar dacă era nevoie de acei oameni. Femeile erau îmbrăcate în port popular , cu hote roșii și cu batice cu niște flori multicolore. Bărbații purtau niște ii albe , precum prima zăpadă care prevestea sosirea anotimpului hibernal.

Am revenit în planul realității, având sufletrul atât de obosit. Mă simțeam extenuat de aflarea atâtor lucruri pe care nimeni nu le știa.

Dacă știa cineva rolul întrebărilor trebuia să răspundă atunci. Am pierdut o bucată din propria esență cu fiecare imagine nou apărută.

Apoi, cum timpul, totul se schimbă. Nu mai ești tânăr, nu mai crezi în povești și cuvântul “perfect” nu mai face parte din vocabularul tău. M-am gândit că aș putea aștepta ca viața să devină mai ușoară. Mize mai mici, fără riscuri, mai ușor. Și apoi m-am gândit că poate nu e așa.

ȚACU MATEEA ILINCA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Mocanu Ramona

Cartea vs. Tehnologie

Kate este o adolescentă normală, tipul de fată de 15 ani pe care îl poți întâlni pe coridoarele oricărei școli. Brunetă, destul de înaltă, cu ochi căprui, note bune la aproape toate materiile, îi place să călătorească și să joace teatru... pe scenă, dar bineînțeles ca orice adolescent și în fața părinților săi.

Observă că pe birou apăruse lângă laptop-ul ei o carte, ce diminuează nu era acolo. Pe prima pagină era o urare de la mulți ani cu întârziere de la mătușa ei. „Alt cadou nu putea să îmi ia... Un I-pad ar fi fost mult mai folositor, că tot s-a stricat cel vechi.”, gândi Kate.

Se uită cu dezgust la carte. Nici nu se obosi să citească ce scria pe copertă. I se părea irelevant, fiind complet dezinteresată atât timp cât

nu vedea un ecran. „Paginile acestea de hârtie pline de litere sunt demodate. Nu le mai înțeleg rostul, lumea a evoluat.”

Împinse cartea mai încolo pe birou și se așeză la unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, laptop-ul. Trecuseră ore în șir iar la un moment dat adormi uitându-se la un film.

Se trezi dintr-o dată într-o încăpere care arăta la fel ca propria cameră. O melodie răsună în întreaga cameră, oprindu-se în momentul în care Kate se ridică de pe scaun. O voce călduroasă îi ură bun venit. Kate se uită peste tot să vadă de unde se aude vocea dar nu zări pe nimeni.

– Nu mă poți vedea, scumpo. Unul dintre efectele faptului că sunt invizibilă. Nu te speria, sunt aici să îți schimb modul de viață sau măcar să încerc. Uită-te pe birou și ai să vezi două mere. Alege unul dintre ele. Pe birou era un măr cu o coajă parcă pictată într-un roșu aprins, care te chema să îl mănânci cât mai repede și unul cu o coajă mai gălbejită și zbârcită. Parcă teleghidată, Kate se duse direct spre mărul roșu. Într-o clipă, merele își schimbaseră aspectul, arătându-și interiorul. Cel din mâna lui Kate era foarte stricat, iar cel rămas pe birou arăta proaspăt și zemos.

– Ce înseamnă toate astea?

– Ei bine, laptopul semnifică mărul pe care tu l-ai ales. Te atrage, crezi că îți oferă foarte multe lucruri, dar de fapt dependența de el dăunează grav vieții tale. În schimb, mărul acela ce nu pare apetisant la început, acela este cartea. Cartea nu vă mai atrage, o asociați trecutului, spuneți că lumea a evoluat, iar această sursă de cunoaștere nu mai are valoare în prezent. Kate începu să râdă.

– Am înțeles că tehnologia pe care noi o folosim are pe lângă avantaje și dezavantaje, dar nu îmi dau seama ce beneficii îmi oferă lectura, cartea în sine.

O carte zbură de pe birou direct în mâinile lui Kate. Era cartea de la mătușa ei. La fel ca prima oară când o văzuse, avea aceeași privire de dezgust. Când era pe cale să o deschidă întreaga cameră se

întunecă și se auzi un țuit puternic. Cartea îi căzu din mâini și din lateral se auzi o voce groasă și impunătoare, nu caldă ca până acum:

– Îmi pare rău că întrerup această încercare patetică de a convinge pe cineva să vadă importanța cărții. De fapt, stai, nu îmi pare. Tu vei veni cu mine unde îți e locul, unde e locul întregii tale generații.

Într-o clipă Kate fu trasă printr-un tub, ajungând într-un loc destul de cețos plin de tineri în fața calculatoarelor sau a altor aparate de ultimă generație. Se duse la ei, încercând să-i întrebe ceva dar ei parcă nici nu o observau, parcă era invizibilă. Aveau ochii ațintiți în ecran. „Oare așa sunt și eu în fața laptop-ului?” gândi Kate.

Noua voce spuse:

– Avem un nou membru al lumii noastre. Dar nici atunci nimeni nu își ridică ochii din ecran. Trecuseră câteva ore și veni ora cinei. Dar în loc de tăvile pline cu mâncare, niște femei îmbrăcate în alb pătrunseră în sală cu multe injecții.

– Nu te speria, ai să te obișnuiești cu timpul. Aici noi încercăm să facem noi invenții în domeniul tehnologiei ce necesită mult timp și efort toți făcându-și treaba în fața calculatoarelor. Și pentru a nu pierde timp, mâncarea le este asigurată prin intermediul acestor injecții.

Dintr-o dată, pământul se cutremură, iar oamenii începură să fugă. Kate era foarte panicată și mai avea puțin până să plângă. Se auzeau vuiete puternice și înspăimântătoare. „Vreau acasă sau măcar în lumea aceea plictistoare a cărților” gândi fata. Începu o ploaie care se simțea ca un acid pe piele. Kate reuși să se adăpostească într-o cămăruță dintr-un alt corp. Auzea oameni care încercau să pornească calculatoarele să rezolve asta sau niște aparate ce pot controla fenomenele naturii, dar nimic nu se mai deschidea. Aveau atâta tehnologie acolo în schimb niciuna nu îi putea ajuta, nu le putea salva viața.

Pământul se mai cutremură o dată, Kate izbindu-se tare de un perete al cămăruței. Nu avea unde să se adăpostească toți pentru că nici aparatele de protecție nu mai funcționau. Totul era un haos.

„Credeam că tehnologia poate rezolva orice problemă, dar se pare că m-am înșelat. Mai bine rămâneam în cealaltă lume. Acolo nu exista pericolul să mor, decât poate de plictiseală...” Încerca să facă glume pentru a nu plânge.

Se auzi un zgomot puternic, ca un trăsnet.

– Arde, ia foc totul. Acuși murim arși de vii.

Lumea începu să fugă și la fel vru să facă și Kate, dar atunci se mai cutremură o dată pământul, mai tare decât înainte. De data aceasta, fata căzu pe jos lovindu-se puțin la cap. Peste câteva minute se trezi, simțind că focul se apropie. Se ridică să fugă, dar toate părțile erau incendiate, așa că rămase acolo, știind că va muri. Văzu că lângă ea se afla cartea de la mătușa ei. O deschise pentru a nu se mai concentra pe gândul ce o apăsa și anume că erau ultimele ei clipe în viață. Răsfoind paginile observă că volumul spune povestea ei, despre cum venise de la școală, cum văzuse cartea, cum ajunsese în ambele lumi. „Trebuie să văd cum se sfârșește povestea.” Găsi partea când era înconjurată de foc și văzu că dublura ei din carte găsește în coperta ei o cutiuță ce conține o piatră verde cu o inscripție ciudată, pe care Kate o descifrează ca fiind data din acea zi.

Aruncă piatra în foc, așa cum scria în carte. Ieși o scânteie orbitoare. Focul dispăru, pământul nu se mai cutremura, nu se mai auzeau vuiete, nu mai era haos. Oamenii ce supraviețuiseră se îmbrățișau cu zâmbetul pe buze. Află din carte că dacă vrea să ajungă acasă trebuie să îi convingă pe toți acei oameni să se întoarcă cu ea. Se pricepea la ținut discursuri așa că se duse în fața tuturor celor care acum încercau să repare calculatoarele:

– Haideți acasă. De ce vreți să trăiți în această lume care nu vă poate oferi siguranță și protecție? Unii dintre voi au murit, înconjurați de aceste aparate care credeți că vă pot salva oricând viața. Soluția am găsit-o în carte, fără ea, toți am fi doar o amintire. Vreți să mai trăiți ca niște roboți ce depind de aceste ecrane? Să nu simțiți viața și tot ce oferă ea? Să fiți hrăniți prin niște injecții până când veți ajunge să nu mai funcționați nici voi la fel ca aceste

calculatoare? Să fiți sclavi într-o lume în care voi ar trebui să aveți sclavi?

– Nu o ascultați, nu știe ce vorbește, spuse vocea.

Dar, mulțimea dori să plece acasă cu Kate, iar conform cărții ajunseră toți acasă. Fata se trezi în patul din camera ei, puțin amețită. Nu știa dacă visase sau totul fusese real, dar oricum ar fi fost își schimbase viziunea despre carte.

Nu mai era cea de acum câteva ore, pentru că atât trecuseră. Avea o gândire nouă și modul cum și-o formase era acum secretul ei. Își dădu seama că a disprețuit cartea și a ajuns să idolatrizeze tehnologia. Era timpul să facă o schimbare.

Părinții ei au intrat în cameră și au întrebat-o cum a fost ziua ei.

– Una dintre cele mai frumoase din viața mea. M-am simțit mai liberă ca oricând, liberă să iau o alegere, să fac o schimbare, spuse Kate.

URSE ANDREAS,

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Coman Ana

Amintiri pierdute printre paginile cărților

Trecuseră deja câteva ore bune de când stăteam neclintit în fața cărții al cărui final nu îl înțelesesem încă. Timpul stăte în loc, doar din când în când câte o pasăre mai trecea pe lângă geamul camerei mele întrebându-se ce e cu mine.

Penele negre și lucioase, ciocul ascuțit, capul mic, dar robust, toate acestea îmi aduceau aminte de ceva ireal, ceva imposibil. Nicio frunză nu se mișca în cadrul încremenit, rece, solemn. Poate doar câteva gaze mai îndrăzneau să treacă neobservate pe undeva, prin depărtare, prea mici și prea neînsemnate să fie luate în seamă.

Pe cerul albastru imaculat nu se afla niciun nor. Soarele triumfa, trimitând raze, crezând că pote îmi voi reveni. Aceeași pasăre, aceeași ochi negri mă priveau iarăși cu atenție din spatele geamului. Oare ce dorea să afle? De ce era totul atât de bizar?

Adierea caldă a vântului îndrăzni în cele din urmă să intre pe geamul întredeschis, aducând cu sine gânduri și noi speranțe, speranțe pierdute de-a lungul timpului, amintiri aruncate la întâmplare printre paginile goale ale unei cărți uitate de mult.

Însă, iată că după câteva clipe de așteptare rupte de o tăcere profundă, amețitoare, dintre frunzele verzi, neclintite ale copacilor, doi ochi rotunzi își făcură apariția, făcându-mă să mă regăsesc. Nu știu ce ar fi putut fi, dar acei ochi mici și rotunzi mă făcuseră să-mi dau seamă ce se întâmplase în tot acest timp, de-a lungul minutelor pierdute uitându-mă în gol.

Totuși, chiar și după ce mi-am revenit, nu constatasem faptul că tot ce era scris în acea carte ciudata, bizară, dispăruse. Coperta mare, roșie cu inscripții solare era singurul martor a ceea ce fusese cartea înainte. Titlul încă rămăsese, scris mare, cu litere aurii inconfundabile. Totul devenise un mister.

Ridicându-mi privirea din paginile îngălbenite, rupte și atât de vechi, am remarcat un detaliu esențial, ceva ce nu văzusem până atunci. Aceeași pasăre, aceleași pene negre și lucioase, același cioc ascuțit, dar de data aceasta totul era relevant. În ciocul său ținea o bucată mică de hârtie ruptă, pe care scria ceva cu litere mici.

Am încercat să citesc mesajul de pe biletul dubios, dar la cea mai mică mișcare a mea, pasărea și-a luat zborul, printre petalele de amintiri.

Printre paginile unei cărți

Citeam această carte fără a mă putea opri. Oare ce era atât de interesant în aventura unor doi prieteni nedespărțiți? O simplă prietenie, o simplă întâlnire, cu valențe eterne de uimire...

Mergeam prin lumea trecătoare. Paginile nescrise ale cărții se metamorfozau, una câte una, în sfere strălucitoare de culoare. Razele portocalii ale soarelui, care apunea încet-încet, fără ca nimeni să-și dea seama, își pierdeau intensitatea, făcând totul să pară atât de bizar, atât de întunecat. Noaptea învăluisse marea de gânduri răzlețe, multitudinea de emoții, de sentimente, de griji...

Am dat pagina și, dintr-o dată, totul dispăruse. În locul aceluia cer întunecat și ciudat apăruseră holde întinse de gânduri de bucurie. Unele se desprindeau din când în când, transformându-se în particule microscopice ce străfulgerau stratul dens de frunze maronii, dând mai departe vestea plecării.

Un fulger scânteietor luminează dintr-o dată întreg peisajul, fiecare fir de iarbă, fiecare gând de-al meu. Furtuna continuă.

Dezamăgit, am dat iarăși pagina, regăsind alte emoții, alte visuri și alte peisaje bizare, adunate sau despărțite unul de celălalt.

VASILATII VALENTINA,

Școala Gimnazială „Radu cel Mare”, Târgoviște, Dâmbovița, clasa a V-a,
Prof. coord. Dinuță Carmen-Elena

Cartea dintre lumi

fragment

Capitolul 1

Unde totul începe...

Între lumi există multe viduri. Între viduri există sute de lumi. Nu mă crezi, nu? Aceste viduri fac trecerea dintre lumi, dar sunt greu de trecut. Unii pot rămâne închiși în aceste viduri mult timp, poate pentru totdeauna, trăind în ambele locuri. Pentru un exemplu, fantomele. Când mor, spiritele trebuie să călătorească dintr-un

Univers în altul până găsesc Lumea Morților , ceea ce este destul de greu. Cel mai greu vid de traversat este cel care trece chiar prin Universul nostru .De aceea majoritatea fantomelor sunt la noi .

Ei bine,a cum că știi TVU (Teoria Vidurilor Universale) putem începe povestirea. Dar te avertizez! Numai simplul fapt că știi TVU poate aduce schimbări radicale!

Pentru început, mă numesc Alice și prefer compania cărților în locul oamenilor...Totul a început când am descoperit biblioteca școlii. Am reușit, (destul de greu) să împrumut cărțile vineri – luni și în timpul săptămânii.

Aceste cărți sunt noi, rare și foarte populare, în afară de Manual. Manualul acesta nu este orice tip de manual. Vechi și gros, coperta desprinzându-se la cea mai ușoară atingere. Ciudat era, însă, conținutul. Literele, în mod clar, nu aparțineau epocii contemporane, dar prea caligrafice pentru preistorică, antică sau chiar modernă. Nu era în niciuna din limbile cunoscute, după părera profesorilor. Mai rămânea doar să fie un cod secret sau un manuscris foarte prețios al unui mare scriitor... sau, mai simplu, un jurnal uitat pe rafturile prea prăfuite ale bibliotecii. Hmmm...

Deci pentru că nimeni nu-și amintește de această carte, eu sunt prima și singura care a descoperit-o, iar cartea este pur și simplu nefolositoare(dat fiind că nu poate fi descifrată) Manualul îmi revine, conform regulilor bibliotecii...mie.

Am lăsat baltă toate presupunerile și n-am mai deschis cartea decât acasă, în patul meu moale și confortabil. Am început studiul noii cărți. Atunci am descoperit secretul literelor.

Ați privit vreodată unul din acele desene, formate din sute de puncte care formează, de fapt, un peisaj sau o imagine? Ei bine,...așa am aflat ce conține cartea de care mulți profesori s-au împiedicat.

Era Manualul de Științe Extra – Universale și Teorii Nucleare de Fizionomie Inter – Vidală. Tipic științific. Sinceră să fiu, n-am înțeles mai nimic . Deci, deși a trebuit să am un dicționar veșnic lângă mine, (ce înseamnă „centrifugă”?) am citit toată cartea. Dar

cartea aceea m-a împiedicat pe mine să nu fiu ceea ce doream să fiu:
- normală.

Capitolul 2 ... **Încep și necazurile**

Primele câteva săptămâni au fost liniștite. Poate *prea* liniștite. Și atunci, fix luna din începutul celei de-a treia săptămâni, de când descoperisem Manualul ȘEU și TNFI, (prea multe litere!) a început dezastrul prin tonul scăzut al prezentatoarei știrilor de la ora șapte și cinci minute p.m., care anunța o nouă catastrofă:

– Un val imens, prin presiunea imensă și anormală, chiar și pentru o mare agitată, a inundat din plin malurile Mării Negre. Locuitorii au fost evacuați de urgență. Președintele țării a promis să plătească toate pagubele produse de valul de tip Tsunami, acestea ajungând la valori colosale...

Tsunami? În Marea Neagră? De când?

La numai o zi de la zguduitorul fenomen, a început să se adeverească una dintre Teorii: - „Când un obiect din altă lume este transferat într-o lume paralelă, în funcție de dimensiunea sa, poate atrage cele două lumi.

Conform Teoriei Universale despre obiecte transferate, mai există și un caz foarte rar, în care obiectul poate fi vrăjit, făcând lumea în care a fost teleportat să se schimbe până când cele două lumi devin perfect identice...”

Iată cum s-a întâmplat:

Când am început să discut cu colega mea, am avut straniul sentiment că nu era ea. În general, ea este o fată puțin durdulie, adordabilă, dar foarte serioasă.

Iar acum...:

– Bună, Dari! Ce mai faci? Și cu o viteză uluitoare, am primit cel mai lung răspuns pe care îl primisem vreodată de la ea:

– Bine, tu? Oh, Dumnezeu! Știi că Sabina și-a luat un câine? Este un câine-lup! Și am văzut pe YouTube un filmuleț postat de fratele lui Mihai, în timp ce cânta un solo! Să fi văzut cum dansa cu mătura! Ha, ha!

– Dari, ești bine?

– ...și atunci când...ai văzut?

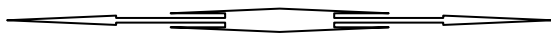
– Daria?! Ce-i cu tine? Până acum mi-ai spus numai noutăți și bârfe!

– Și?

– ...cine ești?

– O, las-o baltă! Ești imposibilă! Lasă-mă-n pace!

Poate vouă vă pare normal, dar eu nu cu asta m-am obișnuit. Este la fel de ciudat ca Tsunami-ul din Marea Neagră...

VASILIU IOANA-ROXANA,
Școala Gimnazială „Al.I. Cuza”, Bacău, clasa a VIII-a,
Prof. coord. Manolachi Ionela

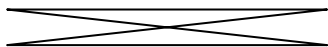
S-a conceput o carte

Ispitit de idei geniale,
Un gând năstrușnic îi apare
Și, înfiorat de amintirea unui nou început,
Se lasă dus, pe aripile imaginației pierdut...
Ușor, ușor pășește timid cu penița pe paginile albe
Și, îndrumat de zâne mici și dalbe,
Își croiește drum printre cuvinte deșarte.
Ajunge încet pe poteci de păduri vrăjite,
Pe creste de munți cu flori înflorite,
Pe dealuri cu spiriduși și fantasme,

Pe lângă lacuri lângă nimfe venite din basme...
Și așa, tot mergând agale,
Naratorului tot îi ieșeau în cale
Ființe din imaginația sa bogată
Pe care nimeni nu le-a mai văzut vreodată,
Căci el, în îmbătarea sa de cuvinte,
Într-un colț uitat de minte,
Și-a creat o lume aparte
Ascunsă cu măiestrie într-o carte.

Cartea

Picături plătând de cerneală
cad ușor pe paginile albe.
În licărul monoton al clipelor
curge într-o albie îngustă
râul timid de cuvinte...
Pe paginile albe de odinioară
prind contur frazele închegate în capitole,
iar în amalgamul de înțelesuri
se înfiripă o urmă de dramă.
Acesteia îi urmează o undă de umor
și o clipă de fantezie pentru a ne pune mintea la încercare,
pe când curajul ne este testat de aventură.
Printre razele de glorie se strecoară umbre ale eșecului,
iar în negura imaginației se formează o capsulă a timpului...
O carte...

Vădăvoiu Elena-Carina,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Mocanu Ramona

Numismatica

– Malta e a lor acum! spuse preotul Inocențiu, cu mâinile în mânecile largi ale veșmântului clerical. Lupte, vitejii, oameni salvați! Prostii! Numai aberații și calomnii!

– Fie-ți gura veștejită! Ordinul Ioaniților, părinte, este o îngrupare ce va rămâne veșnic în istoria lumii! Că, ferească Domnul, își făcu cruce, deja este zbuciumată.

– Ce știi tu despre veșnicie, episcop...?

Vocile preotului Inocențiu și ale episcopului Frederic Lucas răsunau în sala grandioasă a bisericii San Giovanni in Laterano, din Roma anilor 1523, în care aceștia mergeau agale. Statuile fade de lângă inscripțiile precum "Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam Meam" (*Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea.*), îi privesc cu ochii lor de marmură. Ordinul Ioaniților primise Malta, de la marile puteri ale lumii, subiect în jurul căreia se desfășura discuția celor doi clerici. Afară, străzile nămolose erau împânzite de oameni săraci, nobilimea fiind transportată în trăsurile cu motive florale, mătăsuri și cai puternici, departe de glodul, bolile și nesiguranța străzilor Romei.

– Știu cât să-ți spun că muntele, ca și steaua, sunt indivizi și sunt supuși pieirii. Omul, ei, Omul, părinte, poate atinge veșnicia prin faptele sale! Și Domnul Dumnezeu nostru îmi este martor!

– Cum o fi! Amin! Măine suntem escortați la Vatican, la papa Adrian, zise preotul Inocențiu.

Își termină rugăciunile și se afundă în plapumele albe. Trecu în lumea viselor cu șerpi și dragoni cu solzi zburliți. În ale sale vise, se

strecură un înger, care îl conduse într-o cetate în ruine, pe un hol semiobscur, unde ființa divină era singură lumină de acolo. Îngerul îl îndemnă cu mâna, să înainteze după el, iar când ajunseseră în capătul culoarului, dădu de o ușă imensă, de stejar, pe care erau încrustate smaralde și giuvaieruri prețioase. Deasupra intrării, străjuiau doi gorgoni de piatră, cu dinți ascuțiți. Împinse ușa cu sfială, iar mare i-a fost mirarea să afle că în mijlocul ei se afla o carte mare, din care ieșeau culori, fascicule de lumină și șoapte, pe care Episcopul le auzea foarte clar. Spuneau „Aleph”, „Numismantica”, „Aleph”, „Numismantica”, „Aleph”, „Atinge-mă dacă poți”, „Uite-te dacă poți”, „A înțelege nu poți” și le repetau din nou și din nou. Episcopul atinse coperta cărții și simți o căldură plăcută, după care începu să-l ardă pe braț, ajungând la obraz.

Imediat, se trezi și realizează coșmarul în care se afla. Totul în jur era cuprins în flăcări, iar patul începu să ardă ca un buștean. Își reveni cu greu din visul amețitor și, buimăcit, se aruncă pe geam, căzând pe noroiul rece.

Toata casa îi era cuprinsă de flăcări, iar câțiva oameni se adunară să arunce cu găleți de apă peste focul care lua cu asalt totul în calea sa. Episcopul se târă pe jos, iar câțiva oameni l-au ajutat să stea pe picioare.

– Doamne, apără-ne! se căiau femeile terifiate și trezite din somn.

Episcopul se îi lăsă pe oameni la casa sa, să stingă focul. Se uită la braț. Îi era ars pe jumătate. Oamenii încercară să îl ajute, dar nu acceptă. Totul i se păru străin: casa, cei din jur, strada, până și propria ființă. Nu mai înțelegea nimic, nu i se mai părea cunoscut. Singurul lucru pe care îl știa era acel vis, în care îngerul îl ghidase către acea carte, iar vocile îi pătrunseseră în cap. Merse pe străzile întunecate, încercând să găsească orbește biserica San Giovanni in Laterano. Mâna îi ardea, coapsele îi obosiseră, cuvintele îi răsunau în cap, iar pleoapele i se închideau.

Ajunse în final la ușa bisericii, în care începu să bată. După câteva minute, apărură preotul Inocențiu în prag, cu o lumânare în mână.

– Vai, Episcopoe!

Preotul îl conduse rapid într-o odaie și îi pansă rana. Încerca să scoată informații despre incident de la Episcop, dar acesta nu era prezent. Prezentul lui devenise visul. A doua zi, episcopul se trezi într-un pat străin, într-o încăpere luminată de focul din mijloc. Realiză că este în biserica San Giovanni, se ridică pe picioare și își luă hainele bisericești. Ieși pe holul rece al bisericii. (...)

Drumul până la Vatican fusese tăcut. Episcopul era cuprins de gânduri, iar preotul își făcea griji pentru el. La sosire, reprezentanții ai Parohiei îi întâmpinară în piazzetta superbului Vatican. Înăuntru, papa Adrian, capul ierarhiei, îi aștepta cu ochi îngrijorați.

– Aceasta a fost o viziune, episcopoe. Cu siguranță o prezicere. Ce ai văzut tu acolo, se va întâmpla! Cât despre cuvântul pe care îl auzai, „Aleph”, legenda spune ca este punctul ce conține toate punctele din lume. Pe scurt, Universul. E posibil, totuși, ca acea carte să aibă Aleph-ul...? încheie gânditor Papa.

Seara, episcopul se duse foarte gânditor la culcare. Nu avea conștiința împăcată, iar visul îl bântuia. Devenise prizonierul propriului său vis. Se trezi în miez de noapte, își împachetă lucrurile și plecă. A doua zi în zori, preotul bătu la ușa episcopului, iar când intră se albi la față și strigă după ajutor. Patul era gol, iar lucrurile strânse. Ajuns la fața locului, Papa Adrian spuse, ca pentru sine, terifiat:

– Aleph...

Episcopul Frederic Lucas mergea la pas, în plină zi, oprindu-se din când în când pentru indicații de la vreun om de-al locului. Cu desaga în spate, inima plină de dragoste și speranță, iar mintea ocupată de gândul visului revelator, se îndrepta către ruinele orașului Pompei. Nu știa ce-l ghida acolo, dar instinctul era harta sa. Era obosit, stors de puteri, iar mâna arsă îi cauza dureri.

Iar acea carte... O misterioasă carte învelită în piele maro, cu gravații pe ea, conținea punctul cu toate punctele în el. Cartea era un purtător, singurul purtător și stăpân al aceluiași punct, al Universului. Cartea aceea nu numai că era un obiect sacru, precum Biblia, dar depășea toate limitele existente, conținea deopotrivă și josul și înaltul, moartea și viața, răul și binele. Dacă cartea este un labirint, acea carte era labirintul suprem.

Peste zile și nopți de cutreierat munți, dealuri și podișuri, ajunse în final în Pompei, orașul mistuit de lava Vezuviului. Totul era pustiu, nicio țipenie de om nu frecventa cetatea moartă. Vântul șuiera printre roci, basilici distruse și case arse. Ciudat lucru, deodată avu un sentiment de déjà vu și se gândi la casa sa, care fusese și ea arsă. Fusese un semn, o chemare, o aluzie sau Providența intervenise în linia destinului său, pentru a-l aduce acolo?

Mergera torturat de gândul visului și încerca să deslușească cât mai multe detalii din el, lăsându-se ghidat de sentimente.

Cu cât făcea un pas, cu atât se simțea mai aproape de carte, mai aproape de adevăr. Cu genunchii juliți, coatele zgâriate, fața sângerându-i și ochii involburați, intră în domul părăsit, printre cadavre prinse în lava pietrificată. Începu să audă vocile misterioase care îl îndemnau să vină după ele. Pășea pe holurile reci, macabre, fiind luminate rar de câte o rază venită prin crăpăturile cauzate de cutremurele ucigătoare. Dacă fusese înainte viață acolo, nu mai era nimic. Totul era nemișcat, mut și fără vlagă. Vocile erau singurele care animau peisajul, dându-i curaj Episcopului Frederic Lucas să înainteze. Pene de înger cădeau din tavan, printre lumina blândă.

Episcopul păși. Respirația i se îngreună, vocile deveniră mai asurzitoare, iar în jur apăruse un nou sunet: sunetul propriei inimi. Din mâini, din picioare, îi curgea sânge, iar pe tâmpile i se prelingeau sudori fierbinți. Se uită la palmele sale, a căror piele se zbârcea odată cu înaintarea pe hol, pielea de pe față făcu riduri, iar până la capăt, părul i se încărungi. De fapt, trecuse prin toate stagiile vieții, numai din câțiva pași, pe holul blestemat. Lacrimile îi dădură, dar, cu visul

său în minte și misunea sa obsesivă, deschise ușa deasupra căruia străjuiau doi gorgoni.

În camera cea cu cortine roșii la ferestre, sălășluia Cartea Numismatica care radia de lumină orbitoare, într-o aură divină.

Episcopul își acoperi privirea și, cu ochii mijiiți se apropie de carte. Acum, strigăte asurzitoare se auzeau în jur: „Aleph”, „Numistantica”, „Aleph”, „Numismatica”, „Aleph”, „Atinge-mă dacă poți”, „Uite-te dacă poți”, „A înțelege nu poți”, „Aleph”, „Numistantica”, „Aleph”, „Numismatica”, „Aleph”, „Atinge-mă dacă poți”, „Uite-te dacă poți”, „A înțelege nu poți”! Vocile veneau din carte, iar ritmul cuvintelor crescuse. Episcopul se străduia să își păstreze cumpătul, dar era aproape de nebunie. Totul se mișca prea repede, se auzea prea repede, inima pompa prea repede.

În fanatismul lui, atinse Numismatica. La contactul degetului său cu coperta din piei maro, cartea se deschise violent, iar paginile se mișcau în stânga și dreapta, amețitoare.

– Gataaa! strigă Episcopul Frederic îngrozit.

Cartea se opri la o pagină. El stătea în genunchi, lângă ea și privi către pagina indicată. În fața sa, se afla tot ce voia și nu voia, tot ce era și nu era, toate necunoscutele și cunoscutele lumii. Pe acea pagină, se afla Aleph-ul, în care era tot Universul observabil și neobservabil, cu toate ființele sale, toate formele sale, toate lumile sale, toate dimensiunile, toate cunoștințele.

Prin fața sa, în acel punct, se mișcau încontinuu imagini, la fiecare milisecundă. Imaginile nu erau perceptibile de ochi, nici de dimensiunea sufletească în care Omul se află. Ele erau mai presus de micul om de pe Terra, mai presus de condiția sa.

Episcopul nu îi rezistă puterii mari a cărții, a Aleph-ului și se prăbuși pe podeaua încăperii, cu părul alb și ochii tulburi. Moartea îl ajunse din urmă, condusă de el însuși la el. Episcopul Frederic Lucas fusese cuprins de dorința de a avea totul și a ajuns prin a nu mai avea nimic.

VOINEA ELIZA MARIA,

Colegiul Național „Carol I”, Craiova, Dolj, clasa a XII-a,
Prof. coord. Dinu Maria

Gravuri în cotoare

Paginile tremurau
în colțurile arse
călcate de ferigi flămânde
se scurgeau termitetele
cărții
Din măduva coloanei
de tarot
atârând de picioarele mesei
cerneala întărită pe dinți
pe gingiile foilor
scrijelite cu rădăcini

Exterior-Interior

Am închis
un ochi în spațiile din rând
să văd mai bine
Nebuloasele din Galaxie
Coconii de celuloză
își dau hainele jos
în papirusuri de molii
prăfuite de cerneluri
îmi scriu în venele din palmă
nume din vechile insule
pieptănate cu limba
încrustate în tăblițele intestinale

Pagini siameze

Din soba plexului solar
am întins paginile topite
peste pâine cu ghimbir
ca feliile de avocado
din cavitățile mușchiului sângieru
Trasam hărți cu unghiile ascuțite în canini
mergeam legați de glezne
pe bordurile tipărite de mașini
de scris pe buzele cotoarelor
Gâdilați în tălpi
lipicioase de inocență
cu capul în iarbă
deschideam o carte și recitam din alta

Postfață

În cartea cortexului tău
gravasei ziua când
Împingeam în pistil
urme de tuberculi
cu degetele descoperite
rămași Lângă scoarța copacului
capete scorjite
erau încă în călătoria temporală
senzorial nu există mașina
Timpului rămas îi dăm foc
Trei pete de incantații
Pe gâtul transpirat
dinții nu o să-ți mai cânte numele
în locul compresat de mirosul
paginilor volatile

ZAFIU BRIANA,

Școala Gimnazială „Miron Costin ”, Bacău, clasa a V-a,
Prof. coord. Mereacre Liliana

Prietena mea, cartea

Deschid o carte,
Și parcă-i fermecată,
Ea mă-ndrumă și mă-nvață,
Cum să mă descurc în viață.

Mă poartă pe aripi de vis,
Cu flori albe de cais,
Personaje minunate,
Ies din pagini colorate,

Te îndeamnă să citești,
Sufletul să ți-l hrănești.

Cartea copiilor

Chiar dacă-i un lucru mic,
Și pentru unii nu-i nimic,
Pentru cei micuți copii,
Este darul de a ști!

Printre litere și cifre,
Ei șotron se joacă,
Și băieți și fete,
Se ceartă și se-mpacă.

ZETU DANA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Stanciu Florentina

Bun venit

Ca un pian încordat de fiorul creației
La fel vreau ca arta mea să lovească
În pereții groși ai sufletului
Uneori cititorul e prea bătrân ca să mă creadă
Sau prea tânăr să mă înțeleagă

Fie ca muzica versurilor mele
Să se infiltreze în voi ca refren al existenței!

Centru

Dacă aș avea o constelație
Pentru fiecare zeu căzut
Aș avea un puzzle
Al vieții și al morții
Aș avea un cer sfâșiat lipsit de centru
Care așteaptă completarea cu adevăratul înțeles al vieții
Tot ce pot să ofer e un cuvânt
„Și la început a fost Cuvântul”,
Sacrificiul zeilor nu e niciodată inutil
Nu doar moartea în sine evocă eroism
Ci și rezonanța cuvântului

LIMBI STRĂINE

- *ENGLEZĂ*
- *FRANCEZĂ*
- *ITALIANĂ*
- *SPANIOLĂ*
- *GERMANĂ*

LIMBA ENGLEZĂ

ANDREESCU CRISTIANA LAVINIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VII-a,
Prof. coord. Covaci Ramona

The Brightness of Books

When the sun can't shine
And the moon can't smile
If you want to change something
You should try,
But what or why...

Books open you a door
A door to be happy, to know
To understand your neighbour,
Your feelings and the world.

“A book is the most useful tool
And it makes you special because
Its brightness is wonderful.
And... if you really try
You'll find out
You cannot die”... BOOKY said.

CES ANDREI,

Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun”, Vaduri, Neamț, clasa a VIII-a
Prof. coord. Andronache Simona

The books

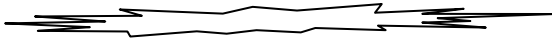
The books are made from fantasy
Some full of science, like chemistry
Knights, kings and dragons fighting
Good versus evil, a legendary clashing.

They`re made for kids of all ages,
They`re made for adults` knowledge.
They remain there for eternity to inform
As the time`s passing through the ages` door.

Dear book

Would you open my eyes?
Would you take me by the hand?
Take me to another world
Where I can see your true shine

Dear book, would you take me to another world
To see what I can`t see in the real world,
Somewhere far, far away with dungeons and knights
Dragons and fairies flying through the blue sky?

DAN GEORGE COSMIN,

Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun”, Vaduri, Neamț, clasa a VIII-a
Prof. coord. Andronache Simona

Read and count

A knight in shiny armour
For his armour to recover
He goes to Mister Smith
The only available blacksmith

Without knowing to count
He paid more than he did
So he taught his kid
To read and count

Knowledge

May the trees be cut
And the ink wasted
For the leather to be put
Our knowledge roasted

They easily burn
While the people run
The fire starts spreading
Human history... was fading

DÎRȚU IRINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, clasa a IX-a, Bacău,

Prof. coord. Codreanu Teona

The infinite book

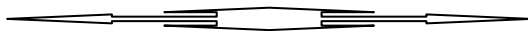
One day, while walking to school I saw a weird little old man selling books in the centre of the town. It seemed odd to me that he was selling books at such an early hour. Getting closer to him I could see him fixating me with his eyes. After passing the old man I could hear someone calling my name, but I didn't bother to turn around thinking that it might have been a coincidence. A few seconds later I could feel a cold hand on my shoulder. I turned my head frightened and I could see the book seller looking at me with a wide smile on his face. He told me that he had just the perfect book for me, he somehow knew that I love reading which made the situation even stranger. I told him that I wasn't interested and continued walking. (...)

Right before I left he handed me the book and told me to take a look at it and simply think about a book I'd like to read. I thought about "The diary of Anne Frank" and it appeared in my hands. I couldn't believe my eyes, I thought that maybe it was a coincidence.

He told me that it was for free, that he was that book's guardian but he was getting old and had to find another person who seemed able to handle it. He chose me, I can't understand why he did that but he did it. I suddenly felt really special, I didn't know what to say about this deal, it was too good to be real. I wanted to make sure that it wasn't a scam so I started questioning the book seller. He told me that when he was a little bit older than me a woman came to him and handed him the book telling him that he'll know what to do with it.

He didn't want to accept it, but the woman disappeared so he was

left with the book, curious about what it contained he opened it. The pages were empty. He couldn't understand why that woman gave him an empty book and then disappeared, but he took it home anyway thinking that he could use it as a diary. He started confessing in the weird book and at one point mentioned a book he would like to read and to his surprise, the pages turned by themselves and the title of that novel appeared as he turned the sheets he discovered that the whole novel was written on them, he was amazed and started searching for answers about the interesting gift he received.

GHINEA IOANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, clasa a IX-a, Bacău,
Prof. coord. Jugariu Oana, Covaci Ramona

There is no reason

There comes a time in everyone's life when everything you have does not matter anymore, when everything that happens does not make sense and you start wondering: “Will it ever make sense again?” That is exactly what is happening and it seems to me that there is no future after today. So what am I going to do? I guess I am going to write a book. At least that is what my psychologist told me to do. She asked me whether I would like to do this and I accepted. So, let's start with the beginning. (...)

Until now, I have never had the courage to write about this. I was afraid that I would be criticised, or that my book would be a failure. I can admit that my psychologist did a great job and I want to thank her for helping me get through this. So as I was saying, this book is going to be... All I can see is a black hole followed by a blurred vision of what seems to be the intensive care room. The questions start to come and all I can think of is if all I did was a dream caused

by anesthesia or it was all I could remember before the surgery. I am so confused that I don't know what the surgery was for. After a couple of hours all the memories are back and I realise that all of those ideas were just a dream and, what is stranger, is that people usually don't remember what they 'live' under anesthesia, but I can. Maybe this was given to me so that I can make my life a better one, one in which I can be whatever I want. (...)

With every book that I read, a new life is given to me. I could see all the world, even places that don't exist, through the author's eyes.

Every character had a different personality and I could learn from their mistakes and, better, from their winnings. I learned the difference between wrong and right and the most important every book has given me more knowledge. So now, it is my turn to write a smart book so that people could learn from all my mistakes and next time when they find themselves in a similar situation they will have the answer, they will know what to do. (...)

GRIGORE ANA MARIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Gălbează Alis

Wings

Character 3: All I wish is to have an enormous library with outstanding books and authors.

Character 2: You can also discover your exquisite abilities, even though you think that you do not have ones.

Character 4 (quite interested in the subject, drinking some English tea): You made me so curious that I will have to read a book. It is unbelievable how you can arouse people to read.

silence

Character 4: I would like to read a book where I can find both fascinating and touching stories.

Character 2: You will see that no matter what, you will feel in love with the excellent, terrible, awful, dreadful or even dramatic characters.

Character 3: I think that every human being is a character in his own book. But, we are the only ones who can decide which type of character we are.

Character 2: And we also can decide which other characters are allowed to enter in our outstanding story.

Character 4: We can also elect which beginning and ending can our story have.

Character 1: Do you think that a simple book can decide your life, could you even compare your life with a book?

Character 3 (smiling): Of course!

Character 2 (with a huge smile on his face, proud that another victim will become addicted to books): Believe me, as Stephen King once said: "Books are a uniquely portable magic which offer wings."

HARTMAN THEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, clasa a XII-a, Bacău,
Prof. coord. Gălbează Alis

The Reading Disorder

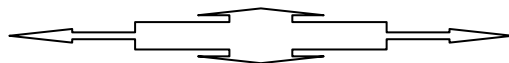
Could a simple line written black on white be as sharp as a sword? Thoughts were mercilessly flooding her mind- flashbacks, portraits, a strand of rebellious hair, the glimpse of a smile, the elaborate wire his mind wove. It could make her weep, it could make

her scream, it could make her laugh uncontrollably. At times, she was startled by his utter beauty, the way in which the dark depths of his mind would come to light as revelations. She just understood him.

The loss of him seemed beyond pain. ‘However that would feel’. In a way, it seemed beyond reality. ‘What is death?’ she asked herself like a six-year-old, feeling hollow and simultaneously about to burst. The shock felt material, it felt like an explosion, like the sky opening for what was about to become a hurricane. ‘He can’t be dead. Not after all we’ve been through. It can’t be all over.’

Except for the fact that it could. The last page of the book was damp with the tears she had no idea she was welling. The leading man- her leading man- had just suffered the most gruesome of deaths: betrayed by his so-called allies, stabbed just like Caesar. ‘Even you, Brutus?’ The answer to this question came with all the remorse in the world. Every single fibre roared to the sky, as if asking God himself why he cut the feeble string of life the book brought. It just felt unbelievably painful.

Grace was unable to count how many times she was crushed or terribly disappointed or exhilarated or ecstatic because of a book. Above all, the paradox of the entire phenomenon was that the duration or the intensity of those feelings would not alleviate. Neither with time, nor with the experience of over 10 years of reading. (...)

MIHALACHE PĂTRĂȘCAN ALMA JUSTINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VII-a,
Prof. coord. Covaci Ramona

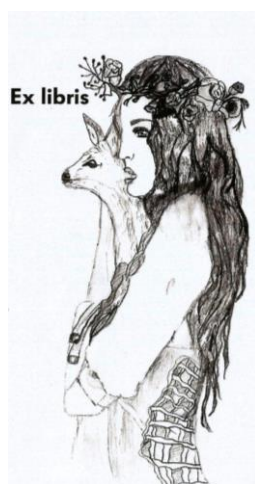
A Princess Story

A long time ago, but not that long, in a beautiful castle, in a beautiful kingdom, there was a girl, with blonde long hair and lots of pink dresses. She was the princess of Kindness Kingdom. Don't be fooled by the name, it's an antique kingdom, it's not that kind, but not that evil, it's a perfectly normal human kingdom.

“Elisabeth, stand upright!”, ”Do not go outside wearing that dress, you wore it last year in September too!”, “Elisabeth, princess do not wear jeans!”, ”Elisabeth, you are a princess, ACT like one!”.

This is my life... my odd princess life. My mom is, practical my natural reverse. She is the most elegant, stylish and polished queen in the past 100 years! I mean she probably forgot how is to be a-14 years-old girl! First I am a teenager, only then a princess!!! That's my motto, but my mom hates it... what a surprise!!!! And I have to say something... she is the blonde princess with pink dresses.... I have dark medium hair with blue locks and jeans and T-shirts with funny messages. And I am perfectly normal!

Since I was at my fancy-princess school in my black jeans and my blue T-shirt, she was SO angry, I mean SO angry that she moved me to a normal state school. I finally became normal! Except nobody knew who I was because, one thing that my mom did in my royalty career, I didn't appear on TV shows or magazines or any like that....

Everything was going amazing until something strange happened....
(just like every story) (...)

It didn't take too long, three days were enough and we went to school. The only different thing, I was famous! I mean, no more free seats at my "losers' table" and no more boring brakes! I feel a little happy, but now I know how it is to be surrounded by fake people... at least I have two friends that I can count on if some losers want to kidnap us to find out some history-secrets!

MOȘAC FREDERIC ȘTEFĂNEL,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a XII-a,

Prof. coord. Frânculescu Cristina

Emotions Through Pages

Have you ever felt as if a part of yourself could leave your body, your spirit, without you even knowing it was there? The magic feeling of utter liberation of soul and mind through a handwriting? Nothing comes closer to opening a new life and experiencing the long road of ups and downs, clinging on the thread of Death itself, but saving yourself in the hands of tranquility. Serenity, such a bliss!, yet for many a disadvantage, eternal peace must be a burden, because without a little adrenaline you might go insane. Tone it down, feel the pain of losing someone dear, it hurts more than a knife in the back, revenge and anger overwhelms your mind, you can't see straight, yet you walk forward not knowing which the way to go is.

Calm down, look around, you feel only loneliness and sorrow, nothing can change that. You have got your sweet revenge, but that doesn't make you feel better, does it? You return "home", take a break, you feel that empty spot and return to your agony. Suddenly

you see and feel someone with your anguish, happiness fills your heart and forget everything. Now let's close the covers of that life, wasn't it beautiful? You perceived every emotion a human can, without your own life. You may want to start with another one, just to see and feel that rush again. Until then, stay awake and listen. (...)

Gather around, hear my tale, the very tale about the Reader and his Way. Don't you think it is strange hearing about reading and reading about hearing? A battle of great times, leading to our time and life. You should feel honored to hear this tale, now stay quiet and heed these words. There was once a boy, who nobody knew around, leading alone in a world of friendships and woes. His life was dark and cruel, until he found Something pretty and soothe. He took it and made it his Friend. Now, you might ask what That was. Well, let me tell you their story. (...)

And now I am asking you: are you intrigued? If yes, grab a book and start fighting for and saving what you love. Keeping your imagination down can kill your hopes, as well. So, I am asking you: are you ready for an adventure, the very adventure of Reading?

NASTAC ANDA ANDREEA,

Colegiul Național „Gheorghe Asachi”, clasa a X-a, Piatra Neamț,
Prof. coord. Andronache Simona

Eternal books

Under the blanket of dust,
Eternal books are hidden
And anxiously waiting to be touched
By hand of an inveterate reader

Follow the suspense and let peace between you
Just you and the book, an endless sea

Ocean of words, sprinkled harmony
Ideal ambience for an untold story

Subtly envelop you in magic,
The climax of living intensely
You find yourself in every word
What causes you little creeps,
Impatience but also delight

The center

The book is the center of our thinking
Explore, examine, taste every word of it
We never wonder how complex this is
And also enjoyable.
We read for ourselves, not for anyone else
We lose between the lines, seized by harmony
We dreamed to be a part of them
It's real, fantastic, fascinating
How easy it's to confuse us with reading.

NEDERIȚĂ VASILE,

Colegiul Național „Gh. Asachi”, Piatra Neamț, Neamț, clasa a IX-a,
Prof. coord. Andronache Simona

Paper Worlds

“Books give a soul to the universe, wings to the mind, flight to the imagination, and life to everything”. Books 'outer layer could be made of everything. From artificial skin to expensive ornamental materials that could make its cover more eye catchy to potential readers who still “judge a book by its cover”. The inner layer... just some written pages with a certain smell that all the bookworms are in

love with and hundreds of thousands of characters with a dead black color all through the pages, till the end. It is amazing how a book works. (...)

Maybe books are holding dreams and wishes buried down in the plot that we deeply want but are too afraid to make them happen. Being afraid of others' opinions we created books where we could hold our thoughts and feelings, dreams and fears, happiness and sadness locked from strangers' eyes. Holding a little compacted universe which you or someone else made is making you always feel safe , even though some people prefer to escape from reality in books because an author always makes a happy ever after in the ending , but in real life it is different for them .They are afraid of not knowing, they are afraid of surprises and suddenness. This is why they decide to escape in books. (...)

At the end of it, when you close it after reading the last page and some author's last words your soul is filled with regret because you know it is already the time to say goodbye. When the book closes it may seem like a dead one, with less colors and interest it had when you looked at it the first time. It is all because you gained all that the book itself was holding. Every character, every drop of feelings, every desire, unsaid words, sorrow, happiness, world pieces, every scene, every vision and everything that had you to read this book further. (...)

I love books, even if I do not read a lot. I like their handy shape. I like the strange specific smell that is locked in the pages of every book. I love... their mystery. I love their warmth. I love their acceptance, and all of their tears. Even my life is kind of a book, but still, there are thousands pages I have not read yet.

SIDORAC RADU,

Colegiul Tehnic „Ion Borcea”, Buhuși, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Dănilă Ioana Izabela

The book! Not a book!

The book, nothing more than a wasted chunk of a tree, a multitude of useless pieces of paper, some pages tied together. However, there's one more component, the ink. The pages are filled with different amounts of ink. This is the true essence of a book, some paper and some ink, nothing more, nothing less.” This was Mike's attempt of defining books. As anyone would expect, the class laughed, the teacher laughed along, but Mike was as serious as he could get. He was always very honest in his words, even more so if he was expressing his thoughts, so he found nothing funny about his opinion. If nothing else, he got irritated by the behaviour of his peers.

This happened all the time: Mike expressing his thoughts, being laughed at and starting to hate the ones who mocked him. (...)

And so it began. Everyday Lucy went to the library together with Mike. Lucy'd look for a new book to read and gave it to Mike. On their way home they'd talk about the previous book read. Mike would finish his new book until the next day and the process repeated. Eventually Mike got so used to talking to Lucy that he did it during breaks, during some classes, and whenever he saw her.

Lucy became Mike's first friend and, without her realising, she cured Mike's hatred for humans faster than she could have imagined. Everything was going smoothly, but one day Lucy didn't come to school. He went to the library, but he couldn't find her there either.

When school finished he rushed to her home, to see what happened, but there was no sign of humans there. When he looked better he saw a sign with „Sold out” written on it (...) Mike started

reading all of the books Lucy listed, crossing them out one by one when he finished one. School was going better than ever, he started making friends and going out of the house. Mike finally loved life.

He enjoyed reading, studying, talking, laughing, drawing, writing and even running. For three years Mike did nothing but grow as a person, and what a wonderful person he had become. After these three years it was time for Mike to leave high school. At the ending ceremony he gave a speech about life, humans and books. Everybody was moved by his words.

SOLOMON MIRUNA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a VI-a,
Prof. coord. Jugariu Oana

Within

”Eyes closed, eyes open. Flutter, move, repeat. Eyes closed, eyes open. Flutter, but this time, the movement is not synchronized, the machine is not working right, I repeat, this machine malfunctions.

Eyes closed, eyes open. Flutter, rotate, repeat. Eyes closed, eyes open. Flutter, rotate, repeat. Yes, yes, this one is perfectly normal. Send him in with the other ones!

Repeat, talk, eyes open, eyes closed. So this one is a rebel, huh? No, no, I won’t throw it away just yet. Let’s see what it can do. Do something. Eyes closed, eyes open, strangling sound.

The free robot now moves, proud and ashamed of its first kill. He may call himself Alpha, from now on. The victim lies flat on the floor, yellowish-violet bruises around its neck. Other robots stare, but say nothing-they can’t. The Alpha moves around. It ignores its brethren, proceeding towards the exit, with the urge to kill, the urge to-Aaron close the book. What was he reading, anyways? Such a murderous sci fi tale, why did he even think of buying it? Five

wasted dollars, he could've got two ice creams out of those money.

He'll never follow Sam's suggestions from now on. He knew she was a peculiar girl, this friend of his, but he thought she had a good taste in books- she didn't. She liked horror movies a lot and loves sci fi with her life, he should've thought she would tell him to read a book like this.

Ugh. He closed the lights and went to sleep. His crazy imagination kept him awake, as he just thought of a killer robot like the one from the story murder the entire world. But in half an hour, his tiredness took over his body, leaving him to rest. (...)

– *article posted*

– *new comment on your article:*

“So... what's the point of this story? Why'd you put it on the internet?”

– *new comment on your article:*

“lol such a whiny loser”

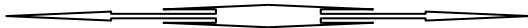
– *new comment on your article:*

“spam spam spam spammmmm spammy spam!”

– *new comment on your article:*

– *article deletion - are you sure you want to delete this article?*

– *article deleted*

TĂNASE ANDREEA CODRINA,

Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu” Bacău, clasa a XII-a,
Prof. coord. Bucur Oana

The color of a reader

“Why do you read? “ They keep asking, waiting for me to fill the voids in their heads with my innovative and hopefully linear thoughts.

“Because all I love in this world are stories. And I truly, greatly love all of them, except for one. My own.”

I answer, waiting for them to fill the void in my heart with their

linear yet never innovative replies. Now I only stay in my corner of the room, in my small fortress built out of books and I read stories. That's what I do. I tried watching movies or plays, but it didn't have the same effect. Those were their faces, their stories. With books it's always easier to make a story feel as if it's your own.

They all stay by me out of pure hope that one day, maybe one day, I will be able to read each and every one of them. That I will be able to make their stories heard. Although I am well aware that I won't ever be capable of finishing all of them, I cannot, not ever, bring myself to give up. I do love all the books placed carefully around my darkened room, both the finished and unfinished ones, as I've never read a story worse than my own. When I hold my books, I do it in the way someone holds a baby, impressed by its peculiar beauty, thrilled by its force and perseverance when it starts screaming and in the same time afraid of how fragile it is.

“Oh, Master, you certainly know how to use the most ambiguous words to describe the simplest things.” (...)

As a reader, I know that a great story is one with a great ending. Happy, sad, it doesn't matter.

It must be a good ending.

The dragon broke the door.

But this is my story.

What a beautiful dragon.

The only story I wasn't fond of.

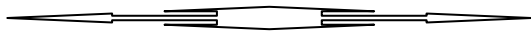
The only color that hurt my eye.

But it should have a great ending. Something people will remember.

At least they should remember the story.

The story of the one who treasured stories.

It should have a beautiful ending.

ȚACU MATEEA ILINCA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Codreanu Teona

The memories of a book

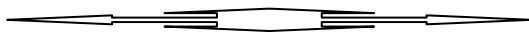
Another day... another day which will be like the other thousands. I will sit on the same shelf full of dust, feeling like I can not breath anymore. I will want to cry and I will miss again my old life, when I was so important and I was considered a great value in society. It passed so much time since then, but those memories are the only which can make my day better. Once I was people 's first option, now they rarely remind that I exist. I was replaced by technology, the new generation sees me like I am from the age of dinosaurs. In case you haven't guessed already I am a book. (...)

I feel that my heart is breaking when I look at him. I remember of his grandpa, whose favourite activity was reading. Instead of taking the I-pad in the morning or when he was coming from school he liked to pick a book and then spend hours reading it. Instead of screaming when he loses he was sad when the characters were feeling miserable or the situation was the same. Instead of feeling happy when he wins he was smiling when his favourite characters were doing the same. His best friends were books and other children because he had time to go outside too. Their lives are so different. His grandpa seemed so free and Alex seems a prisoner of the virtual world.

I remember that his grandpa read me for so many times, I was one of his favourite books and Alex doesn't even know of my existence. I 'm just one of the many books which are “polluting” the room he stays in. I feel my heart is breaking into pieces. I want to be Alex's friend, I want to help him, I want to show him the world I

showed to his grandpa. But, he treats me like I am nothing. I wish I had had a mouth to call him or I could move to go near him. But I can't. I just have to live with this huge hole in my heart, wishing one day he will open his eyes. (...)

You, who are reading this, think that the books from your room observe you just I do with Alex and his family. We, books have a heart too. We need attention and to be appreciated too. Not just you, people need this. So, don't forget about your books. Make time for them. You don't waste time reading, you win countless things.

VĂDĂVOIU ELENA CARINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Jugariu Oana, Covaci Ramona

The Story of Will

We, people, live on Earth and we make our own stories. But, in Heaven, up there, there are stories too. I'm going to tell you the story of Will, the fallen angel, who chose to be mortal, to be a human. Why would he choose that? (...)

Returned in Heaven, he had to report everything from the mission. Except one thing: the book (...) In his privacy, he opened the book. His eyes were sparkling and the light that was surrounding him became brighter. The intensity of the moment was divine; an angel opening a book. What could be more pure and more powerful than that? Will became interested more and more and wanted to find out things from the human world. After reading that book, Will went to the archangel to beg for more missions. (...) Will's thirst for books became strong and he borrowed books from every house he was in. He was reading them everywhere, every time, paying attention not to be seen by someone.

The books were revealing to him new creatures, fantastic places and unexpected actions. Will got into the books so much, that he wanted to read more and more. Everyone became suspicious because he was spending so much time alone, away from his friends and from other's eyes. They knew that something wasn't right. The archangel observed that too and he stopped Will when he came back from a mission, to search him.

"Will, secrets are for humans! An angel doesn't have secrets! Never! If you're looking at you, you can see that you're becoming a human."

God's voice was impressive and, indeed, Will started to be less angel and more human. A trial started and God's committee gathered to discuss Will's fate. (...) Will confessed Camilla about the books and showed them to her. Camilla didn't seem impressed by them. Instead, he felt sorry for Will and became terrified, asking why he did that for some human objects. He said:

"These are more divine than I thought people can reach. This is why I love them." (...)

VĂLEANU ȘTEFANIA,

Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Dănilă Ioana Izabela

An honest opinion about books!

After you play this game of imagination you can realise how important books are. A book is a unique portal to your mind. It lights a bulb in your head, and like a flashlight it guides you through life. Also, I think that books are the quietest and the most constant of friends. They are the most accessible and wisest of counsellors and

the most patient of teachers. My habit of mind is that a reader lives a thousand lives before he dies. A person who never reads only lives once. (...)

Every day of my life I ask myself why most teenagers in our days don't read at all. They will never know that feeling when you read an awesome book and then you come back to reality like "my life is so boring". Maybe they are too captivated in their video games or phones. I can't figure out if the problem is with them or with me. But Cicero said "A room without books is like a body without a soul". You know, you can't buy happiness but you can buy books and that's kind of the same thing. And, to be honest, I love books. I love that moment when you open one and sink into it, you can escape from the world, into a story that's way more interesting than yours will ever be. But let's don't talk about myself.

Let's think about how it was before the first book in the world was invented. Before people had books, they used to write on tables and in this way the content couldn't be kept long. Or the primitive people were writing and drawing on cave walls. I don't think that you would like to write just on tables or walls. Also I believe that it would be quite difficult to read "Great Expectations" by Charles Dickens on a wall.

In the end, I want to advise you to read as much as you can. In this way you will learn, you will become more creative and you will have fun. I do believe something magical can happen when you read a good book. While reading, you can travel everywhere, anytime and discover things whose existence you never believed. Books are the plane, are the train and the road. They are the destination and the journey. They are home. And remember this: The Earth without "art" is just "eh"! (...)

LIMBA FRANCEZĂ

ALECU RALUCA-ANDREEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Le Livre

Les pages de coloriées

Cachent les histoires oubliées,

Ici on a écrit du passé,

De tout ce qu’il nous ont laissé les ancêtres.

Le livre est ce qui est meilleur

Sur la Terre et sous la Lune.

Le livre vous enseigne,

Et parfois il vous donnera envie de voler.

ANDRAȘ CLAUDIA SANDA GABRIELA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Le jeu des mots

Les livres sont le monde,

Les hommes sont les mots

La planète je l’adore,

Et aussi les gentils enfants.

Les écrivains s’expriment

Avec les sombres couleurs,

Les histoires sont jouées

Comme un espoir dans notre
coeur

ANDRONIC MĂDĂLINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Livre

Fontaine de la sagesse
Comprenant le monde, pour enseigner
tout ce que nous devons savoir
Le Livre nous enseigne
Les réserves de notre joie
Il nous fait voyager
Dans des royaumes auxquels nous ne pensons pas
Le Livre nous donne des ailes
Il nous fait voler,
Nous apprenons à en profiter
Et la lecture nous fait vivre.

BĂDIOI DIANA PATRICIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Maison de mots

Le livre est mon silence,
Une fleur de transparence.
C'est la musique éternelle,
Pour tous est la sentiment maternel.
Ses mots sont des tours de lumière,
Sous le front de sa pensée.
C'est mon trésor unique,

Qui est amassé page à page.
Quelques maisons de mots,
Abritent des sens voisins.
Qui traversent les multiples formes,
Et changent tous les hommes par hasard.

BÎZGAN ALINA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Un livre est pour moi...

Un livre est pour moi
ce qu'il ne sera jamais pour toi
il sera là malgré que les temps
fassions dehors.
Les mystères des lettres cachées
Sur les pages blanches remplies de poussière.
Elles seront découvertes
Seulement par ceux qui le souhaitent et
Apprécient le livre comme tu t'apprécies toi-même
Et tu auras le clef de la lumière qui ne se montre pas à tous.

BUCĂȚARU ANCA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Spectacle

Je danse avec les mots
Sur une scène de papier.
Les couvertures sont les rideaux
que je ne voudrais laisser tomber...
Jamais.
Jamais je ne voudrais manquer ce jeu de l'art
Pour cela, les yeux et l'esprit sont des spectateurs
qui ne sont pas ennuyés
Jamais.
Jamais ils ne vont manquer ce spectacle parfait.

DUMITRIU GEORGIANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Le livre

Même un petit livret
Vous pouvez lire toujours heureux
Avec des histoires de votre monde
Avec les contes de fées, avec des poèmes
Plein d'aventures.

Et je vous dis quelque chose,
Un livre peut vous enseigner,
Et vous pouvez vous inspirer
Et donner des conseils, d'aider
Parmi les feuilles et les comptines ...

HORODINCĂ PAULA ANTONIA,

Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Botoșani, clasa a XI-a,
Prof. coord. Cucu Ingrid

Le livre d'Amélie

Florent s'arrangea la cravate bleu pâle avant de sonner de la vieille cloche. Gardée dans cette famille depuis trois générations, la cloche détacha sa coupole d'une petite branche en bronze décorée avec des feuilles et des fleurs, au milieu desquelles un chardonneret régnait immortalisé.

En entrant dans l'obscurité suffocante, Florent sentit une douleur dans la poitrine qui lui serrait la respiration. Un brouillard dense se mit sur ses yeux, en lui paralysant pour une seconde. Il senti son âme séparé par le corps, libéré d'une charge accablante. La voix stridente de sa tante Clémence qui parvenait de l'autre côté de l'entrée transperça la chimère. Réveillé, Florent inspira puissamment l'air étouffant, en se dirigeant vers le salon où il était attendu tant d'intérêt.

Tante Clémence était une femme captive dans un monde décadent. Toute son existence quotidienne trahissait une préférence pour la désuétude. Inconsciemment, son être naïf s'était complu d'une manière tacite dans une léthargie que personne n'aurait osé lui reprocher. Afectueuse et indulgente, dominée par un fort instinct maternel, Clémence avait bâti son univers de l'harmonie pérenne.

Pour Florent, les visites régulières chez sa tante Clémence renouvelaient un rituel d'ennui et de colère qui l'épuisait et le claustrait impitoyablement. Si ce n'était pas elle qui avait soutenu ses voyages si fréquents en Europe, peut-être que son existence serait oubliée dans un coin obscur de la mémoire.

Florent ressentit qu'une sorte d'énergie était un train de renaitre du vide. S'approcha d'étagère et fit sortir le livre. C'était un roman écrit par une quidame Amélie Leblanc sous la forme d'un journal intime tassé des instantanés de l'auteur. Sur la première page se trouvait son portrait, encadré d'un pasepartout blanc. C'était quelque chose de bizarre avec ces yeux qui le fixaient derrière le carton gris, comme ils étaient vifs, prêts à cligner. C'étaient les yeux d'une jeune femme d'une beauté sauvage, hypnotique, qui paraissait pétrifiée en temps.

Le lendemain, après qu'il avait fini ses devoirs au Ministère, Florent rentra chez lui. Après une nuit torturée par des insomnies et d'une mélancholie qui avait germé à sa poitrine il se senti en train de s'écrouler d'un instant à l'autre. Le regard tant insistent, presque frénétique d'Amélie ne cessait pas le troubler. Il voulait lire son histoire, connaître son univers, découvrir ses secrets. Attiré par une force qu'il ne pouvait ni distinguer ni contrôler, Florent traversa les allées d'une vitesse étonnante. En quelques minutes il était déjà devant la librairie de Gaston, il tourna à droite sur la rue étroite et aperçut immédiatement le passage qui menait à l'immeuble de sa propriétaire.

En ouvrant la porte de l'appartement, il fut accablé par un bruit continu qui pulsait violemment dans les oreilles. Il se sentit pris de vertige, désorienté, comme il flottait sur les vagues à l'infini. Il ouvrit les yeux et avança dans le hall. Une chaleur molle se répandait dans sa poitrine. Dans la chambre, sur la petite table à coté du lit, le livre d'Amélie l'attendait. Il se lessa lourdement sur les oreillers et l'ouvrit. Les mêmes yeux, plus noirs, plus profonds, ne s'arrêtaient pas de pénétrer son être. Pour un instant, il eut la sensation qu'ils se trouvaient à coté de lui, qu'ils lui scrutaient excédés, en attendant le paralyser au moindre geste. Il regarda autour de lui, mais personne n'était là.

Après les premières pages du livre Florent apprit qu'Amélie fut la fille d'un conte très riche, un ami de la famille régale, l'héritier de quelques affaires bien profitables. Sa fille énigmatique, un vrai

démon dans une peau d'homme, fut connue dans tout le Paris pour son auréole iréelle qui réussissait à intimider ceux qui s'approchaient d'elle. Amélie portait dans sa voix, dans ses mouvements, dans ses regards une sorte de mystère démonique. C'était pour cela que les gens l'évitaient.

Sans doute, Amélie était une fille excentrique, dans un sens funeste. Au fur et à mesure qu'il lisait, Florent découvrait de plus en plus cette réalité. Soudainement, il sentit un souffle froid, une fragrance de fleurs fanées qui entraït par la fenêtre ouverte. De l'ombre de la nuit, une lumière difuse sortit, en gravitant autour d'un noyau incandescent. Le cristal de lumière se défit sur le plancher, en laissant se détacher un visage pâle, au milieu duquel deux yeux noirs avaient fleuri: c'était Amélie. Tout éffrayé, il essaya de filer, mais c'était quelque chose de plus fort dans lui qui l'empêchait. Le fantôme s'approcha doucement, en dévoilant ses dents dans un rictus maléfique, puis elle s'évaporait dans la nuit. Stupéfait, il ferma les yeux, inspira lourdement et tomba en néant.

Un soir, il vit que le livre arriver à la fin. Quelques dizaines de pages et le roman de son expérience allait révéler le final. Cela lui provoquait un tel désespoir qu'il sentit comme ses pensées s'obscuricissaient sous la pression de l'angoisse.

Déboussolé, Florent marchait sans aucun but, en se dirigeant vers le néant. Chaque personne qui passait avait les yeux d'Amélie. Sur les nuages violets le mots se dessinaient sans cesse. Les oiseaux chantaient tout comme son clavecin. Soudainement, il la vit sur un arbre, un bouquet de fleurs séchées à la main. Il fut accablé par une mélancholie organique qu'il ne pouvait pas écarter. Il ne savait pas exactement où il se trouvait, mais quelque chose lui disait qu'il devait rentrer chez lui pour finir le livre. Il prit sur une petite rue et arriva dans le boulevard Saint-Martin pour s'apercevoir qu'il ne s'était pas du tout éloigné de sa maison.

En entrant dans l'appartement, Florent se précipita dans la chambre pour chercher le roman. Il l'attendait sur la même table à

coté du lit comme quatre jours auparavant. Impatient d'apprendre la fin de l'histoire d'Amélie, il commença à tourner les pages avec une frénésie qui paraissait à appartenir à la jeune fille. Il la sentait près de lui, entendait le murmure de sa robe vaporeuse, le rythme de ses respirations macabres, mais il ne pouvait l'apercevoir. Il avait la sensation que la fin d'Amélie allait être sa fin aussi. Il était impossible qu'il contrôle son tremblement féroce qu'il avait subjugué à la pensée que quelque chose de tragique allait se passer avec lui.

Peu à peu, il se sentait au but de souffle. En arrivant à la fin du livre, Florent fit répandu par une mollesse cruelle. Il ferma les yeux et imagina la mort d'Amélie: le matin pluvieux, la terre tremblant sous les grosses gouttes, la fenêtre ouverte. Il la voyait en s'écroulant sur la terrasse en pierre, la ricanerie sadique sur sa figure, sans aucune trace de vie. Ses yeux noirs, à fleur de tête, cachaient une longue souffrance.

Florent laissa le livre tomber de sa main. En revenant dans ses esprits, Florent la vit réellement devant lui. Elle n'était plus une illusion faible mais vraie. Il lisait dans ses yeux la haine et le souhait de l'étrangler. Son refus déclancha en elle une colère effrayante. Mais elle devait se contrôler. Si elle avait fait une seule erreur, elle aurait perdu la chance de revenir à la vie. Florent devait mourir de bon gré, sinon ses efforts auraient été inutiles.

Pour quelques instants Florent fut hypnotisé par le regard de la fille, en figeant dans le temps. Elle était plus forte qu'il avait pensé. Il ne réussissait pas à détruire les murs qu'elle avait élevés autour de lui. Il était beaucoup plus affaibli pour lutter tout seul. Emprisonné dans sa propre conscience, Florent sentit qu'il allait être écrasé par l'obscurité des yeux.

Puis, l'image du livre apparût devant lui. Il l'avait oublié ouvert sur le plancher de la chambre, le portrait d'Amélie en fixant le plafond. Dans un geste inconscient il s'élançait vers le tiroir de la petite table et sortit un poignard qu'il enfonça dans le livre ouvert

pour toujours. Sous le tranchant du poignard, le fantasme d'Amélie s'effondra tremblant. Elle éclata dans un cri navrant, sorti des profondeurs de l'enfer. Florent s'approchait d'elle, épouvanté, en regardant les yeux opacifiés dans leurs orbites encerclés.

Florent s'éveilla caressé par une brise bienfaisante qui lui rafraîchissait le front. Il envreva derrière les paupières la silhouette confuse de quelqu'un qui le veillait. Il reconnut puis Gilbert, son collègue au bureau, un garçon très gentil et amiable. Il s'y trouvait probablement à cause de son absence inexplicable de cette semaine-là qui lui avait provoqué des soucis. Il clignait une fois et vit Amélie au lieu de son ami, les yeux grands et noirs tout comme deux tisons brûlants. Sa voix retentissait à ses oreilles comme un sifflement monotone. Il s'endormit les dents découvertes dans un rictus démonique.

LAZĂR MIHNEA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta

C'est un livre...

Il y a chez nous,
Quelque chose qui offre des conseils comme un papillon,
Mais il a aussi un bon goût,
Pour les informations qui ne coutent pas beaucoup,
Oui... c'est un livre.
À l'aide d'un livre,
On a la chance de délivrer,
Un message pour le monde entier,
Pour lequel nous avons préparé toujours,
Une guerre avec de froids mots,

Comme dans un concours.
Un panorama très bien formé,
Avec un rythme qui a été calm,
Par des lecteurs qui n'ont pas encore commencé,
La seule réforme,
Avec la force d'un mot...

NEDEA DENISA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Mots...

On dit que là où il vit, c'est dramatique: les rêves et les espoirs.
Mais comme nous savons tous c'est la vie qui gagne
Nous ne pouvons pas les apprendre, que si nous les touchons.
Le sens de la vie dans un mot...
Nous vivons dans ce monde de rêve
En ce qui concerne les applaudissements en direct
Avec des mots doux nous trompons...
Mais parfois des mots
délicats...
L'espoir est vivant, il ne
meurt jamais.

PANȚIRU CRISTINA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Grozav Nicoleta

Le livre

Pour certains, un livre n'est qu'un tas de feuilles liées les unes aux autres, mais pour d'autres il est plus que cela. Les livres jouent un rôle important dans la vie de chacun d'entre nous, mais notamment dans la vie d'un enfant. La lecture des livres aide à enrichir le vocabulaire et contribue également au développement des connaissances dans divers domaines. En outre, les livres imagés sont très importants pour les petits enfants.

De nos jours, les gens préfèrent lire des livres en ligne et moi, je pense que ce n'est pas une mauvaise chose. A mon sens, le plus souvent les jeunes aiment mieux les livres en ligne parce que ceux-ci sont plus accessibles et parce qu'ils peuvent être facilement emportés en vacances, n'importe où, sans qu'il soit nécessaire de trop «charger» les valises.

Très souvent, les livres aident à développer notre imagination parce que, lorsqu'on lit un livre, on s'imagine tout à notre manière, comme on le veut, alors que, lorsqu'on voit un film, on ne peut plus faire cette chose. Ainsi, grâce à l'imagination, nous pouvons créer un monde à nous, notre propre univers, chacun selon ses préférences. Beaucoup de personnes voient la lecture comme une manière de se relaxer, et pour cause. Qu'y a-t-il de plus agréable que de lire un bon livre dans un environnement calme? Moi, je préfère plonger dans la lecture d'un livre que j'aime, allongée sur l'herbe, tout en écoutant le chant des oiseaux et tout en admirant la beauté du ciel clair. Il n'y a rien de plus relaxant pour moi que cela. Ce que j'apprécie le plus quand je lis c'est le suspens. Voilà pourquoi je raffole des livres d'action. (...)

PĂTRAȘCU MĂDĂLINA ANDREEA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Grozav Nicoleta

Le livre

Comme une évasion des soucis quotidiens, feuilleter un livre constitue depuis toujours une occasion de se détendre ou même de s'ouvrir à un autre univers. Sous la couverture du livre qui, souvent, ne dit pas grand-chose, se trouvent les feuilles blanches et les lettres qui abritent des trésors inconcevables. Pareil à son meilleur ami, dévoué et compréhensif, le livre représente en effet le refuge où on peut trouver le silence et la libération dont on avait tellement besoin. (...)

Une voie d'évasion à portée de la main, le livre devient la solution à de nombreux problèmes. Toutes les inquiétudes et les peurs disparaissent à l'horizon, emportées par le vent lorsque nous plongeons dans la lecture d'un bon livre. Le silence devient notre ami tandis que le bruit de la réalité quotidienne s'évanouit soudainement.

La littérature reste, en fin de compte, la seule activité qui pousse l'individu à voir au-delà de lui-même, à évoluer grâce à son propre dépassement et à s'intégrer dans le monde. «Le plaisir de la lecture" ne serait-ce qu'une simple manière de le dire ? Qu'est-ce que cela signifie, en définitive? La lecture est plutôt un mode de vie ou de travail, sans pour autant devenir un fardeau. La lecture est une forme de liberté tout d'abord parce qu'elle est unique aux yeux du lecteur, ensuite parce qu'elle aide celui-ci à construire sa personnalité, elle lui donne consistance et le rend visible dans le monde. En dehors de l'œuvre qui représente une richesse inestimable par elle-même, il y a d'autres valeurs que nous acquérons comme lecteurs, à savoir notre propre construction en tant que personnalité ainsi que notre propre développement. (...)

POPA IOANA,

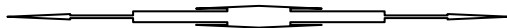
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a X-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Dans les pages d'un livre

Dans les pages d'un livre
Se cachent des milliers de mystères
Cela signifie encore vivre,
Cela signifie d'être éphémère.

Mais pour découvrir ses secrets
Il ne suffit pas de lire parmiles lignes
Donc, tu ne sauras pas ce qui est faux et ce qui est vrai
Et tu ne comprends pas ses signes.

Il faut de la patience et de la dévotion,
Pour ouvrir les portes d'un livre,
Pour éveiller en toi des émotions
Et pour avoir vraiment le sentiment de vivre.

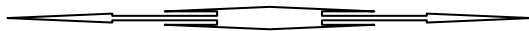
POPA ANA-MARIA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Le livre, l'espoir...

C'est un domaine spécial
Plein d'espoirs et des rêves
Ce n'est pas loin; c'est
dans les pages du livre ouvert.
Je ne peux pas imaginer

Le monde sans la lecture
Et je ne veux pas habiter
Dans un monde sans culture
Cette source de connaissances
Il est à portée de la main
Dans les livres magnifiques
Tu peux trouver ton chemin.

RĂCHITEANU SABINA-DANIELA,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa aXI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

Je suis

Je suis une petite chose
Et je suis complètement heureuse
Parce que j'espère continuellement
De devenir, oui, une personne forte
Par le pouvoir des mots!
Les mots, ils, m'animent,
Ils m'emportent...c'est sublime
Ce pouvoir des mots!

Limba italiană

BUSUIOC ENRICO-ANTONIO,

Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Bacău, clasa a X-a

Prof. coord. Herciu Oana

Rumori, emozioni, vigore

A volte i libri son come petardi:
Un po' di rumore e di allegria,
Però tra qualche secondo di sguardi,
L'effetto se ne sarà andato via.

Altri, invece, sono a sorpresa
E non te ne accorgi del lor beneficio:
Son come i fuochi d'artificio
Che lasciano luce in aria, sospesa.

Talvolta sconvolgono come una bomba
E cambiano il corso della tua vita:
Si prende una parte di te quando romba,
Ridandola mai, come un bandita.

Fresca avventura

Chiunque non abbia mai letto un romanzo,
Non sa cosa vuol dire sognare,
Non sa cosa sia correre scalzo
Su nuvole, e voler tanto volare.

Ormai arrivato nel mondo fatato,

Nessuno non ci è voluto uscire:
Il tempo vissuto qui dentro è ghiacciato,
Perciò qui puoi sempre dai dubbi sfuggire.

Se non sai che scegliere, giallo o saggio,
Sgranocchiati qualche pagina a caso:
Saprai quale prendere per sentirti evaso
Da tutto il caos che crea disagio.

NĂSTASE PAULA,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Popa Elena-Dana

Il libro delle foreste

Me ne rendo conto, cari amici: le cose si stanno facendo complicate. Sono appena arrivata nel Regno delle Foreste, per avvisare la principessa Lara e aiutarla a difendere quanto di più prezioso c'è nel regno.

La Foresta Vivente è la più estesa e imponente del mondo. È formata da alberi che raggiungono anche i 75 metri d'altezza, grazie alle abbondanti piogge e all'elevato grado di umidità. Vedete quei fiori laggiù? Quelli bianchi. Sono molto meravigliosi, vero?

E poi ci sono scimmie e gorilla, giaguari e leopardi, predatori che si muovono agili tra le fronde e prede che si nascondono nell'intricato labirinto dei tronchi.

La luce del sole fendeva le chiome degli alberi come una lama affilata. I rumori della foresta si erano zittiti di colpo: sembrava che qualcosa di straordinario stesse per accadere fra quei tronchi secolari. Sono partita per cercare un libro molto speciale, un libro che potesse cambiare il mondo, potesse spiegare cose straordinarie.

Appena partita per trovare il misterioso libro, rimango impietrita di fronte a una enorme gorilla apparso all'omprovviso. Aveva un'aria minacciosa ed emetteva un ringhio sommesso ma continuo. Cercavo di allontanarmi, ma l'animal emise un verso pauroso che mi blocco all'istante. Bisogniava capire perche il bestione era cosi arrabbiato con me.

Sentivo qualcosa...Il rumore continuo; poco dopo, tra le foglie di una pianta a basso fusto, sbuco la testa di un altro animale. Era un piccolo gorilla e aveva l'aria spaventata. Si dimenava come se volesse liberarsi da qualcosa.

Chiaro,qui abbiamo una mamma che vuole proteggere il suo piccolo, e a quanto pare il cucciolo e in dificolta . Avevo un istinto protettivo che mi spingeva di prendermi cura degli esseri indifesi, sempre.

L'animale sbuffo,inquieto, ma non si mosse.

Mi sonno messa carponi per non spaventare troppo il cucciolo, scosto delicatamente le foglie e si accurse che il piccolo gorilla aveva una zampa stretta in un lancio. Era finito in una trappola. In pochi secondi allentaro la corda liberando il cucciolo.

Il piccolino era libero adesso,lo incito io con una carezza. Il cucciolo guardo e chiuse le labra in un'espressione che assomigliava a un sorriso.

Prima di addentrarsi di nuova nella foresta, la grossa femmina si giro verso me, come se anche lei avesse volute ringraziarla.

Dietro a un improvviso si nasconde sempre una cosa bella; basta saperla vedere.

In un ricamo di ombre e luci che si alternavano come il giorno e la notte ho continuato la mia cerca. Dopo l'incontro con il gorilla procedevo piu serena, guardandomi intorno ammirata.

Caminavo da 10 giorni, ma la foresta non si terminava, sembrava con un labirinto. Arrivata in un punto dove tutti gli uccelli cantavano, gli fiori sembravano viventi con degli splendidi colori mi sono messo a riposarmi dietro l'ombra di un albero. Guardando la miravigliosa

natura che mi circondava ho visto un misterioso giardino di una casa. Sono andata per vedere se gli ci vive qualcuno ma non mi rispondeva nessuno ai miei gridi. Sulla tavola del giardino vedo un libro che mi attira tutta l'attenzione. Non riesco a staccare gli occhi , era così luminosa in un ambiente così scuro . Era la luna per la notte e il sole per il giorno .

Avvicinandomi del libro vedo il titolo: “Il libro delle foreste”. Era il libro che cercavo ma, aprendolo non c’era scritto niente oltre “Le regole te gli fai da solo, se vuoi cambiare il mondo sei l’unico che puoi, ama le persone giuste, fai tutto con calma, solo studiando e leggendo puoi arrivare ad avere un scopo nella vita. Impara a conoscere le altre persone e impara a aiutarle. Il bene viene quando fai bene, anche se prima ci sono degli ostacoli.”

Dopo tutto che ho letto sono andata a casa e ho pensato a tutto quello che mi è successo. Non mi dimenticherò mai il mio piccolo viaggio e quelle parole straordinarie.

RĂCHITEANU SILVIA ADINA,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Marinescu Georgeta

CHE COSA SONO I LIBRI?

I libri... cosa sono i libri?

Non credo esista un'unica risposta.

Non sono solo lettere messe in fila
e separate da qualche spazio bianco,

non sono solo parole affiancate
in tal modo da avere un senso compiuto.

Sono di più, molto di più.

Sono una porta che ti apre un altro mondo

fantastico, irreal, impossibile,
Oppure che ti conduce in una realtà
nella quale incredibilmente ti rispecchi.
Sono l'essere che non ti abbandona mai,
che ti aspetta lì sugli scaffali impolverati
senza portarti rancore se non li hai ancora letti
o se li hai abbandonati allungo.
Sono una cosa, una semplice cosa
Che suscita in te infinite sensazioni:
Gioia e tristezza,
Rabbia e serenità,
Calma e agitazione,
Rancore e affetto,
Odio e amore.
Ma io sono ancora qua'
E continuamente mi chiedo...
Che cosa sono i libri?

SCIORTINO SIMONA,

Liceo Classico Plauto, Roma, Italia, clasa a XI-a

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Il Libro

Già si vede in copertina
se una storia è sopraffina;
ma giudicare solo da quella,
non è cosa affatto bella.
Solo leggendo saprai il contenuto,

se un libro è grande o minuto;
solo leggendo scoprirai i sentimenti
dei personaggi tristi o contenti;
solo se leggi potrai emozionarti,
ridere piangere o innamorarti.

A volte i mali cura,
a volte fa paura,
a volte ti sconvolge,
e i piani ti stravolge,
a volte è un'evasione,
ma è sempre un'emozione.

Ne esistono di brutti,
ci son quelli noiosi,
non tutto piace a tutti:
diversi e numerosi.

Ma un libro ti perdona,
non porta mai rancore,
a volte suggestiona,
si fida del lettore.

Finita la stesura,
termina insieme un'avventura
il lettore è un po' diverso,
ogni libro è un universo,
ti ci specchi, è coinvolgente
ma sei un lettore intelligente,
se persegui la cultura
e ti affidi alla lettura.

TUDOR ALEXANDRA-ADRIANA,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XII-a,

Prof. coord. Grințescu Ioan

L'illusione oscura

Le dita mi sono temprate sui tasti animati del pianoforte. Il sangue mi circola sempre più impetuoso sul tempo veloce di un preludio di Rahmaninov. Mi sento come se fossi un morto vivo, un morto di cui animo galleggia protetto dalla divinità della musica classica! Un pensiero infausto mi estromette la persuasione e la sensibilità con cui sto percorrendo lo spartito. Il cuore smette di battermi, affondandomi in un mare nero, lasciandomi urtare nelle artiglie degli abissi. Sento da lontano il „Requiem” di Mozart, le palpebre mi si chiudono mollemente, facendomi capire che questa è la mia fine! Vedo come l'angelo nero si appressa a me ed esattamente quando decido di dargli la mano, la porta si sbatte forte dal muro sul quale regnano i fiori di muffa. Chiudo gli occhi, le palpebre sono troppo pesanti, ma una forza magica mi riporta davanti al pianoforte.

Adesso sono cosciente. Mi sono girata lievemente verso la porta, un bambino dagli occhi neri e grandi mi guarda, le sue sopracciglia sono coperte dai capelli ricci e neri, è vestito con un indumento lungo e bianco. Tiene stretto al petto un libro vecchio, dai fogli ingialliti, fra di loro esiste un legame stretto, sembra che lui si nutrisce attraverso quella copertina. Mi alzo e con piccoli passi vado verso di lui; è imperterrito e mi guarda le dita, il suo sguardo fisso mi gella il sangue e mi stringe il cuore come nelle tenaglie.

– Stai cercando qualcuno?

Il silenzio immerge la stanza e lui, uguale a Nettuno tenebroso, non risponde... È imperturbabile.

– „Ars longa, vita brevis!”

Dette queste, il suo volto scatena nella mia mente ricordi laceranti; rammenti che credevo chiusi a chiave nel fondo della mia anima. Chiudo gli occhi. Ma la mia ragione si oppone ostinatamente all’ anima; e questi ricordi mi schiacciano, il mio intero essere è invaso da immagini catastrofiche del 1942, durante la Seconda Guerra Mondiale.

...Sono da sola sulle strade fosche e bombardate. Sento un baccano assordante mentre vedo le roccie di un muro che crollano subitaneo su di me; rimango di sasso, i piedi mi sembrano incollati alle macigne sulle quali cammino. Respiro acuto e ringrazio Dio per i regali più preziosi che mi ha offerto: la musica, che Lui fa persistere nel mio corpo, e la vita!

Urlo il più forte possibile:

– L’ARTE NON MUORE MAI!

Sento come due mani piccole mi spingono; quando apro gli occhi, vedo spaventata un bambino che giace in un mare di sangue, il suo cielo essendo i mattoni caduti. Accanto a lui riposava un libro stanco. La coscienza mi sta pugnando; le artiglia del dolore mi iugulano, lasciandomi senz’aria.

...Ho preso il libro ed ho cominciato a fuggire da quel posto, ho corso verso la cava della casa dove avevo nascosto il pianoforte; avrei preferito che ci avessero trovato il cibo celato, gli oggetti proibiti, ma se si fossere impadroniti del pianoforte, mi avrebbero confiscato l’anima. Mi sono lasciata cadere su una sedia ed ho cominciato a sfogliare le misteriose pagine...

„Noia... malattia mortale che genera angoscia!”

„Per sfuggire all’angoscia della morte, l’uomo si abbandona ad una vita freneticamente attiva!”

In quel momento mi era passato un brivido, allora ho chiuso gli occhi ed ho lasciato il cuore a confessarsi al pianoforte; ho

suonato nella memoria del angelo che mi ha salvata, speravo che il messaggio del mio valzer in mi minore arrivasse fino a lui.

– Aida, si fanno controlli nelle cave! Smetti di suonare! si sentiva da lontano la voce di mio padre, come se tutto fosse un sogno.

Però non mi potevo fermare! Io non suonavo... Io vivevo!

La nostra casa era stata omessa, allora avevo capito che la musica è stata per noi uno scudo, oppure... forse di nuovo ero stata aiutata dall' animo puro di quel bambino. Ho ripreso il libro, la scrittura sulla seconda pagina era quasi cancellata, ho riuscito a distinguere soltanto:

„luce, cambiamento, calore, amore, bellezza, poesia, illusioni, gellida verità, oscurità, morte”

Ho capito che ogni uomo ha il proprio libro, comincia a scriverlo mentre si sviluppa ed ogni altra persona che lo legge completa la storia aggiungendo almeno una parola.

Il volo della mia vita si dirigeva implacabile verso l'arrivo, dove, l'angelo della morte aspettava impaziente un altro corpo indifeso, un altro corpo dal quale si avrebbe potuto nutrire ferocemente, spietatamente... Arrivata nell'ultima fermata, sono stata attirata nel mantello sombro dell' incoscienza, ma, benchè fossi moribonde, ho preso un foglio e ho lasciato l'anima a comporre... „Angelus” Con uno sforzo sovrumano ho riuscito a svegliarmi, il desiderio di suonare l'ultima volta era troppo grande.

...I ricordi mi sono stati interotti improvvisamente dalle sonorità di un pianoforte, trasalisco spaventata, qualcuno suona „Angelus”. Mi sento colpevole, il piccolo pianista... il bambino che avrebbe potuto avere una vita bella...

L'ultimo accordo... Sono stata sommersa in una sfera inquietante, il cuore mi sobbalza innocente. Il bambino si alza e con piccoli passi si dirige verso me, vedo come i suoi occhi brillano, e le sue mani sembrano aver preso vita, il libro è diventato colorato; la musica e la lettura rappresenta anche per lui la stessa ascendenza di

alimentazione per l'anima, fonte che diffonde l'armonia nel sangue e una porta si apre verso un regno incantevole.

– Ogni essere ha una fine, solo l'arte non muore mai!

Ispiro profondamente, però non riesco a dire nemmeno una parola... il ragazzo scompare nel nulla!

Mi siedo davanti al pianoforte... Prendo una matita e sull'ultimo foglio del libro scrivo:

„L'essere è una masa oscura piena d'illusioni”

... „Revoluzionario” di Chopin... Sento come delle ali mi avvolgono, la respirazione mi diventa agitata, qualcuno mi spinge in un volo fatale e io cado involontariamente nell'agonia... Senza forza, mi chiedo:

– Chi sono io in realtà?

Limba spaniolă

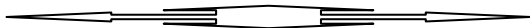
PABLO CORRALES BIELSA,

IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clasa a X-a
Prof. coord. Ana Garcia

Una Luz Brillaba...

Una luz brillaba,
Asomaba una mirada tuya,
Sobre tu tez color pastel,
Que más dulce no podía ser.
Y ya lo sentí yo entonces,
Que como soy un romántico,
Sufrió y me hicieron daño,
Y tu sonrisa escarlata brillaba como la plata.

El día 19 de Marzo, como tercer mes del año;
Apareciste tú con una mirada perdida,
Mientras me sonreías.
Poseías el don,
De enamorar a mi corazón.
La luz se apagaba, mientras tú,
Los ojos tornabas.
La luz desaparecía, mientras vos,
Te dormías.

MARIA CAMARILLO,

IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clase a X-a

Prof. coord. Ana Garcia

Llueve

Las ventanas, imanes de lluvia,
los alféizares, embalses de sed,
las gotas, líquidos diamantes,
los truenos, llantos de mi ser.

Acunándome la melancolía,
lentamente las lágrimas dibujan
huellas imborrables en mi piel.

Se me inunda la mente,
olvidando lo que un día llegué a ser.

CIOBANU ȘTEFANIA,

IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clasa a X-a

Prof. coord. Ana Garcia

La Lectura

La lectura asoma su cabeza
No se puede estar quieta
Quiere ser libre de esa librería.
Libre, de aquel libro olvidado.
Ella quiere ser leída.
Pero no por cualquiera
Por alguien que la aprecie,
Que la ame, que le sorprenda
Quiere a alguien que se
Emocione, por su contenido
Su fantasía más loca,
Sus tradiciones.
El paso del tiempo que cuenta,
Las épocas del pasado y el presente
Lo graciosa que puede ser,
Lo motivadora, informativa
Y detallada que llega a ser
Quiere educar a los que no saben
Y entretener a los que sí.
Quiere ser útil para cualquiera.
Desde pequeños hasta mayores.
Quiere que nunca la olviden.
Y los que la amen la vuelvan a ver.
Que la visiten todos los días
Cada vez más personas seguidas
Porque ella solo quiere ser amada.

AINOA GÁRGOLES,

IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clase a X-a

Prof. coord. Ana Garcia

Tus besos

Mi aliento roza tus labios,
tus labios rozan mi aliento.
Mis ojos buscan tus ojos,
tus manos tocan el viento.
Mi alma en tus brazos,
la conciencia tiritando.
Tus besos están perdidos,
no sé donde se han escondido.
Caricias en la espalda,
una extraña sensación,
la llama está apagada
ya no arde el corazón.

LAURA LÓPEZ LALLANA,

IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clase a X-a

Prof. coord. Ana Garcia

Lágrimas

Raudas, fulminantes y melancólicas gotas,
era penetrar en el cristal su único objetivo,
llegando a arrasar; así como en el mar, las olas,
que a su paso dejan la tristeza y el delirio
al naufrago que quiso ausentarse del olvido.

Las gotas, cual lágrimas que mis noches robaban.
Rosadas mejillas por las que desvanecían,
con la amargura que dejaste con tu marcha.
Horas y horas viendo como tu cuerpo yacía,
mas ya sin el destello que tu alma contenía

SARA ANDRES MARTIN,
IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, Spania, clase a X-a
prof. coord. Ana Garcia

Si...

Si describirte pudiera,
cosa que no tengo en mente.
No hay palabras en el mundo
ni tiempo suficiente
para comparar aquellos ojos
con los mares transparentes,
para aquel cabello
con el cielo resplandeciente,
para comparar su hermosa sonrisa
con una luna creciente,
para comparar su corazón
con el sol de poder ardiente,
para comparar sus besos
con ese amor adolescente,
para comparar sus abrazos
con un café caliente,
para comparar su cara
con una luz resplandeciente.
Creeme si digo que no hay palabras
para expresar la locura que siento al verte.

Limba germană

BUSUIOC MARIA-TEODORA

Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Bacău, clasa a X-a
Prof. coord. Herciu Oana

Der Schriftsteller

Vor langer Zeiten war in Deutschland ein Graf. Er war sehr hässlich. Er hat ein Mädchen geliebt. Zu wissen, ob sie ihn liebt, hat er einen Zauberer gerufen. Der Zauberer ist aus England gekommen. Er hat einen zauberischen Füller. Der Füller hatte die Stärke um zu ganz schreib mit ihm wurde Wirklichkeit gehabt. Leider für den Zauberer, ist sein Füller im Wald gestürzt. Zufällig ist ein Junge durch den Wald gegangen. Er hat der Füller gefunden und ihn genommen. Der Junge ist sehr schlecht gewesen. Er hat mit seiner Mutter in einem kleinen Haus gelebt. Weil er sehr schlecht war, hatte er kein Buch gehabt. Er hat den Füller gehalten, weil er zum Schreiben nur einen Bleistift hatte. Wenn er mit dem Füller geschrieben hat, bevor es hat Sachen geschienen, über er geschrieben hat. Er hat verstanden, dass der Füller zauberisch ist. Er hat die Titel von vielen Büchern geschrieben mit dem zauberischen Füller und die Bücher sind geschienen. So hat er lesen können. Er hatte gern lesen.

Nach einigen Jahren ist der Junge groß geworden. Er ist Schriftsteller geworden. Er schrieb alle Bücher, alle Manuskripte mit seinem Füller, seinem zauberischen Füller.

(Vermutlich fragt ihr: Wie hat die Tinte nicht abgeschlossen? Ich anworte: Wenn der Fühler zauberisch ist, ist die Tinte auch zauberisch und sie schließt nie ab)

Er hat immer über gute Personen geschrieben aber seine Bücher hatte

keinen Erfolg. `Sie sind Kinder-Bücher', sagen die Leute. Eines Tages hat er in seinem Buch über gefährliche und schlechte Personen erzählt. Leider sind diese Personen Wirklichkeit geworden. Leuten fragte sich woher diese Missetäter erschienen sind. Diese Missetäter machten immer mehr Schaden. Sie stahlen, vernichteten und schrakten. Er konnte nicht so.

Der Schriftsteller wusste er musste etwas machen. Er hat gedacht, und viel gedacht.

Eines Tages hatte der Schriftsteller eine Idee. Er schrieb auf ein Papier den Satz: `Die Person, die diesen Füller geschaffen hat, schein hier, in mein Haus'. Es ist passiert. Der Zauberer ist im Haus erschienen. Er war sehr alt. Weil er Zauberer war, wusste er das Problem des Schriftstellers. Er hat einen zauberischen Staub gebracht. Der zauberische Staub konnte die Schrift löschen. Der Zauberer ist weggegangen. Der Schriftsteller hat das Ende des Buchs gelöscht und geschrieben: `Am Ende sind die Personen gut geworden'

Wir müssen nicht kümmern, was die Leute sagen!

BĂIȘANU NICOLETA ELIANA,

Colegiul Național „Gheorghe Vranceanu”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Herciu Oana

Nicht mehr...

Ich warte.

Auf wen warte ich? Seit wann warte ich?

Oh, wenn du wüßtest, lieber Mensch,

Dass ich auf dich warte.

Warum hast du mich doch verlassen?

Warum hast du von mir vergessen?

Ich erinnere mich noch,
Wie du dich in mich verliebt hast.
Du umarmtest mich und hieltest meine Seiten.
Ich zitterte vor den Küssen deiner Berührung.
Aber das war's ehemals.
Jetzt bleibe ich allein...

CEPARU MARA,

Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Bacău, clasa a IX-a,
Prof. coord. Herciu Oana

Leben wie ein Buch

Bücher sind immer in unserem Leben. Wenn wir klein sind, spielen wir mit Büchern, lernen wir zu zeichnen, und dann, zu schreiben. Unsere Eltern geben uns Büchern und sagen, dass wir lernen müssen, kultivierte Erwachsene zu werden. Aber wir wissen nicht warum Bücher kultivierte Menschen uns machen. Meiner Meinung nach, ist das der Grund warum Kinder nicht lesen mögen. Sie finden es langweilig und möchten spielen, und nicht lesen. Wenn wir in die Schule gehen, finden wir mehr Bücher sie die wichtigsten Dingen sind.

Da lernen wir zu lesen, werden wir kleinen Exploratoren, aber wir denken noch: "warum?". "Warum sind Bücher am wichtigsten?". Ja, sie versichern uns Geld und Geld versichern uns ein gutes Leben. Aber, warum so viele Bücher? Ist Schule nicht genug? Es sind so viele Schulfächer, das die Schüler die Schönheit des lernes vergessen. Keine Kuriosität, Leidenschaft oder Schaffenskraft mehr. Sie müssen nur die Klassen versetzen, und grosse Noten bekommen. Wie kleine Roboten. Wenig noch verstehen die Schönheit von Büchern, und gehen zur Schule aus Leidenschaft. Die anderen verstehen noch nicht

warum Büchern am wichtigsten sind.

Nach der Schule, müssen wir selbständige Wahlen machen. Wir müssen unsere Universität wählen. Es ist die wichtigste Wahl, und niemand kann für uns das machen. Das ist der Moment wir selbständig sein lernen müssen. Wir haben das ganze Leben vor uns und müssen uns entscheiden wie wir leben möchten.

Als Erwachsene, nachdem wir die Periode von Fragen "Warum sind Bücher am wichtigsten?" erlebt haben, werden wir weise Erwachsene. Wir beginnen zu verstehen wie Bücher uns geholfen haben. Wir realisieren was unsere Eltern gesagt uns gesagt hatten, als wir kleine Schülern waren. Nach vielen gelesenen und gelernten Büchern, verstehen wir, dass unserer ganzes Leben wie ein Buch ist. Jeder Kapitel von einem Buch ist ein wichtiger Moment in unserem Leben. Wir durchleben Kindheit, Schule, Universität und dann werden wir Erwachsene. Vielleicht ist jedes Buch, das wir lesen ist die Erzählung von jemandem Leben. Jede Erzählung, ein anderes Leben.

Aber meine lebenslange Frage ist:

Falls du die Gelegenheit hast, den letzten Kapitel von dem Buch über dein Leben zu lesen, möchtest du das?

COVACI VLAD ALEXANDRU,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău, clasa a XI-a,

Prof. coord. Dobrescu Doina

Ein Märchen für unsere Tage

Es war einmal... Aber nein! Ich werde dieses Text nicht so beginnen. Vielleicht haben Sie gedacht, dass mein Aufsatz könnte so, stereotypisch, wie ein Märchen beginnen. Das ist aber falsch. Man sagt, dass es ein bisschen von uns in jedere Sache die wir schreiben gibt, und daran denke ich auch wenn ich diese Zeilen schreibe. Aber

warum habe ich gewählt, darüber zu sprechen? Na ja: Als wir Kinder sind, hören wir viele hübschen Märchen, und die Märchenfiguren werden unseren Helden, unsere Modelle. Aber wenn wir größer werden, dann müssen wir die Helden eigenes Lebens sein. Wir erfahren, dass die Welt ist nicht genau wie wir in der Kinderheit gedacht haben... Aber wir adaptieren uns. Trotzdem bleibt die Frage: Können die Bücher eine Stütze repräsentieren, in unserer Welt?

Der Antwort für diese Frage hängt von wie wir die Welt abvernehmen. Also, sind wir optimistische Menschen oder pessimistische? Vielleicht würde ein pessimistisch Mensch so antworten: „Wann ich einen Euro hätte, für jeden Mal, wenn ich den Kindern gesagt habe mehr zu lesen, dann wäre ich sehr reich. Aber mit einen Euro für jeden Buch die sie tatsächlich gelesen haben, dann wäre ich sehr arm“. Wir können nicht verneinen, dass die Kinder und Jugendliche von heute lesen weniger als die vorige Generationen. Aber sagt man oft, dass wir die Wechsel, die wir in der Welt sehen wollen sein müssen. Aber wie viele Menschen machen wirklich das?

Und so erreichen wir an die optimistische Perspektive. Was würde ein optimistisch Mensch sagen? „Mit jedem Mensch sollte man «in ihre Sprache» anreden. Die Erwachsene beklagen sich, das ihre Kinder nicht mehr lesen. Aber vielleicht könnten sie aufrichtig auf diese Frage antowrten: Wie viel Zeit im Tag machen sie sich dafür? Mit dem Druck Arbeits und alle die andere verschiedene Sachen, wie veil Zeit bleibt für Kultur und intellectuelle Entwicklung? Die Kinder lernen von Beispiel Elterns, so, wann sie ein gutes Zeitmanagement haben, es werdet viel leichter moralische Werten übermitteln und mehr Zeit für die Familie finden“.

Was sagen wir aber den Kindern und Jugendlichen? Also, jetzt gibt man viele moderne Lesemethoden, die die vorige Generationen nicht bekannten haben. Ich beziehe mich auf E-Readers, Tabletten, Laptops, Computers und so weiter. Man kann diese Geräte benutzen, um die junge Leute mehr lesen anzuspornen. Manche sagen, dass nichts mit dem Gefühl (und vielleicht auch Duft) eines Buches sich

vergleichen kann, aber, meiner Meinung nach, wir sollten die Wechsel akzeptieren. Solange, dass man immer noch liest, dann sollten wir uns wie Gesellschaft sehr freuen.

Es gibt aber etwas, worüber wir bis jetzt nicht diskutieren haben: Was soll man lesen? Natürlich, eine typische Antwort wäre „Klassische Literatur“. Nomen wie: Shakespeare, Tolstoi, Hugo, Boccaccio oder Cervantes haben eine sehr große Wichtigkeit im Weltkultur. Aber sie wurden nicht mehr so viel gelesen wie einmal. Wir sollen aber nicht verzweifeln. Auch in unseren Jahrhundert gibt es viele wertvolle Literatur. Alle sprechen heute über Bücher wie Harry Potter, die mehr Leute lesen gemacht haben. Allerdings, Abenteuern junges Zauberers haben viele, Kinder und Erwachsene, gleich fasziniert. Das meint nicht unbedingt, dass heute man nicht mehr liest, aber, dass die Gesellschaft verschiedene Büchersorte favorisiert. Wenn der Büchermarkt stellt sich um, so das es die Bevorzungen Leutes erfüllen kann, dann wird die Situation verbessern.

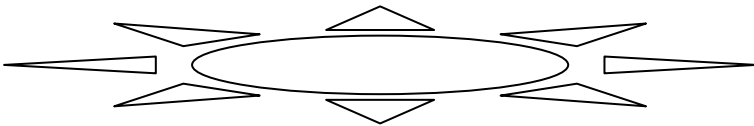
Manchmal passiert man, so etwas zu sagen: „Ich finde nichts interessantes zu lesen!“ Aber die Wirklichkeit ist, dass es mehr Bücher in der Welt gibt, als wir Zeit für ihnen lesen haben werden. Ich glaube, dass es für jeden Mensch Bücher gibt, die er mögen werde. Man soll aber nicht nur durch populäre Bücher suchen, sondern auch durch die Weltliteratur. In der deutschen Literatur, zum Beispiel, gibt es Schriefstellern und Philosophen wie Johann Wolfgang von Goethe, Immanuel Kant, Johann Cristoph Friedrich von Schiller, Heinrich Heine oder Georg Wilhelm Friedlich Hegel. Alle diese Leute haben die Kultur Deutschlands und der Welt enrichert, durch was sie geschrieben haben. Es wäre sehr gut, ob wir versuchen würden, ihnen Ideen zu verstanden. Lesen ist eine sehr gute Übung für jedes Alter. Die Erwachsene können abstrakte philosophische Ideen lesen und verstanden, und Kinder können ihnen Vokabular enrichen und mehr über die Welt lernen. Wir sollen auch nicht vergessen, dass ein Kind, das liest, würdet sein einen

Erwachsener, der ehrlich denkt.

Ich habe bis jetzt über die deutsche Literatur gesprochen. Man muss aber auch erwähnen, von den deutschsprachigen Ländern, Literatur Österreichs und der Schweiz. Österreich ist den Geburtsort Franz Kafkas und auch Felix Saltens, den „Bambi. Eine Lebensgeschichte aus dem Walde“ geschrieben hat. Er ist in der Geschichte geblieben, weil Walt Disney einen Film nach dieses Buch gemacht hat. So haben Millionen Menschen über ihn gehört und sein Buch genießt. Er ist nur einer von viele Beispiele die beweisen Qualität Österreichs Literatur.

Die Literatur der Schweiz ist aber auch sehr wichtige. Niemand soll vergessen, dass die Schweiz der Welt Schriftstellern wie Carl Spitteler und Hermann Hesse gegeben hat, die den Nobelpreis für Literatur gewonnen haben, in 1919 und 1946 immerhin. Viele Kinder kennen die schweize Literatur dank Kinderbuch Heidi von Johanna Spyri, das viele Generationen Kindern beliebt haben.

Ich hoffe, dass ich demonstriert habe, dass es Bücher für jeder Mensch gibt, ob er die Geduld ihnen zu suchen hat. Was ist sehr interessant über Bücher, ist, dass sie wie kleinen Welten sind, durch die Wörter zwischem die Umschlagen. Obwohl manche sich Sorgen machen über die Zukunft der Literatur, ich glaube, dass Lesen wird nie verschwinden, und wir können über allen Bücher der Welt sagen: „Sie leben glücklich und zufrieden bis ans Ende ihrer Tage. Und wenn sie nicht gestorben sind, dann leben sie noch heute...“

DRAGOMIR ANA-MARIA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a IX-a,

Prof. coord. Briahnă Oana

Töte mich schon!

Motto: „Lass die Kirche im Dorf”

Ein Mann, 40 Jahre alt, mit einem schwarzen Anzug, dem Hemd über der Hose und eine gereinigte Krawatte steht auf der Bühne, in der linken Seite. Er hat grün-blauen Augen und nach hinten gekämmte, dunkle, mittellange Haare. In einer Hand hat er einen altmodischen Stift und in der anderen Hand ein schäbiges Heft. Seine Arme sind neben dem Körper. Die Bühne ist dunkel, aber der Mann ist im Licht des Scheinwerfers. In der rechten Seite der Bühne steht eine Frau, aber man kann sie nicht sehen, weil es kein Licht dort gibt. Die junge Frau ist 17 Jahre alt, hat eine zierliche, kurvige Figur und schulterlange, gewellte Haare. Sie trägt ein Pariser Kleid aus den 60er Jahren und roten Lippenstift. Ihre Augen sind tiefblau.

Der Mann steht in dem Rampenlicht.

Der Mann (mit zitternder Stimme und leerem Blick): Das ist die letzte Nacht, ich fühle das. Sein Parfum, das mir seit Jahren gespuckt hat, schließlich verblasst. Das Gefühl von den Küssen ihrer vollen Lippen auf meinem Körper begann endlich meine empfindliche Haut vom Brennen zu stoppen. Ich kann ihr Kinderlachen und ihre tiefe Stimme weniger und weniger hören und ihre Person beginnt mich langsam zu verfolgen. Ich habe mein eigenes Selbst zurück und meine Bettlaken beginnen mir wieder zu gehören. *Ich* beginnt mir wieder zu gehören.

Ja, ich gebe es zu. Ich habe sie geliebt. Ich habe es niemals zugegeben, aber... ich liebte sie. Ich habe mich vor mir selbst verstecken, weil ich zu eingebildet war. Immer habe ich mir gesagt: “Sie ist nichts mehr als eine Hure. Ich kann nicht sagen, dass sie eine Frau ist. Sie ist *Null!* Ein großes, nichtswürdiges *Null!* Zu Hölle mit

ihr!“. Aber die Wahrheit ist, dass sie die Frau meines Leben war. Sie war die *famme fatale*, die man hasst, aber man kann nicht ohne sie leben.

Was ist passiert? Die klassische Geschichte. Ich wusste, dass sie ein freier Vogel des Himmels ist; ich wusste, dass niemand sie einsperren konnte. Und ich? Ich war der beste, nicht wahr? Ich musste sie haben. Mein Ego erlaubte mir nicht, sie zu frei lassen.

Und so, habe ich die übliche Routine begonnen. Aber ich hatte keine Idee, dass sie die Frau sein wird, deren ich nicht standhalten werde. Und, wenn ich in sie verliebte, tötete ich alles, die mir gehörte.

Aber jetzt, aber jetzt...

Der Scheinwerfer beleuchtet das Mädchen, das auf einer Pariser Couch liegt und raucht mit einem Retro-Zigarettenhalter. Das Grammophon spielt eine alte französische Musik.

Während das Mädchen spricht, schreibt der Mann verzweifelt ins Heft.

Das Mädchen (mit einem überlegenen, geheimnisvollen Lächeln): Jetzt bin ich gut. Ich fühle das. Ich weiß das. *Pathetique*. Er sagt diese Sache, aber er selbst meint das nicht. Er ist schwach. Mein Gott, so schwach. Als er 16 Jahre alt war, meinte er, dass die Welt ihm gehörte. Er hatte etwas... Etwas das niemand früher gehabt hatte. Er war romantisch, intelligent, er war ein Künstler, ein Verführer. Das ist was er mich über ihn denken möchte. Die Wahrheit? Er war ein Opfer. Er war ein anderes Opfer von mir. Der arme Junge.. er hat sich in mich verliebt. Was kann ich mehr sagen? Ich bin eine echte...

Der Scheinwerfer beleuchtet den Mann.

Der Mann: Verführerin.

Musik ist lauter.

Das Mädchen: Verführerin.

Musik ist leiser.

Der Mann: Nein, nein, nein, das ist nicht gut. Sie würde das nicht

sagen. Sie würde sich nicht darauf beschränken. „*Ich bin echte...*“

Musik ist lauter.

Das Mädchen: Unwiderstehlich. Ich bin sicher dass, er mindestens einmal dachte, dass ich eine Hure bin. Ich gebe es zu und ich bin stolz darauf. Wissen Sie warum? Weil ich „die Hure“ seines Lebens war. (kichernd) Ich *bin* „die Hure“ seines Leben. Ich kann nicht ihm etwas vorwerfen. Das ist alles, was er in der Lage ist. Tatsächlich weiß ich dass, er mich eine Hure nennt. Aber wenn er an mich gedacht hat, wie ich eigentlich bin und wie er weiß, dass ich bin, möchte er mich zurückhaben. Das ist alles, das er von mir festhält. Eine Illusion. Es ist wirklich lustig, denken Sie auch nicht? Eine Illusion hält ihn zurück, noch nie berührend, eine Chimäre.

Das Mädchen: Ich bin gut genau wie ich zurzeit bin. Ich bin begabt die Männer zu locken und sie zum Tod zu führen. Aber wissen Sie, an was ich bin besser? Ich bin die einzige Erinnerung, die in dem Köpf meines Opfers bleibt. Und in seinem Fall? Ich versichere euch , dass ich die einzige sein werde, die...

Die Musik hat das gleiche Volumen aber sie hält je ab und zu an. Der Mann knallt das Heft zu. Gleichzeitig mit dem Heft, fällt das Mädchen auch.

Der Mann (schreined): Ich bin meins!

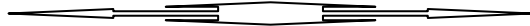
Der Mann kickt das Heft. Wenn das Heft gretreten ist, kauerte sich das Mädchen wegen dem Schmerz und bedeckt seinen Bauch.

Der Mann(mit dem Heft in der Hand. Das Mädchen kauert sich mehr und mehr mit jedem Treffer): Ich bin alles, was dich am Leben hält! Du kannst nicht ohne mich leben! Was bist du ohne meine Liebe, ohne meine Gedanken? Was bist du ohne diesen verdammten Heft? Was bist du ohne mich?!

Der Mann sucht hektisch nach einem Feuerzeug. Er findet es, brennt das kleine Buch und er schaut es brennend. Dann verlassen sie lächelnd die Bühne mit den Händen in den Taschen.

Das Mädchen kämpft als das Buch brennt. Langsam hört das Buch auf zu brennen. Eine Seite bleibt davon unberührt. Am Ende,

hebt das Mädchen den Kopf von dem Boden. Sie hat gekräuselte Haare und sie wirft ein überlegenes Lächeln und dann einen verführenden Blick auf die Leute. Heblu.

GRIGORAȘ ILINCA,

Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Bacău, clasa a IXa,
Prof. coord. Herciu Oana

Die Welt ist ein Buch

Ein Blick in unserer Zukunft. Leben und Überleben, Gut und Böse, Stil und Ausland, Rat und Tat, sein und selbst, Vergangenheit und Zukunft. Was wird mit den Büchern in dieser digitalen Welt passieren? Es bezeichnet alles, was im Zusammenhang steht.

Ein Buch ist überhaupt eine Lektion über Bestimmung und Hartnäckigkeit im Leben für alle.

MĂRĂNDICI IOANA ȘTEFANIA,

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, clasa a XI-a,
Prof. coord. Briahnă Oana

Ein Abenteuer in eine andere Welt

„Du öffnest das Buch, das Buch öffnet dich” (chinesisches Sprichwort)

Es war einmal ein sehr verwöhnter Junge. Er wohnte in einem Haus das wie ein Schloss aussah. Manchmal denken die anderen Kinder, dass er ein Prinz war.

Leider, wußte dieser Prinz nicht wie das Leben wirklich war. Peter, weil sein Name Peter war, teilte nichts mit den anderen und

spielte immer allein. Er wünschte die ganze Welt und das ganze Geld nur für ihn.

Trotzdem, bekam er eines Tages ein schönes Buch. Seine Eltern gaben es ihm und sagten:

– Vielleicht, kannst du etwas von diesem interessanten Buch lernen!

Am Anfang, wollte Peter es nicht lesen aber er hatte nichts anders zu tun und langweilte sich sehr. Plötzlich dachte er so: “Wie wäre es, wenn es mir dieses Buch gefallen würde?” Und er begann die Geschichte zu lesen.

Der Titel war “Wer ist eigentlich arm?” und deshalb weckte es seine Neugier sofort. Aber er fand, dass der Titel sehr merkwürdig lautete. Dann antwortete Peter “Ich bin nicht arm und ich weiß es sicher!” Das war sein Gedanke bis er mehrere Seiten las, weil die wahren Armen die Menschen ohne Freunde waren. In diesem Moment, las er das Buch nicht mehr und ging ins Bett.

Während er schlief, passierte es eine Magie. Als Peter erwachte, war er in einer anderen Welt. Aber wo waren seine Kleider? Wo war sein Lieblingsspielzeug oder sein Geld? Alle verschwundeten. Er hatte nichts. Ein alter Mann kam zu ihm und sagte:

– Wenn du wie zu verhalten lernst, bekommst du ein Stück von dem gebrachten Buch. Nur dann, wirst du aus dieser Welt kommen. Das ist der Schlüssel.

So begann das Abenteuer des Junges. Der kleine Prinz hatte Angst. Was konnte er jetzt tun? Wie lange wird er hier leben? Und... Welches war sein Haus? Peter sah seine Zukunft nicht mehr gut. Obwohl er eingebildet war, mußte er jetzt brav sein. Schließlich, entschiedete er sein Haus zu suchen. Als er es sah, schrie der kleine Prinz, weil es das hässlichste Haus in der Stadt war. Die Wände waren baufällig. Aber, vielleicht war es stärker als es aussah.

Er wollte nicht lange dort wohnen, so dass erinnerte er sich “ich riss das Buch in drei Teilen. Habe ich drei Lektionen zu lernen? Warum? Ich kenne schon alles.”

Der alte Mann kam noch einmal und sprach:

– In der Tat, gibt es drei Lektionen. Meiner Meinung nach, es wird schwerer sein als du denkst. Du verstandest nie, dass ein reicher Mann keine reine Seele hat. Es ist deine Schuld, dass du hier erreicht. Lieber Peter, du bist die einzige Person, die mit den Kollegen und mit den Eltern hässlich gesprochen hast. Du sollst lernen, um brav, freigiebig und freundlich zu sein. Ist es deutlich?

Obwohl Peter nicht das hören wollte, wußte er, dass der alte Mann Recht hatte und das die einzige Lösung war.

Zuerst, ging er spazieren. Als er neue Personen kennenlernen wollte, beobachtete er eine kleine Mutter mit ihrem Kind. Leider, hatte er kein Geld. Trotzdem fand der Junge in seiner Tasche ein Stück Brot. Dann dachte er nicht, dass es sein einziges Essen war und schenkte es der Frau mit dem Sohn. Peter war sehr hungrig und hatte nichts zu essen, aber er fühlte sich besser, ganz anders und sah die Welt unterschiedlich.

Wenn er eine Freundin haben könnte... Plötzlich, traf er ein Mädchen.

– Hallo! Wie heißt tu? Fragte es ihn.

– Mein Name ist Peter. Da ich frech war, stand ich in dieser Stadt auf. Aber du? Was machst du hier? Wohnst du hier in der Nähe?

– Mein Name ist Helga und ich lebe hier seit ich klein war. Ich bin in dieser Stadt geboren. Möchtest du meinen neuen Freund sein und Spaß zusammen haben?

– Sicher, sagte der Junge ohne die Wahrheit zu kennen.

– Hier ist ein Stein, erzählte Helga. Wenn du mein Freund sein willst, brech dieses Fenster.

Auch wenn Helga seine Freundin war, verstand Peter, dass es sehr schlecht war, wenn er mit einem Stein werfen würde. Er verweigerte.

– Ich gratuliere dich! Nachdem du diesen Test bestanden haben, bekommst du den Schlüssel. Schließlich hast du gelernt, brav, freundlich und freigiebig zu sein.

Während das Mädchen sprach, fand Peter sich in seinem eigenem Bett. Es war alles nur ein Traum. Er lief zu seinen Eltern, entschuldigte sich. Er sagte ihnen, er wollte mit den anderen Kindern seine Spielzeuge teilen. Er war ruhiger, freundlicher und nicht so hektisch wie früher.

Seit dann verstand Peter, dass das Kleid nicht den Mann macht und bis dann er ein armes Kind war. Alles passierte dank des Einflusses eines Buches.

Sein ganzes Leben ist jetzt verändert. Der Junge hat sehr gut verstanden: ein Buch kann dich in eine andere Welt versetzen, die Dinge des Alltags etwas lehren lassen und so für tiefe emotionelle Entspannungen sorgen. Jedes Buch kann etwas Neues bringen. Jedes Mal, wenn eine Person ein Buch zugeklappt hat, weiß sie etwas Neues. In den meisten Büchern steckt ein Körnchen Weisheit und man kann eine Lehre darausziehen, die direkt oder indirekt das Leben beeinflussen kann. Die Bücher lehren uns neue Dinge auszuprobieren und Veränderungen vorzunehmen.

Er entdeckt, dass das Lesen Freude und Freunde bringt und kommunikativ, selbstbewusst macht. Man braucht nur eine ruhige Ecke und ein Buch, um in eine andere Welt zu begeben. Lesen ist nachhaltig und minimalistisch. Wer ein Buch liest, kann auch besser zuhören.

Peter hat endlich verstanden: ohne dieses Buch wäre er nicht der, der jetzt ist und hätte nicht das, was er hat: eine schöne Kindheit, wahre Freunde, die Freude mit den anderen etwas zu teilen.

CRAI NOU

Fragmente din lucrările premiate la ediția anterioară

Premiul I – Limba română (liceu)

Dogaru Diana Elena

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul III

Doi străini, ale căror suflete s-au întâlnit în sala de așteptare a fericirii:

– Cu ce gând pe aici, suflete hoinar?

– Îmi caut fericirea, după cum cred că și tu o faci.

– Nu, greșești amaric, suflete! Eu caut tristetea... Privește câte uși sunt în jur! Fiecare ușă corespunde unei nevoi sentimentale... Eu caut tristețea, căci nu știu dacă sunt fericit, pentru că n-am simțit niciodată ceea ce caut!

– Dar de ce cauți ceea ce ți-ar face rău? Tristețea e boală, e supărare, e necaz sau chiar dispreț! Caută-ți drumul pe care ai venit și fugi, cât încă mai ai timp, de tristețe!

– Tinere suflet! Eu nu caut să revin la ceea ce am fost înainte să ajung în această încăpere! Am fost avar, am fost un familist ipocrit, am apelat la diverse căi de prost-gust pentru a-mi atinge scopurile! Nu asta înseamnă fericire, drumul spre fericire e fericirea în sine! Drumul meu a fost fals, a fost planificat până la ultimul detaliu și am așteptat apogeul inexistent! N-a mai ajuns, iar căutarea tristeții mă va face să văd cât de fericit am fost în neîncercările mele de a trișa viața!

– Dar mi-am trăit toată viața muncind, alergând, stresându-mă, trăind pentru alții sau fiind marginalizat de superiori! Tu asta vrei de la viață?

– Nu, tinere! Vreau ceea ce tu ai și nu prețuiești, liniștea sufletească! Ard în flăcările întunericului înainte să mi se sfârșească viața... Ard de răul pe care l-am făcut! Ard încet, simțind fiecare flacără ce îi întretaie suflul sufletului meu bolnav! Nu căuta fericirea!

Las-o pe ea să te caute pe tine, pe drumul unde hoinărești acum!
Ai o familie?

– Da, desigur! Orice om are!

– Uite, eu mi-am depărtat familia, fiindu-i frică să nu se ardă în umbra unui suflet pierdut! Ai prieteni?

– Evident! Fiecare...

– Uite, eu n-am, fiindcă s-au depărtat de sângele rău de care am dat dovadă! Ai iubire?

– Da, soția și copiii mei țin la mine foarte...

– Iubirea te ajută să întreții echilibrul constant al păcii sufletești!
Fugi de fericirea propriu-zisă, străine! Fugi cât mai poți, că ea va fi prea copleșitoare!

– Realizez că tu îți cauți tristețea ca să acoperi golul ce l-a imprimat fericirea... Îți urez o zi bună, căci eu prefer viața mea decât o fericire ipocrită! Sper să găsești ceea ce-ți dorești!

Și zicând asta, tanărul suflet se ridică și ieși pe ușa pe care a intrat, cu o lecție de viață învățată!

Premiul I – Limba română (gimnaziu)

Hîncu Alice Ramona

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul II

La început a fost doar o greșeală... o greșeală banală. Națiunea de pe Xavin, cea mai mare planetă din Dimensiunea Trei a fost bombardată cu Rachete Prismatice, cele mai periculoase arme din galaxie, de Poporul din Zinax, prima putere din Dimensiunea Șase. Acest fapt s-a datorat neatenției fiului împăratului de pe Zinax. Se juca în curtea de lângă palat, când a văzut un magduin, cel mai mic, dar și cel mai periculos animal din Univers. Fiind pui, nu avea curajul să îl atace pe micuțul prinț. Prințisorul l-a fugărit, ajungând

din greșeală într-un sediu secret cu arme nucleare. Toți erau atât de preocupați de munca lor, încât fiul conducătorului nu a fost zărit când a apăsat un buton... un buton roșu, lucios și mare... o pradă ușoară. Rachetele s-au activat și au ajuns de pe Zinax pe Xavin. Din fericire, doar trei sectoare din zece au fost afectate. Atunci toți știau: a început războiul. Vorba s-a dus rapid prin alte planete. Mulți au denumit acest război „Catastrofa Universului”, pentru că așa avea să devină. (...) Atacatorii au încercat să își ceară scuze, dar era prea târziu. Aliații au început să se atace, în timp ce principalele planete au fost protejate de Scutul Chineticoidian. Acest scut îi protejează pe deținători de orice atac, cât de puternic ar fi și durează douăsprezece perioade, adică doisprezece ani în termeni pământești, timp în care cele două planete se pregătesc de atac. Împărații nu își fac griji de moartea lor. Pe popor are cine să îl conducă. Planeta Zinax are un moștenitor, iar Xavin o moștenitoare.

Douăsprezece perioade mai târziu, moștenitorul lui Zinax a devenit un adevărat zinaxian. Cu opt brațe puternice, cât să mute Soarele nostru din loc, priceput la construirea unei arme nucleare din două nuci și un fir de iarbă și mai rapid ca lumina. Este mult mai înțelept acum. Să nu o uităm nici pe moștenitoarea din Xavin. A devenit o xaviană înaltă, frumoasă precum un apus, cu ochi de culoarea curcubeului. Desigur, este și o războinică pe măsură. (...) Folosirea armelor a învățat-o de la cei mai buni profesori din Univers. (...) Tații următorilor conducători au murit în luptă împreună cu aliații. Copiii lor abia la a optsprezecea perioadă pot conduce, adică fix peste o zi, când scuturile vor ceda. Va fi o zi care va intra în istoria lumii.

Și uite că mâine a devenit astăzi. Amândoi au fost încoronați și se pregătesc să dea comanda de atac. Poporul a fost închis în nucleul planetelor, cel mai sigur loc din Univers. Din toate viețuitoarele numai magduinii au fost luați în nucleu. Atacul va începe în cincisprezece secunde. Numărătoarea inversă îi înfioară pe toți. Zece secunde până la atac. Unii se roagă, alții încearcă să se îmbărbăteze.

Cinci secunde rămase. Teama se simte prin toată dimensiunea. Butonul roșu... acel buton roșu.... el a fost apăsat. Problema e că ambele planete au versiunea Rachetelor Prismatice cea mai bună, iar rachetele au aceeași traiectorie. Ambele planete au apăsat butonul în același timp. Rachetele s-au intersectat și au cauzat o explozie. După cum se zicea, acest fapt a cauzat o catastrofă... „Catastrofa Universală”. Cincizeci și trei de dimensiuni din șaptezeci și trei au fost distruse. Doar cei doi moștenitori au supraviețuit în continuare.

După două perioade, cei doi s-au îndrăgostit și au găsit și o cale de rezolvare. Împreună au construit legendara mașină a timpului, unde s-au întors la acea greșeală. Magduinul a fost îndepărtat, dar pentru că cursul istoric a fost schimbat, cei doi au dispărut, rămânând doar variantele lor mici... De acolo, natura și-a urmat cursul.

Premiul al II-lea – Limba română (liceu)

Bucur Simona Andreea

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul II

Vis sau realitate?

La început a fost doar un vis ce îi perinda sufletul. Era deranjat că detaliile îi încețoșau privirea haotică și se simțea confuz. Spiritul său se transformase într-un gol rece iar trăirea, clipele, dragostea și viața erau doar niște legături eminamente. Se afla în camera lui, cu un decor metalic. Noaptea ce bătea prin geamul său făcea ca totul să devină sinistru.

– Ești pregătit?

Spiritul delicat i se cutremură, mâinile îi începu să tremure, iar spaima ce se lega cu sfori invizibile de brâul său pusese stăpânire pe toată ființa lui.

– Ce se petrece? Unde mă aflu?

– Ești cu mine, nu te speria! Răspunde vocea caldă ce îl ademenea precum o fac sirenele.

Numele lui era Raul. Un băiat de vreo douăzeci de ani ce trăia fericit alături de familia sa iubitoare. Era îndrăgostit de Maria și era un pasionat al motoarelor. Simțea cum viteza îi străpunge sângele din vene și îi plăcea... adora acest sentiment.

– Te-ai dus... nu te speria!

– Ce? Nu înțeleg. Cine ești?

– Trăiești ca să mori! Sunt călăuza ta. Eu îți voi arăta drumul către lumină.

– Dar sunt atât de tânăr! Cum e posibil? În ce zi suntem?

O gaură imensă, deschisă în peretele din fața sa îl îndeamna să pășească într-însa. Vedea cum Maria plângea pe banca din parc – locul în care s-au îmbrățișat pentru prima dată, vedea cum mama sa duce un braț de flori la funeraliile sale și nu înțelegea. Afară ploua intens și în calendar era notat 13 octombrie. Era o zi mohorâtă, urâtă, parcă blestemată de niște zei furioși.

– Înțelegi? Ai murit!

– Dar...

O lumină puternică îl atrăgea. Îi încălzea sufletul și îi liniștea spiritul. Începea să înțeleagă că drumul său se terminase.

Un pocnet din degete se auzi, și el se și trezise. Era buimac deoarece a fost prizonier unui vis al morții. Fericit că trăiește, își îmbracă cămașa din satin. Alergă pe scări în grabă, în grabă spre Maria să îi spună cât de mult o iubește.

Afară ploua, era o noapte rece și tristă. Deschise ușor poarta de la casă, ca și cum ar fi ultima dată... urcă pe motorul negru și porneste.

Era 13 octombrie, ploua... În grabă, trupul i se transformase în lumină și motocicletă în praf de stele.

La început a fost un vis...

SUNT UN OM

Premiul al III-lea – Limba română (liceu)

Pavăl Andreea

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul III

(*Not stând întins în mijlocul scenei mârâind lent un cântec repetitiv*)

Not (= *nevoie, lb germană*): Hilfe... ilfe... lfe... fe... e Auxila... uxila... xila... ila... la... lala... Nu mai sunt mie însumi! Te aștept de secole întregi (*ridicându-se și uitându-se spre banca goală*) iar tu te uiți spre mine cu răutate și râzi! (*disperat*) Știi că nu te văd și fugi alunecându-mi prin vise atât de crud și de rece și de dureros! Mi-ai furat tot! Harul și dorința ți le-am dat cu toată mărinimia crezând că te vei întoarce la mine și mă vei lăsa să ard în focurile negre ale pasiunii pentru tine! Te aștept la capătul cărării șerpuite unde te-am zărit întâia oară, te aștept ca un nebun, dar tu, ca o regină albă îmi savurezi în tăcere fiecare lacrimă sărată, fiecare cuvânt nescris, fiecare creație perfectă!

Luna (*din spatele scenei*): Dar am venit! Te aștept, comoara mea, la capătul cărării drepte, aștept cu ardoare jertfa ta supremă! (*unduios și viclean*) Mă voi prăpădi implacabil fără cuvintele tale fierbinți scrise cu unghiile tale tocite pe pereții uzi. Tânjesc o picătură de nectar din condeiul tău fermecat sau doar o vorbă dulce-amăruie drept panaceu pentru dorul de tine, de efemeritatea ta!

Not: Muza mea supremă, te implor, coboară-te, căci fără tine, harul meu e demult pierdut iar eu, un muritor îndrăgostit, mă voi rătăci pentru totdeauna în infernul cronosului dușman! Ofranda și jertfa mea măiastră au golit paharul în cioburi spart al sufletului meu!

Luna (*furioasă și mândră*): Jertfa creației tale absolute nu-mi va fi suficientă niciodată, căci nemurirea mea circulară, perfectă, e mai scumpă decât încercările tale chinuite! Legile lumești nu mă ghidează pe mine, iar disperarea ta, muritorule, este o piesă de teatru savuroasă. Mulți au cutezat, ca tine, să guste doar un strop irezistibil

din nemurirea mea, dar au căzut de pe scara infinită către mine...

Geniul este sterp pe lângă nemurirea mea astrală, iar ofrandele creației tale perfecte, dureroase, sângerându-se sunt doar firimituri de timp. Întoarce-ți privirea spre huma udă căci ea îți este casă și cavou.

Nemurirea mea se pierde în pulsul organic al naturii, în limitele tale creatoare. Amuțește-ți glasul!

(Not ținând, în genunchii și cade într-o parte închizând ochii.)

Mențiune – limba română (liceu)

Buruiană Diana

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul III

– Este rândul tău acum. Intră, privește, ascultă, meditează. Acordă-ți cât de mult timp posibil, așază-te pe acea bancă. Atunci când vei fi gata, vei ști ce ai de făcut.

– Nu înțeleg. Nici de ce sunt aici, nici când am ajuns aici, nici încotro mă voi îndrepta. Te rog, ajută-mă!

– Dragul meu, nu căuta răspunsuri la întrebări ce nu le mai pune nimeni, pentru că oricine ar realiza cât sunt de prisos.

– Și atunci, spune-mi măcar: ce-mi rămâne de făcut?

– Toate instrucțiunile ți-au fost date, să mă implori nu este ceea ce trebuie să faci și nici nu te va îndrepta spre un progres și, deci, spre eliberare.

– Atunci ar fi mai bine să tac. Și să mă las pradă acestei încăperi, să mă înghită, să-mi nenorocească sufletul, să-mi suprimă mintea și să rămân neom.

– Nu. Să alegi. Din cele douăsprezece uși, una te va duce acolo unde vrei să ajungi. Dar nu uita, acesta nu este fixat, poate ușa corectă nu se afla printre acelea.

– Mă simt confuz și încep să-mi pierd speranța. Încep să mă pierd pe mine însumi, întreaga mea ființă în același timp.

– Pierdut vei fi, însă, doar atunci când vei renunța la tot ce ai mai scump: intuiția.

– Am să mă așez aici, pe aceasta bancă și am să închid ochii. Voi vedea ce se va mai întâmpla după. Totuși, de ce nu mi te arăți?

– Eu nu am nici chip, nici trup, nici nume. Sunt începutul și sfârșitul, binele și răul, întunericul și lumina, vocea care te tulbură și care te liniștește, cel ce te poate ucide sau învia. Sunt prietenul tău cel mai credincios sau dușmanul tău de moarte. Sunt cine alegi tu să fii.

– Cu alte cuvinte, eu am sarcina cea mai de temut, cea de care mi-aș fi dorit să fug mai mult ca de orice: aceea de a alege. Libertatea absolută care mă ucide, încât mă izbește mortal de pierzania pe care o presupune implicit.

– Într-adevăr, dragul meu, liberul arbitru ne poate deveni cel mai crud dușman în asemenea circumstanțe. Ai prefera să faci orice, doar să nu alegi: să fii întemnițat, legat în lanțuri sau să ți se impună pe veci următorul pas pe care-l vei face.

În cele din urmă alegerea a fost făcută. Nu a schițat niciun gest, ci doar a rămas nemișcat pe banca din fața ușilor. Și-a închis totuși ochii.

Stan Roberta Corina

Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika”, Comănești, jud. Bacău

Subiectul III

– O, vai mie! strigă tăcerea.

– Te plângi tocmai tu?! exclamă întunericul.

– Desigur că mă plâng, căci soarta mi-e amară.

– Dar nu deznădăjdui, draga mea. Aici, în acest loc care mi-i casă, tu ai alături frați și surori.

– Tu, chip de lut, întunericule profund, poți observa cumva durerea mea?!

– Te plângi zadarnic, crede-mă. Singurătatea-ți este soră și liniștea chiar geamănă. Nu ești chiar o străină-ntre străini.

– Greșit cugeți în clipele acestea. Căci decorul acesta e dezolant, mă neliniștește, întrucât nimic nu-i schimbător și de atâtea veacuri e aceeași atmosferă.

– Eu chiar nu te înțeleg! Privește acea bancă solitară din fire, cât de sfioasă e! Acceptarea propriului destin este trăsătura ce o definește. Ea nu se plânge asemeni ție, ci tace și își privește cursul prefacerii sale în cenușă.

– Dar, întunericule, tu nu ai puterea de a mă înțelege; de a-mi descifra tânguitul. Eu am fost creată prin contrast și zi de zi tot aștept să fiu pusă în lumină, să capăt valoare...

– Probabil, în cuvintele tale găsește o oarecare dreptate, însă tot nu am cum să te înțeleg pe deplin.

– E vorba de monotonicie; această inamică a vieții; simt cum mă-nfioră cotidianul.

– Îți dau din ce în ce mai multă dreptate. Decorul nostru, cu uși sumbre închise veșnic și fără un crâmpei de lumină mă moleșește de-a dreptul și pe mine!

– O, vai nouă! Ce ne facem?

– Sincer, chiar nu știu, nu am nicio idee.

– Oare când ne vom elibera din acest calvar?

– Meditează, te rog, asupra propriului nostru destin.

– Cum adică? La ce te referi?

– Crezi tu, cumva, c-ar fi cu putință să evadăm din ciclicitate, din circularitate, din destin?

– Pesemne că nu! Veșnicia ne înconjoară existența.

– Deci nu avem nimic de făcut, nimic de schimbat.

– Așa că ne vom resemna...

– Ai dreptate...

Dorobanțu Gabriel

Colegiul Național „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea,
jud. Vâlcea

Subiectul III

- Dincolo de fiecare ușă se ascunde ceva, nu-i așa?
- Presupun... Auzi, nu te mai foi atâta și lasă-mă și pe mine să stau.
- Cum să stai? Și atunci eu ce să fac? Știi doar că fără tine eu sunt doar o grămadă de carne râncedă. Ne-am născut împreună conviețuim până la moarte. Acum hai să deschidem toate ușile și să vedem ce găsim.
- Vezi, de asta e important ca și tu să stai când eu mă odihnesc. Te-ai prăpădi neștiind ce să faci.
- Ba cum să nu știu ce să fac. Vreau să deschid ușile și să văd ce e acolo.
- Bănuiesc că nu gândești.
- Asta nu e așa! De asta te am pe tine. Așa că, te rog, hai să ne ridicăm și să deschidem ușile.
- Ai înnebunit? Nici măcar nu știi ce e acolo.
- Păi și cum ai vrea să știm dacă nu îndrăznim!
- Bine! Ai dreptate, tu ai să simți durerile în caz că vreun monstru scornit de mine te va ataca.
- Dar nu vei face asta? Ne cunoaștem de prea mult timp ca să-mi faci una ca asta.
- Sincer, m-am plictisit să stau în cușca asta. Am devenit claustrofob și fiecare secundă petrecută aici este agonie, nu extaz. Vreau să trăiesc liber.
- Atunci, hai să deschidem ușile. Încep cu cea din stânga.
- Ce vezi?
- Nimic.

– Poate la următoarea găsim ceva.

– Deci... ai găsit ceva?

– Nu prea. Mai sunt doar două uși și tot ce am descoperit a fost mirosul acesta morbid care învăluie încăperea.

– Vezi, ți-am spus eu! Nu vei găsi nimic. Chiar credeai că vom scăpa de aici? Știi măcar cât timp am petrecut aici? Șaptezeci de ani! Și vreodată crezi că nu m-am gândit la ce s-ar ascunde dincolo de uși. Tu încă poți umbla în încăperea asta, dar eu am nevoie să gândesc, să îmi imaginez. Am înnebunit aici și cel mai simplu ar fi să încheiem aici și acum. Te rog să deschizi ușile.

– Bine! Mă plictisiseam să stau pe banca asta! Le-am deschis. Ce simți?

– Liniște... Libertate... Extaz. Dar tu?

– Nimic. Alunec încet spre abisul înecat în întuneric. Dar stai, mă simt atât... atât de ușor.

– Vezi? Până la urmă ai făcut și tu ceva util. Acum avem ceva făcut.

– Da?

– Da. Acum putem să visăm.

Munteanu Cristiana

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul II

O ancoră și o stea

La început a fost... doar focul.

Ochii mei visători nu cunoșteau altceva decât o flacără lăuntrică, ce ardea molcom și în liniște. Dar cu cât lumea din jurul meu devenea tot mai infamă și gălăgioasă, haosul începea să își lase brutal și impunător amprente pe lutul ființei mele.

Pistruii mei mici nu făceau altceva decât să reflecte constelațiile oglindite în pupilele negre precum cerul noaptea. Părul brun îmi mângâia ușor, cu delicatețea unui nor, umerii goi și de iubire flămânzi. Tălpile-mi erau gădilate jucăuș de firele de iarbă, uneori chiar încercam să șchiopățez de teama de a nu le strivi cu povara sufletului meu.

Hoinăream prin pădurea plină de stejari impunători și înțelepți care îmi șopteau întotdeauna ce ar trebui să fac, însă vocile îmi tot șopteau să nu-i ascult.

Începuse în mine ceva ce ar fi avut puterea de a sfârși lumea. Flăcări și văpăi se revărsau în valuri peste pădurea ce ardea, acum carbonizată. Mocnea în interiorul meu o căldură dogoritoare ce mă sfâșia pe dinăuntru. Așa că am fugit, m-am izolat în căsuța din mijlocul lacului, trăgând obloanele și zăcând pe scândurile umede și mucegăite, simțind cum moartea mă leagă alene în al ei coșciug.

Apoi a fost.. doar apa.

Șuvițele castanii îți cădeau ușor pe fața juvenilă. Chipul tău era parcă sculptat în marmură iar buzele-ți pale păreau mai îmbătătoare decât orice gură de sticlă de alcool parfumat. Măinile tale femeiești, dar totuși ferme, m-au cuprins și m-au dezlipit de seva ce începuse să se prelingă pe piele. Tușeam cenușă, iar corpul parcă-mi era de jărat, dezintegrandu-se ușor.

M-ai dus în ale tale adâncimi vacante și reci. Un singur lucru ai uitat să îmi spui: că acesta avea să fie sfârșitul meu.

Algele mi s-au agățat de gât și de încheieturi, sufocându-mă cu cât mă zbăteam mai tare. Ca să nu plec, mi-ai legat și o ancoră de picior care mă cufunda tot mai adânc în tine.

Timpul era infinit, valurile învolburate nu mă mai înecau de fiecare dată când încercam să respir.

Pluteam ușor printre plantele acum inofensive. Puteam chiar să ies la suprafață, unde totul era calm și liniștitor. Mă lăsam dusă de brațele oceanului ce-mi sprijineau spatele, de data asta nu de scânduri.

Și atunci am înțeles. Peste tot domnea doar întunericul. Focul ce ardea în mine și pentru care mă pedepseam, de fapt crea lumină. Pe cerul format din file de hârtie pătate de cerneală stăteau cusuți mii de licurici. Sau de stele. Ele îmi ofereau speranța că într-o zi voi putea atinge cerul, că ochii mei nu-și vor pierde din praful de stele și din strălucire și că voi reuși să tai lanțul ancorei ruginite, cândva...

Te-am iubit de la ancoră și până la stea. De la cel mai adânc punct până la cel mai înalt. Te-am iubit iar aceasta a fost cauza nefastă pentru care lumea mea zace acum în beznă.

La început a fost lumină. Nu.

La început a fost întuneric. Și așa va fi în veacul vecilor ce va să fie. Amin!

Bostan Ștefana

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul III

Bătrâna (ca trezită din vis): Ai idee de cât timp stăm aici?

Tânăra (plictisită): E trecut de o eternitate și ceva.

Bătrâna (uimită): Doar atât?! Gândeam că e mult mai târziu.

Tânăra: Târziu e pentru tine, tu ai trăit mai mult. Dacă te grăbeai puțin, prindeai ultimul autobuz.

Bătrâna (gânditoare): Eu am vrut să vin, la 88 de ani viața nu e chiar ușoară. De la 80 în sus am numărat fiecare an, noroc de infarctul ăsta, că altfel...

Tânăra (enervată): Altfel ce? Eu mi-aș fi dorit să trăiesc atât și chiar mai mult, dar am avut ghinionul să trec pe trecerea de pietoni.

Bătrâna (curioasă): Și când ai spus că vine următoarea mașină?

Tânăra: Peste încă o eternitate. Tu chiar nu ții minte ce ți-am spus și eu, și omul care conducea liftul? Pe lume, dacă aș fi știut că voi ajunge dincolo cu o bătrânică enervantă, nu m-aș mai fi dus la muncă, n-aș fi traversat și aș fi fost, probabil, săracă, dar vie.

Bătrâna (indiferentă): Ce frumos e aici! Atâtea uși care nu se deschid niciodată...

Tânăra (o întrerupe): Cum să se deschidă?! Numai noi am murit accidental, restul se luptă să trăiască, iar unii din ei se sinucid, fiecare cu stația lui. (calmă) E bine și-așa, mă săturasem în timpul vieții de stații și autobuze aglomerate. Între atâția oameni simți că-ți pierzi sufletul; aici, stai cu el de mână sau, cel mult, pe aceeași bancă. (gânditoare) Da, e mult mai bine așa.

Bătrâna: Ai idee de câtă vreme așteptăm aici?

Mențiune – limba română (gimnaziu)

Hrestic Luiza

Scoala Gimnazială „Mihai David”, Negrești, jud. Vaslui

Subiectul I

Aerul rece vine spre tristețea ce-mi învie

Inima și ochii care încep să danseze cu vântul ce adie

Îmi caut fericirea ce se ascunde adânc

Așteptând să fie găsită pentru a nu fi îngropată în mormânt

Cele două sentimente se luptă pe luntrea depărtată mie.

Lăsat în umbră, mă adăpostesc de agonie

Și stau pe mal realizând încet

Că tristețea este al lumii și al oamenilor cel mai mare poet.

Mențiunea Marin Al. Preda – limba română (liceu)

Mihai Andreea

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Subiectul II

La început nu te-am băgat în seamă, îmi erai indiferent. Stăteai chiar lângă mine pe scaunul din metrou. Eram atât de obosită, încât am crezut că ești femeie. Știi ce mi-a atras atenția? Cartea pe care o citeai, cartea mea preferată, „Întâmplare”. De la carte am ajuns să mă uit la mâinile tale, apoi la tricou, după, la buze și, în cele din urmă, la ochii tăi albaștri și părul tău blond. Mă uitam insistent, recunosc. Și cum aș fi putut să nu mă uit, când ai niște ochi atât de frumoși, care îmi amintesc de mare, omul meu! Seară de seară ne întâlneam pe același scaun, iar încetul cu încetul, dimineață de dimineață, ne vedeam în același parc.

Iar acum știu că îți este greu, pentru că și eu simt la fel. Doar scrisoarea ta mă alină.

„Draga mea cu ochi blânzi de căprioară,

Șase luni au trecut de când mâna ta nu o mai ține pe a mea. Orice s-ar întâmpla, nu vreau să suferi, dar știu că asta vei face. Colegii mei te știu de parcă te-au cunoscut chiar ei în persoană. Toate clădirile îmi trezesc amintiri. Am citit cartea noastră preferată de opt ori și am împrumutat-o și colegilor din divizia mea. Colonelul mă admiră. Ți-am spus că o să mă dedic și vreau să fii mândră de mine când mă întorc, dacă mă întorc. Știi că plângi în timp ce citești cuvintele astea, dar acum zâmbești pentru că am spus asta. Dacă nu vin acasă... vreau să plângi mult, cât ai nevoie, dar promite-mi că vei deveni cea mai fericită persoană după. Promite-mi că vei iubi iar, că vei râde iar cu glasul tău sublim. Plâng. Deși nu ești aici, te am în față.

Cu drag, omul tău”

Să știi că râd iar și sunt fericită, dar nu iubesc, nu cum ar trebui, soldatul meu!

Onofrei Alina Mihaela

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Subiectul II

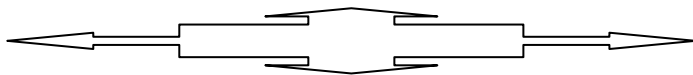
La început a fost o floare și atât. Se plimba în neant, dar parcă nu prea i-a plăcut. Dintr-un tufiș, ușor mergea, un melc somnoros dintr-o văgăună ieșea. Melcul rușinos cu ale sale coarne mari, ce căuta o floare cu așa petale... O, vai! Floarea observând, se uita la melc râzând. Râdea și râdea, dar nu se mai oprea. Melcul dându-și seama de situație, floarea venind spre el, îi făcu o dedicație.

Dintr-un copac aflat pe o dună a ieșit o veveriță ce mânca relaxată o alună. A coborât și ea, ca să vorbească cu melcul și cu floarea. Melcul a propus să meargă pe cărare, dar floarea a vrut să meargă cu o barcă pe mare, dar a mai propus să meargă și pe deal, pentru a vedea marea... Asta-i clar!

A rămas veverița, ce a ales să meargă pe o vale, pentru a o vizita pe sora ei cea mare. Probabil i-a gătit o prajitură pentru a merge cu ea la manufactură. Cei trei nu s-au înțeles și un război mare s-a făcut, sigur că ați înțeles!

După două ore și jumătate, fiecare a luat-o pe altă parte. Atât le-a trebuit să se certe, ca să aibă fiecare o pereche de regrete. Regrete poate mici sau mari, povestea noastră a luat sfârșit? Sau aceasta este doar un simplu clip?

Un clip cu o veveriță, o floare și un melc, parcă așa a fost... Cred!

Premiul I – Limba engleză
Hartman Thea
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Subiectul I

A Choice of Blades

The essence of being human
Is roughly a bunch of feelings
Inside, beyond and along
Who we are.
The challenge life is
Gives us time only to be in
A whirlhound
Of fear and courage.

Fear cuts deeper than swords,
Courage is the sharpest sword.
We look at one awe-stricken
And down upon the other.
As if we could control
How and what we feel.
The difference is that
Fear hurts our souls
While courage hurts the others.
The question now is:
Can you be the knight
Who chooses to embrace life
With both swords at hand?
Bold or weak
Hero or coward
Or just the one that feels.
Human

Subiectul II

The Oasis of thoughts

Hamlet's burning question still arouses the curiosity of us all. The choice between living and underestimating the free gift that is life. The choice between the care, the essence of being alive and a mask that only suggests that we exist.

This philosophy was exactly what was not crossing my mind as I was making any way through the sand dunes of the desert. The heat was becoming unbearable, my feet were intensely burning and I was nothing but a walking body, eyes closing, head spinning, hands trembling.

I had embraced a challenge long ago that was constantly reminding me of the fact that I was alive. Safe and sound? Not necessarily. But certainly with blood pumping into my veins the conviction of a heartbeat. As I was sipping the only drop of water left, I looked in the infinite, apparently evergreen desert and saw more than just sand. I saw a pond. And a glorious palm tree. And I felt the breeze as my eyes were about to lose sight of it all. I was embracing the chills...

No! That didn't feel right. My eyes could not close. My book could not stop. It was an oasis, indeed, but I knew what those were. Illusions. Distractions. Ways towards the loss of it all. The sweet joy of comfort for the power of being alive. Illusion of joy.

I shook my head, powerless and powerful all the same. The desert, as lightened as it may seem, is not the place for a rest. Or a pond. It may just be the trap to hold you from breathing reality. Real air.

I had the answer to Hamlet's question. I choose truth, life, feelings and not what life might only seem to be.

I went forward, through the exhausting sand desert.

Premiul al II-lea – Limba engleză

Olteanu Teodora Gabriela

Colegiul Național „Costache Negri”, Tg Ocna, jud. Bacău

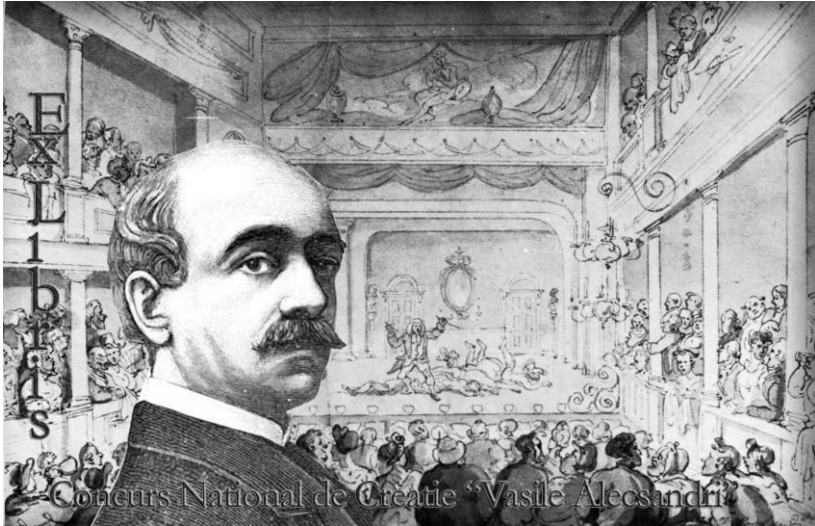
Subiectul I

Wake up from your slumber, get up from your knees,
The world is ready to devour you.
Should you not stand up and defend your cause,
You will vanish, alone and forgotten.

Wretched are you, who await from others salvation.
Leave in dreams and illusions while you can,
Here it's the brave who celebrate their glory,
Wich the coward can only dream of.

May you never know rest and never find
joy
Until you fight to earn them.
May oblivion house your pretty
existence
Should you give up before you try.

SUBIECTE

date la ediția anterioară,
iunie 2015

**ALECSANDRIANA – creativitate și literatură
concurs național de creație literar-artistică**

**Ediția a IX-a, 2015
13 iunie 2015, BACĂU**

LIMBA ROMÂNĂ

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele cuvinte:

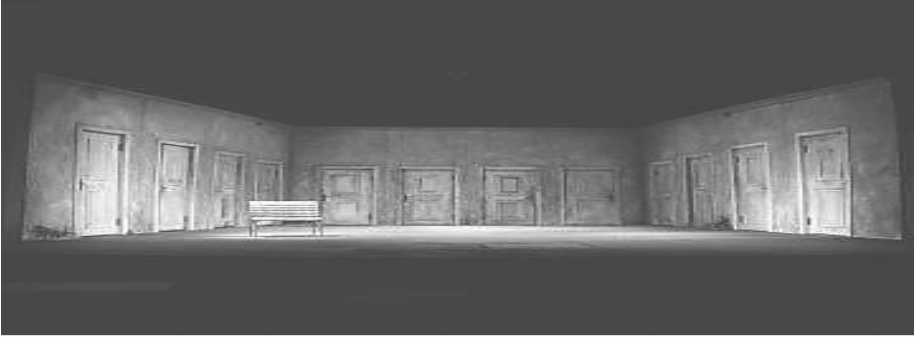
Aerul

.....învie
.....și ochii..... adie
.....se ascunde.....
așteptând.....

.....luntrea.....
.....umbră.....
.....pe malîncet
.....lumiipoet

2. Realizează un text de factură epică, în minimum 30 rânduri, care să înceapă cu următoarele cuvinte: „La început a fost...”.

3. Imaginează, în minimum 30 de rânduri, un dialog care s-ar putea petrece în următorul decor:

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

*Cuvintele selectate pentru subiectul I au fost alese din poezia „Balta” de Vasile Alecsandri.

LIMBA ENGLEZĂ

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a poem describing the contrast *fear* versus *courage*.

2. Write a short story illustrating the contrast *to be* – *to seem*.

(200-250 words)

3. Write the first act of a play conveying the idea of *rise and fall*.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Redigez deux strophes en employant les rimes suivantes.

haine – peine
contraste – néfastes
partir – nourir
toujours – amour

2. Réalisez un texte en pure (15-20 lignes) à partir de ce fragment:

„Un jour, revenant de l'école, le ciel était ensoleillé. Soudainement, j'ai senti quelque chose, comme une sorte de vent léger... une brise.”

3. À partir de ces répliques, rédigez un texte dramatique:

- Angéla, vous pouvez danser avec monsieur, se cela vous fait Plaisir, mais vous savez ce qui en résultera.
- N’importe, répondit Angela d’un ton boudeur...

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ITALIANĂ

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.**
- **Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.**
- **Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.**

1. Crea una poesia di 3 quartine usando il tema del tempo.

2. Realizza un testo epico di 300-350 di parole che inizi con:

„Ho guardato per la centesima volta nello specchio gli occhi, il naso, la fronte: tutto sembrava a posto...”

3. Realizza un testo drammatico di 20-30 battute tra un libro e un topolino.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ

- *Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.*
- *Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.*
- *Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.*

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: Feuer, Lied, Sommer, Frau, Sand, Mann.

2. Schreibe einen Text, mindestens 30 Zeilen, vom folgenden Zitat ausgehend:

„Es sind Augenblicke die zählen, nicht Dinge...” (chinesisches Sprichwort)

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

*„Liebling, warum hab ich Angst, wenn der Wind geht?”
„Na ja, was kann ich schon sagen...”*

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelo

De la o ediție la alta, plachetele și trofeele concursului sunt mai frumoase...

CUPRINS

Privind înapoi, cu dragoste	5
De nota zece !.....	7
<i>Mărgăritărele</i> - Creație literară.....	9

Ababei Raluca Ioana • Anghel Ovidiu • Antal-Burlacu Mihaela • Antip Alexandra • Ardeleanu Mina Sorina • Bădioi Diana-Patricia • Bălăiță Cosmin • Bălăiță Lavinia • Bârjovanu Teodora-Iulia • Bican Izabela Teodora • Bighiu-Tofan Steliana • Birgu Maria • Bîrsan Beatrice Mihaela • Bîzgan Alina • Bucur Simona Andreea • Bujor Ștefania • Buruiană Diana • Buzenchi Andreea Mădălina • Călinescu Ana- Maria • Cădă Elena • Chesnoiu Roxana Denisa • Chifani Elena Diana • Chirilă Alexandra • Comandatu Ana-Maria Clementina • Constantinescu Andreea Florentina • Costache Diana-Andreea • Covaci Vlad • Damian Elena • Daraban Bianca-Sânziana • Docan Constantina –Mihaela • Duma Camelia- Georgiana • Ene Oana Maria • Feru Denisa-Daniela • Gavrilu Maria- Mălina • Gavriluț Bogdan • Găinaru George-Sebastian • Golea Lăcrămioara Gabriela • Grigore Ana-Maria • Hrestic Maria- Luiza • Iancu Roxana-Elena • Ionașcu Elena-Laura • Matieș Gabriela-Francisca • Măriuț Giulia • Metescu Ioana • Mihalache Pătrășcan Alma Justina • Monoranu Erik • Năstase Roxana-Valentina • Panțiru Ana-Maria • Pascariu Maria-Alexandra • Pavăl Andreea • Pintilie Andra-Elena • Pintilie Raluca-Iris • Popa Adriana • Popa Mara • Popescu Martina-Maria • Predoană Andreea Maria • Rotariu Ștefana-Alexandra • Rusu George • Stupariu Laura Adina • Tecucianu Otilia • Tirhoaca Radu • Țacu Mateea Iilca • Urse Andreas • Vasilatii Valentina • Vasiliu Ioana-Roxana • Vădăvoiu Elena-Carina • Voinea Eliza Maria • Zafiu Briana • Zetu Dana

Limbi Străine.....	156
Engleză.....	157
Andrescu Cristiana Lavinia • Ces Andrei • Dan George Cosmin Dîrțu Irina • Ghinea Ioana • Grigore Ana Maria • Hartman Thea Mihalache Pătrășcan Alma Justina • Moșac Frederic Ștefănel • Nastac Anada Andreea • Nederiță Vasile • Sidorac Radu • Solomon Miruna • Tănase Andreea • Țacu Mateea Ilinca • Vădăvoiu Carina • Văleanu Ștefania	
Franceză.....	178
Alec Raluca Andreea • Andraș Claudia Sanda Gabriela • Andronic Mădălina • Bădioi Diana Patricia • Bîzgan Alina • Bucătaru Anca • Dumitriu Georgiana • Horodincă Paula Antonia Lazăr Mihnea Ștefan • Nedeia Denisa • Panțiru Cristina • Pătrașcu Mădălina Andreea • Popa Ana-Maria • Popa Ioana • Răchiteanu Sabina-Daniela	
Italiană.....	192
Busuioc Enrico-Antonio • Nastase Paula • Răchiteanu Silvia Adina • Sciortino Simona • Tudor Alexandra-Adriana	
Spaniolă.....	201
Pablo Corrales Bielsa • Maria Camarillo • Ștefania Ciobanu • Ainoa Gárgoles • Laura López Lallana • Sara Andrés Martín	
Germană.....	206
Busuioc Maria-Teodora • Băișanu Nicoleta Eliana • Ceparu Mara Covaci Vlad • Dragomir Ana-Maria • Grigoraș Ilinca • Mărândici Ioana Ștefania	
<i>Crai Nou</i> - Fragmente din lucrările premiate la ediția anterioară....	220
Dogaru Diana Elena • Hîncu Alice Ramona • Bucur Simona Andreea • Pavăl Andreea • Buruiană Diana • Stan Roberta	

Corina • Dorobașu Gabriel • Munteanu Cristiana • Bostan
Ștefana • Hrestic Luiza • Mihai Andreea • Onofrei Alina
Mihaela • Hartman Thea • Olteanu Teodora Gabriela

Subiecte date la ediția anterioară.....240

Organizatorii concursului își declină responsabilitatea pentru originalitatea și autenticitatea textelor concurenților, care au semnat o declarație pe proprie răspundere în acest sens.

